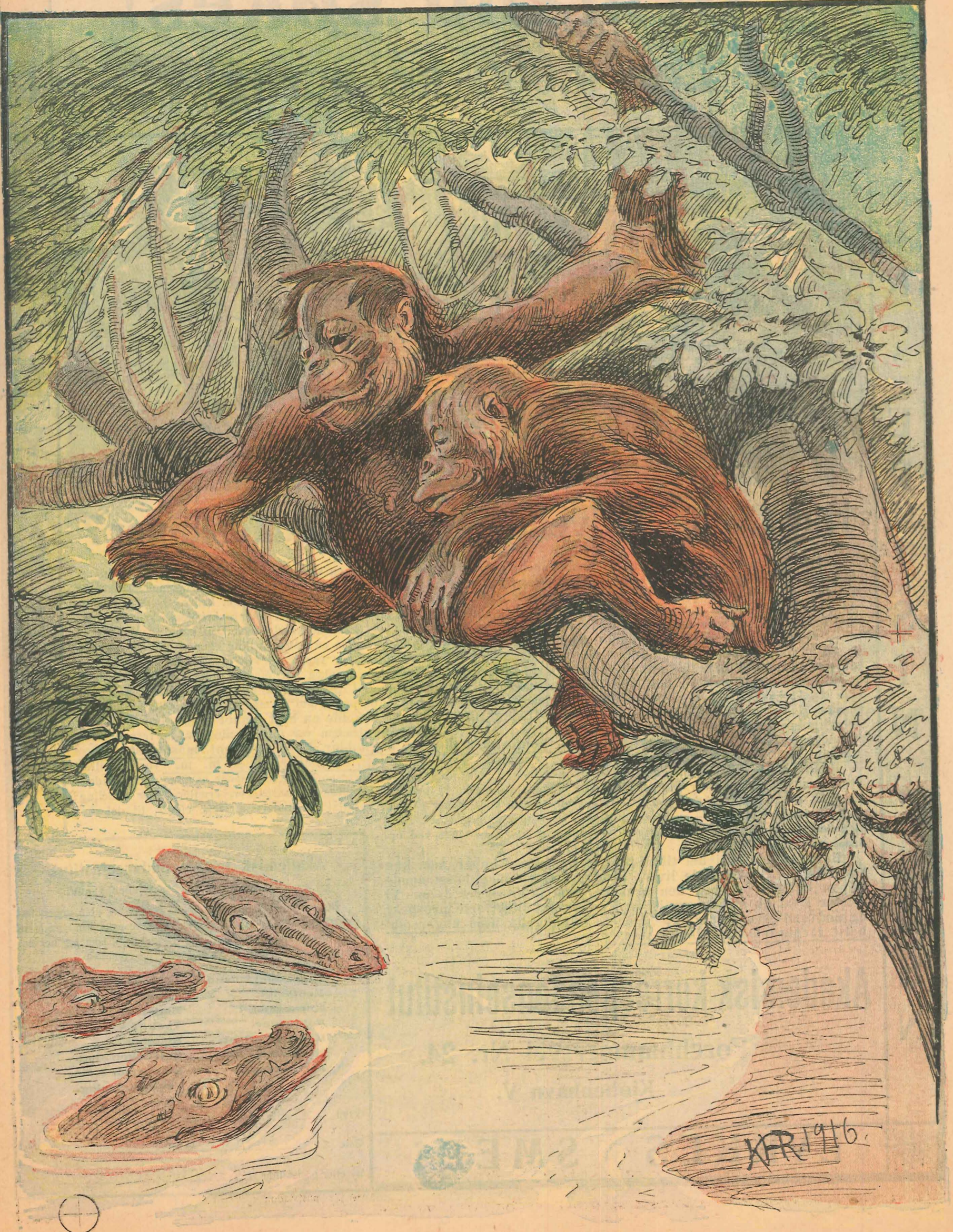

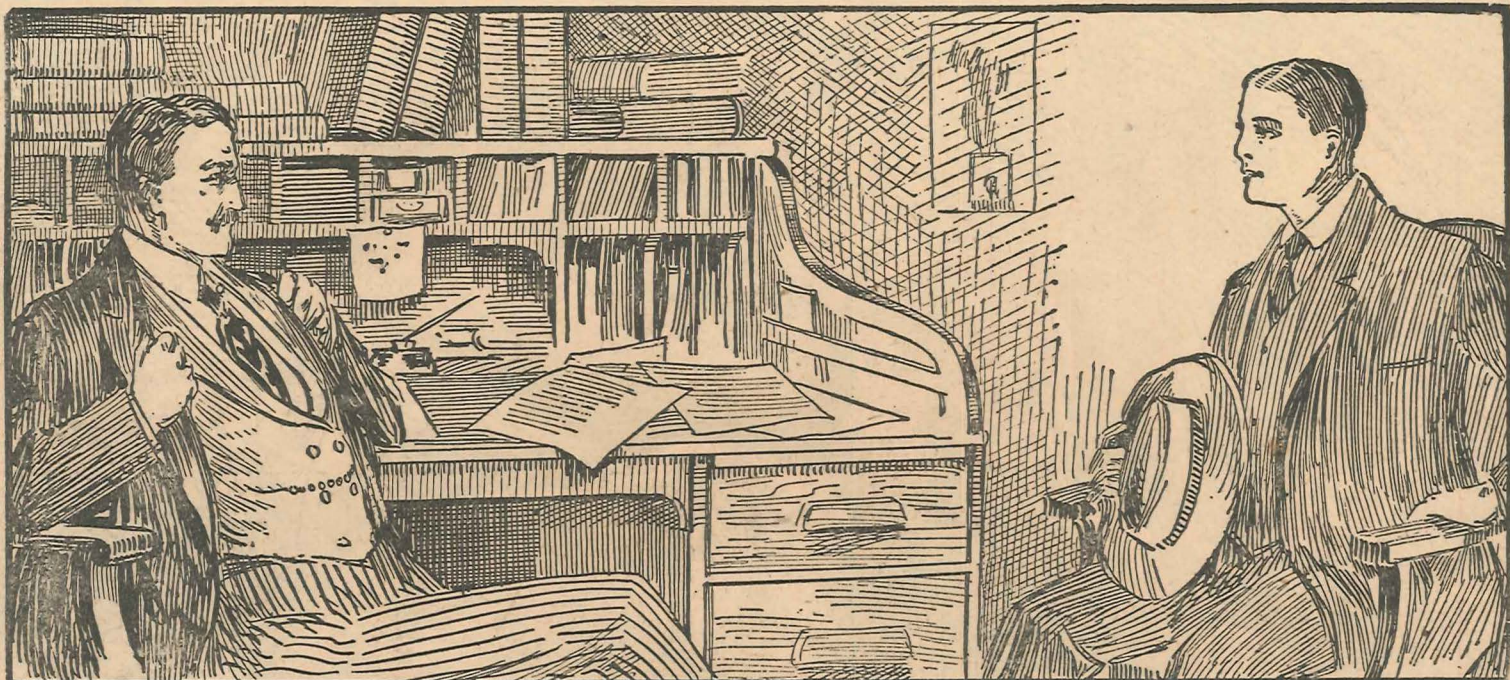
ALLERS FAMILIE-JOURNAL

KUNDSKAP ☆ ER ☆ MAGT!

Formand søkes!

Løn 4.000 kr. aarlig!

Har De de nødvendige specialkundskaper?

Hvem har ikke ofte i bladene set en saadan annonce: Formand søkes, løn saa og saa meget aarlig. Det er noget, man ser hver dag og i ethvert blad. Allid er der, indenfor forretningslivet og industrien, mangel paa selvstændig arbejdende mænd og kvinder med gode kundskaper. Faa personer er tilfreds med sin stilling. De fleste stræber efter noget bedre. Og denne længsel fremad og opefter er netop aarsaken til alle fremskridt, alle opfindelser, ja, kort sagt, til hele menneskehedens udvikling. Den, som i vore dage vil have fremgang, maa være rustet med solide teoretiske og praktiske kundskaper. Den mand, som har forstaaet at tilegne sig disse, har altid største utsigt til at vinde fremad og til at opnaa en bedre stilling eller en høiere løn. Nu er det jo desværre saaledes, at folk med faa penge og liten tid til sin raadighet har vanskelig ved at ofre det fornødne paa sin egen utdannelse. Dette har ofte været grunden til, at folk med naturlige gode anlæg har maattet nøie sig med en mere beskednen livsstilling, end den han, ifølge sine naturlige anlæg, burde beklæde. Til disse personer er det, vi her henvender os. Vor undervisning pr. korrespondanse har netop bud til alle, som hittil, paa grund av mangel paa tid eller penge, har maattet give avkald paa en grundig undervisning. Ønsker De derfor at erholde en høit lønnet plads, bør De søke yderligere utdannelse indenfor Deres fag. Den letteste vei dertil gaar gjennom vor undervisning pr. korrespondanse. Vi uddanner Dem til dygtig forretningsmand, kontorist, kasserer, bokholder, korrespondent, maskinist, kjelepasser m. m. samt giver undervisning i: engelsk, tysk, regning, skjønnskrivning m. m. Vort institut er kjendt over hele Skandinavien. Tusener av personer er blit utdannet pr. korrespondanse, og mange skylder denne undervisning, at de nu beklæder betroede og høit lønnede stillinger. Vi benytter kun første klassens lærerkræfter. Hver avdeling forestaas av en fremragende specialist. Vi garanterer alle vore elever et godt resultat. Vi underviser vore elever, til det ønskede resultat er opnaet — undervisningstiden er saaledes ubegrenset. Efter gjennomgaaet kursus yder vor engageringsavdeling gratis assistance ved opnaelse av gode stillinger.

Benyt denne leilighet til at tilegne Dem kundskaper, som kan være Dem til nytte hele livet. Send os endnu idag hosstaaende kupon og sæt (+) ved den branche, som interesserer Dem. Vi sender Dem da straks gratis og franko vort illustrerte prospekt og nødvendige opplysninger, og dette selvfølgelig uten nogensomhelst forpligtelse fra Deres side.

Akademisk korrespondanseinstitut

Forchammersvei Nr. 24.

Kjøbenhavn V.

A. F. J.

Akademisk korrespondanseinstitut,

Forchammersvei Nr. 24. Kjøbenhavn V.

De bedes sende mig gratis og franko og uten nogen forpligtelse fra min side, Deres illustrerte prospekt, samt nærmere opplysninger angaaende den branche (det fag), som jeg her har merket med et kryds (+).

Forretningsmand.	Dobb. Bokholderl.
Kontorist.	Enkl. „
Kasserer.	Engelsk.
Bokholder.	Tysk.
Korrespondent.	Regning.
Maskinist.	Skjønnskrivning.
Kjelepasser.	Stenografi & Ma-
	skinskrivning.

Navn .....

Gate .....

By eller poststation .....

LYKKES ☆ SMED!

E
N
H
V
E
R
☆
E
R
☆
S
I
N
☆
E
G
E
N

G
R
I
B
☆
L
Y
K
K
E
N
!

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL.

Nr. 9

2. mar's 1916.

40. aarg.

Italienske alpesoldater tar en fjeldvæg med fjeldtaug og ishakkers hjælp.

Paa den østerrøsk-italienske front i Tyrol utkæmpes kampene ofte oppe i 3-4000 meters høide, i den evige sne og is, høit over skyernes lag. Hver part prøver at besætte de vigtigste punkter, hvorfra de kan overskue og skyte paa fienden, og man kan da se en troppeavdeling med fjeldtaug og ishakker klatre op over næsten lodrette fjeldvægge, hvor der neppe er folkæste. Det er Alpesoldaterne som italienerne anvender her til, folk som er født i fjeldene og som fra barnsben har bevæget sig i dem. Men de, som ser under hvilke forhold der maa kæmpes her, forstaaer hvorfor kampene paa denne front ofte synes at staa aldeles stille. — Originaltegning av F. Matania. Enereproduktionsretten for Skandinavien erhvervet av „Allers Familie-Journal“.

En vild rose.

Av

E. A. Rowland.

(Autorisert oversættelse.)

I.

Det var meget kaldt i værelset; utenfor var det klart, bitende frostveir. Maanen oplyste hele landskapet med sit bleke lys og kastet reflekslys i de glinsende istapper, som dekorerte trær, huser og hækker. Det var en vakker aften, som passet udmerket godt til skøitløpning eller til en frisk spaseretur, hvis man bare var godt klædt i pelsverk og varme klær, men inde i det lille værelse var der intet av denne straalende klarhet og vederkvægende friskhet; her var det mørkt og trist, intet lys undtagen maanens klare straal, som paaskraa faldt ind gjennom de ubedekkede vinduer. Der brændte ingen ild i kaminen. Hele luften i det lille værelse var fuld av en underlig isnende kulde, det var som om der aldrig kom varme eller lys hitind. Endog møblementet var kaldt og frastotende — ingen gardiner, ingen portierer, ingen tepper, som kunde mildne det stygge, uhyggelige indtryk av den mørke hestehaarssofa og de seks stivryggede stoler. Ved hjælp av maanelys kunde man tydelig se hele værelset, og visse ufeilbarlige tegn, som for eksempel en gruppe voksblomster i et glas paa kamin-gesimsen, som paa hver side var prydet med skjærende, grønne ornamentar med nedhængende lampetter, et slitt og smudsig bordteppe, et oljetryk av „Dronning Victorias kroning“, som ogsaa var smudsig, og indrammet i en smal, løs ramme, røbet at det var et av de ordinære og uhyggelige værelser i et billig pensionat.

Der var intet som mildnet uhyggen og smakløsheten, ikke et eneste litet billede eller en prydeelse, som gav værelset et personlig præg eller vidnet om en finere og mer utpræget smak. Alt var stygt, slitt og uhyggelig.

Og dog aabenbaret maanens klare sølvlys noget, som dannet en absolut kontrast til disse omgivelser — noget som i alt dette saa ut som en vakker, mathvit perle vilde se ut i en haard, tilsmudset haand. Det var en kvindes ansigt — et ganske ungt ansigt, hvis træk mindet mer om et barns end om en voksen kvindes.

Maanen skinte fuldt og klart paa dette ansigt, og det syntes som om den gjorde det med glæde og stolthet. Den viste saa tydelig enhver ynde og skjønnhet; dens straal faldt saa blidt paa det vakre hode med dets bølgende, mørkebrune haar og streifet saa ømt de to store, mørkebrune øine, der var saa trøtte, saa usigelig trøtte. Og aller klarest lot den sine straal falde paa de bleke kinder, som om den vilde fremtrylle et farveskjær i denne blekhet, og berørte varsomt de alvorlige, sørgmodige læber — læber, der saa ut som om de hadde glemt at smile. Og som om den venlige maane vilde bedække hende med en beskyttende klædning og vørge hende mot nogen forbindelse med disse uhyggelige omgivelser og den kolde aften, indhyllet den hele den unge pikes skikkelse i sin bløte, sølvlysende glans.

Hun sat og lænet sig fremover bordet med sit hode støttet til sin venstre haand; hendes øine var fæstet paa det maleriske landskap utenfor. Over hendes skuldre var der kastet et uldsjal. Av og til gik der en skjælven gjennom hende og undertiden sænket hun sine øielok med de trøtte, lange øiehaar, som om det straalende maanelys skar

hende i øinene. Men naar hun hørte lyden av fottrin eller stemmer fra gaten, løftet hun dem igjen med et sæt.

Da et ur i avstand med skarpe, klare slag slog elleve, rettet den unge pike sig op. Hun strøk med sine kolde hænder det nedfaldende haar bort fra panden og lot dem ligge et øieblik paa de store, mørke øine, som i hendes sørgelige, forpinte sindstilstand gjorde ondt og brændte som i feber. Hun reiste sig og gik med underlig stive bevægelser bort til vinduet, det var vanskelig for hende at bevæge sine lemmer; hun følte sig saa svak og mat i den bitende kulde og paa grund av mangel paa mat, for hun hadde ikke spist noget siden middag, og det hadde bare været et tarvelig og sparsomt maaltid.

Nu stod hun ved vinduet og støttet sit hode mot vinduskarmen. Endog i sin sorgfulde, knugende sindsstemning kunde hun ikke la være at bli grepet av beundring over aftenens skjønnhet; alt glitret og straalte som om der var strødd tusener av diamanter rundt omkring paa jorden, trærne og husene. Som hun stod der, kunde man se at hun var meget høi, og vilde ha været nydelig, hvis hun ikke hadde været saa mager; men der var utbredt en trøthet over hele hendes skikkelse og en avkræftelse, der talte sit veltalende sprog om stor svakhet, som var en følge av en nylig gjennomgaat sygdom, der øiensynlig hadde været alvorlig og langvarig. Hendes store, brune, alvorlige øine hvilte fraværende paa gaten nedenunder. Det var en gate i en liten provinsby, og færdselen var periodisk og ikke videre stor. Av og til gik der nogen grupper av fotgjængere forbi huset; de gik fort og deres stemmer lod høie og klare i frostluften. En gang susete en automobil gjennom gaten og tutet høit og advarende, for at melde sit komme. En anden gang kom nogen unge mennesker gaaende og sang en munter, flerstemmig sang mens de gik — det lod pent og harmonisk, og den unge pikes ansigt oplivedes et øieblik ved lyden av den. Men da den døde bort i det fjerne, forsvandt igjen det flygtige glimt av glæde fra hendes ansigt. Hun trak sig tilbake fra vinduet og begyndte at gaa langsomt omkring i værelset. Foran kaminen stanset hun og lette efter fyrstikker paa kamingesimsen; da hun hadde fundet en æske, knælte hun ned for at tænde ild paa den ved og kul, som var lagt tilrette. Det saa ut som om hun gjorde det motstræbende, som om hun foretrak den kolde luft for kaminildens hyggelige lys-skjær og varme.

Men natur og vane er nær beslegt med hverandre. Trods den motvilje, hvormed hun hadde tændt paa ild, strakte hun dog ubevisst sine hænder ut over flammerne, da de knitrende begyndte at slaa i veiret. Hun krøp nærmere og nærmere bort til ilden efterhaanden som den begyndte at gløde rigtig. Varmen lot hende først rigtig føle hvor kald hun hadde været; det var som om den tødde op baade hendes sind og legeme. Hun hadde sittet saa længe i en stilling, at hun var rent stiv av kulde. Da nu blodet begyndte at strømme hurtigere gjennom hendes aarer blev hendes hukommelse vækket sterkere tillive igjen, og den sorg, lidelse og skuffelse, som hadde været endnu mer gjennomtrængende og bitrere end aftenens bitende kulde, stod igjen for hende med kvalfuld tydelighet og fik hende til at rokke frem og tilbake, likesom i legemlig smerte. Saa kastet hun med en pludselig bevægelse sit sjal tilside, trak frem et krøllet brev fra brystet og holdt det med skjælvende hænder henimot lysskjæret fra kaminilden.

Hun hadde allerede læst det tre ganger. Hvert ord var indprentet i hendes hukom-

melse, og dog — saa sterkt er haabet hos os mennesker, at hun tok det frem for fjerde gang, idet hun næsten ivrig forestilte sig selv, at hun kanskje hadde tat feil, kanskje hadde misforstaat en sætning.

Brevet var skrevet paa flere ark papir med en flytende og kraftig, kvindelig haandskrift. Paa papiret, som var tykt og fløssel, var der med store bokstaver trykket: „Shrapstone Court, Westshire“. Det var datter den foregaaende dag — den 27. decem-ber — og lod saaledes:

„Min kjære Mary!

Jeg har ikke kunnet besvare dit brev før, jeg lik det først igaarftes, da vi kom hjem fra London, hvor vi har været i nogen dage. Jeg blev naturligvis forbauset over at se din haandskrift og især over av frimerket at se, at du er i England endnu. Jeg trodde at du allerede var reist til Amerika for en tid siden. Tilgi mig, kjære Mary, men jeg maa si, at jeg beklager meget, at du har rettet denne bøn til mig. Jeg vil saa nødig gi dig et avslag, men jeg er ikke istand til at hjelpe dig i nogen henseende. Det er aldeles umulig at omtale dit navn eller din eksistensen til onkel Henry. Ærlig talt, jeg tør absolut ikke gjøre det. Den eneste gang jeg forsøkte at dra dit navn ind i samtalen, avbrøt han mig kaldt og rolig med de ord: „Min niece Mary er død for mig — la mig aldrig mer høre dig tale om hende. Isabel! Jeg har aldrig vaaget at gjøre det igjen. Men du vet, at det gjør mig saa ondt for dig. Det kan jo ikke nytte at tale om det som er gjort og ikke kan gjøres om igjen, men jeg vilde ikke ha et hjerte i livet, hvis det ikke gjorde mig inderlig ondt for et menneske, som har ødelagt sig selv og sin fremtid saaledes som du har gjort.“

Hvad kunde faa dig til at handle saa vanvittig? At forlate et hjem som dette og en mand, der elsket dig mer som en datter end som en niece — og det for et saadant menneskes skyld! Jeg kan ikke tro, at du giftet dig med Hugh Ballaston fordi du elsket ham! Men jeg glemmer mig selv! Jeg har jo ingen ret til at kritisere din mand, men du maa tillate mig at ha mine meninger. Det vilde være meget besynderlig, hvis jeg ikke var blit i høi grad ilde berørt av dit pludselige og for mig uforklarlige egteskap.

Du snakker om, at du ønsker at se onkel Henry endnu en gang, før du for alltid forlater landet. Reiser du snart? Jeg vilde gjerne vite dine planer. Vil du ikke skrive helt aapent og ærlig til mig? Jeg beklager bare, at jeg ikke er istand til at hjelpe dig med penger, hvilket du sikkert trenger, men mine kvartalspenger er helt opbrukt, og onkel Henry er ikke det mindste mer gavmild nu end han pleier at være, skjønt han nu bare har en niece at forsørge istedfor to. Men skjønt jeg ikke kan sende penger, saa kanskje jeg kan hjelpe dig paa anden maate — for eksempel ved at sende dig nogen av mine kjoler, hvis du ikke er for stolt til at bruke dem. Kan du huske hvor stolt du pleide at være? Stakkars Mary! Jeg blir rent bedrøvet naar jeg tænker paa dig, og jeg er ræd for at dette brev ikke vil gjøre dig gladere. Gid jeg bare kunde gjøre det du ber om! Men det er umulig! Onkel Henry kunde være istand til at jage mig ut av huset, hvis jeg vaaget at være ulydig mot ham, og hvor gjerne jeg end vil hjelpe dig, saa tør jeg ikke utsætte mig for det. Da du nu omsider har brutt din taushet, saa haaber jeg at du vil skrive ofte til mig. Det kan trøste dig at aapne dit hjerte for en, der i mange aar har været som en søster for dig.

Med de kjærligste hilsener og de bedste
ønsker for det nye aar er jeg
din hengivne kusine
Isabel Marston."

To sterke, røde flekker, som ilden fra kaminen ikke kunde ha fremkaldt, brændte paa Mary Ballastons magre kinder, da hun nu for fjerde gang hadde læst igjennem dette brev. Hun sat et øieblik og stirret paa den store underskrift med de lange, dirrige sving, og saa lukket hendes lille haand sig fast om papiret og krøllet det heftig sammen. Hun reiste sig litt tungt og besværlig, og hun maatte støtte sig til en stol idet hun gjorde det; men der var intet tegn paa svakhet eller vankelmødighet i den bevægelse, hvormed hun pludselig kastet brevet ind i den brændende kaminild. Den træthet og sorgmodighet som hittil hadde præget hendes ansigt vek pladsen for et stolt, strengt, næsten haardt uttryk.

"Isabel er uforandret," mumlet hun bittert, "absolut uforandret. Hvorfor skrev jeg dog til hende? Hvorfor — hvorfor?" Hun trak igjen sjælet om sig og satte sig i stolen og stirret ind i ilden med øine, der utrykte den voldsomste smerte. "Er ikke byrden tung nok uten Isabels stikpiller og saarende ord? Jeg burde jo ha kjendt hende før godt! Bude og usle, lavt karakter! Hvorledes kunde jeg vente noget andet av hende!" Hun lo med en hæse, kort latter. "Og hun har kanskje ret! Jeg maa vist være litt sindsyk, ellers kunde jeg ikke ha utsat mig for dette!"

Der gik en skjælven gjennom hende.

"Har hun med vilje misforstaat mig?" mumlet hun i en træt tone. Eller har det bare været naturligt brændende karakter at tilgive som en bøn om penger, om materiell hjælp? Hvis hun kjendte sandheten og forstod den, vilde hun være kjærligere og mer deltagende?"

Hun bøide sig frem med sine smaa, magre hænder foldet om sine knæ. Hun blev sittende i denne stilling i nogen minutter, saa reiste hun sig igjen og lo sagte.

"Kan en leopard skifte sit flekkede skind?" sa hun. "Isabel, har aldrig forstaat mig, har aldrig sympatisert med mig! Hun har sin egen maalestok for mænd og kvinder, og efter denne maalestok blir jeg bedømt. I hendes øine kan den inderlige længsel jeg føler efter at se igjen den kjære onkel Henry endnu en gang, bare bety en ting: at jeg vil se ham om penger. Ak!" — Hun skjulte et øieblik sit ansigt i sine hænder og løftet det saa igjen med en skjælven. — "Aa, hvor mit hjerte snører sig sammen av smerte naar jeg ser hans kjære ansigt for mig! Naar jeg tænker paa den frygtelige feiltagelse og den sorg og skuffelse jeg har voldt ham, som har været min velgjører, der har været mer end en far for mig!"

Hun gik rastløs og febrilsk frem og tilbake i været. Aa, bare at vite, at han hadde tilgitt mig! Men det vil Isabel aldrig kunne forstaa! Ja, jeg er forrykt — jeg maa være forrykt, siden jeg har kunnet overgi mig selv — mit stakkars, ydmygede, fortvilede selv — til Isabels beregnende grusomhet. Hadde jeg bare turdet skrive direkte til ham! Men jeg hadde ikke mod til det. Jeg var ræd for, at han vilde sende brevet uåpnet tilbake — ulæst og uåpnet — eller — at han ogsaa vilde misforstaa mig!

Men nei — utbrøt den stakkars, unge kvinde heftig — "nei, nei, det vil jeg ikke tro! Onkel Henry kjender mig for godt — og han elsker mig saa høit! Aa, min Gud, er jeg ikke blitt straffet for det jeg gjorde? Ingen kan bebreide mig det haardere end jeg selv. Gid jeg bare kunde si ham, hvor

høit jeg elsker ham — hvor inderlig jeg længter efter ham! Men det haab har Isabel nu berøvet mig for alltid!"

Hun gik igjen bort til vinduet og saa træt ned paa gaten. Nu gik der flere mennesker end før forbi, og alle gik hurtig længtet øiensynlig efter at komme hjem og faa lagt sig. Mary sukket sorgmodig. Naar et litet glimt av haab trænger igjennem det triste mørke, saa er det en stor fristelses og fortvilelsens skygger hviler over det.

Hun gik tilbake fra vinduet og satte sig ved ilden. Uret i byen slog to slag.

"Halv tolv. Han maa være her snart — han skulde ha været her nu. Ellers —" hun avbrøt med en pludselig kort, bitter latter, der hadde en klang av den dypeste fortvilelse. Hun visste saa godt hvad dette "ellers" betydde. Endnu en gang en frygtelig scene — fornærmelse og ydmygelse fra de mennesker, med hvilke hun og hendes mand hadde levet sammen i den sidste uke. Fornærmelse og skam, som hun ikke hadde magt til at hindre — brutale ord, offentlig skam og ydmygelse — og han — den mand som var aarsak i alt dette — beruset, hjelpeløs, berøvet al følelse av ære, av sommelighet og manddom. Undertiden var det altfor frygtelig. Kunde hun vedbli at lide? Var det hendes pligt? Hvor meget skyldte hun en saadan egtefælle? Var det virkelig en saadan pligt at la sig dra ned i rendestenen, ned i mudderet for bestandig? Hun hadde dog mistet nok for Hughs skyld! Ventet der hende endnu større ydmygelse og nedværdigelse end hun allerede hadde gjennomgaaet i den sidste tid? Hun brast pludselig i en strøm av varme taarer og bedækket sit ansigt med sine magre hænder. "Aa Gud, aa Gud, ha medlidenshet med mig — vær barmhjertig og naadig mot mig — gi mig fred!"

Pludselig tørret hun sine taarer ved at høre en banken paa sin dør.

"Kom ind," sa hun saa fast hun kunde. Hun frygtet for at se vertinden komme ind med regningen for den forløpne uke. Den næste dag, som var søndag, blev det akkurat en uke siden, at det omreisende operetteselskap var kommet til den lille by Rivington. Tidlig næste dag skulde selskapet forlate Rivington for at reise til den nærliggende by Silchester, og regningen for logi og kost maatte betales for de reiste.

Mary Ballaston hadde hat mange pinlige erfaringer i den henseende. Eierne av de billige, farvelige pensionater, som i den senere tid hadde utgjort deres hjem, pleide alltid at presentere sig selv og sine regninger lørdag aften paa denne tid. Sorgelige erfaringer hadde gjort vertinderne paapasselige og snedige. Undertiden kunde det føre redet uten at betale for ukens kost og logi, og som efterlot sin gamle, medtatte tomme vadsæk eller kufferter som et slags pant, hvilket ikke i nogen henseende kunde erstatte den manglende betaling. Og derfor var et besøk aftenen før avreisen aldrig behagelig, og mrs. Ballaston hadde mange bitre og ydmygende minder om, hvorledes hun hadde maattet sitte oppe sammen med en kold og uvenlig, søvning, men meget stram og resolut dame, indtil hendes mand kom tumlende hjem og heldte resterne av sin ukeløn i fanget paa det kvindelige væsen.

Derfor var det ikke saa underlig, at Mary trodde denne banken paa døren betydde tilsynskomsten av en, som hun i sin hjelpeleshet og ulykke ikke kunde betrakte anderledes end som en gjentende.

"Kom ind," gjentok hun og tvang sin stemme til at være klar og rolig. Hun reiste sig for at ta imot den indtrædende, saa høf-

lig som mulig. Døren blev åpnet sagte, og istedetfor et smudsig, kvindelig væsen med bustet haar saa hun en ung mand — en høi, ung mand i en lang ulster — en ung mand, som med sit vakre, fornemme utseende dannet en likesaa merkelig kontrast til de smakløse, farvelige omgivelser som hun selv gjorde.

II.

Mary Ballaston trak et lettelsens suk, et høit, tydelig suk; det undslap hende aldeles ufrivillig og talte et veltalende sprog til den unge mand, som stod i døraapningen. Det blandede skjær fra kaminilden og maanen oplyste klart hans vakre, tiltalende skikkelse.

Mrs. Ballaston bøide stolt og koldt sig vakre hode, men hadde ingen velkomsthilsen til sin sene, uventede gjest. Der var noget koldt avvisende over hele hendes holdning og optræden — saaledes forekom det ialfald Paul Dering. Han blev meget rød, og det kostet ham øiensynlig anstrengelse at tale.

"Jeg — jeg ber Dem tusen ganger om undskyldning, mrs. Ballaston, fordi jeg vaager at forstyrre Dem paa denne tid av døgnet, men — men jeg haaber De vil tilgi mig. Jeg har et bud til Dem fra Deres mand — eller — eller —"

Mrs. Ballaston bøide bare sit hode igjen, og mr. Dering stanset et øieblik likesom uviss. Men da han saa hende skjælve og uvilkaarlig trække sit sjal tettere sammen om sig, gik han et skridt frem.

"Tillater De, at jeg lukker døren et øieblik? De staar i trækken!" sa han hurtig og med en næsten om klang i sin lave, sympatiske stemme.

"De er meget venlig," sa mrs. Ballaston. Hun talte i en kold tone, men hun følte sig dog glad i over tonelighet. Det hadde være umulig for hende ikke at føle sig behagelig berørt av denne mands hensynsfuldhet og indtagende væsen, som virket tiltrækkende paa alle. Hun kjendte ham bare flygtig, men hun hadde straks følt, at han indtok en fuldstændig særstilling blandt alle disse ukultiverede anden rangs skuespillere, av hvilke operetteselskapet bestod. Leilighetsvis hadde hun veksllet en hilsen med mr. Dering, og hadde en hilsen i hans arm med et svakt smil eller et par takkende ord belønnet ham for en eller anden opmerksomhet han hadde vist hende under en særlig lang og anstrengende reise. Resten av selskapet brydde sig ikke meget om Hugh Ballastons hustru. Man ansaa hende for stolt og hovmodig; hun opførte sig med en "grandessa" og hadde en mine, som slet ikke passet for den der var gift med en mand som Hugh Ballaston! Selv den simpleste kunde ved selskapet var hæderligere end Hugh Ballaston! Det var bare et mirakel, at han beholdt sin stilling, men direktøren for "The Star Troupen", som selskapet blev kaldt, visste godt hvad han gjorde, for trods Ballastons daarlige liv og uheldige vaner var der ingen tvil om, at han kunde præstere et utmerket arbeide, hvis han vilde. Han kunde tilveiebringe, arrangere og iscenesette et syngestykke fortære og bedre end nogen av deres andre sceneinstruktører, og naar hans hjerne bare var klar og fri for paavirkning av drik, kunde han improvisere den vakreste musik — det var det samme om det var ballader, marsjer, fugaer eller romancer. Hvis der manglet nogen sider i et notehefte, saa var det en let sak for Ballaston at bote paa det — hvis han da tilfældigvis var ædru. Han var et geni til at arrangere og komponere, og derfor var han til uvurderlig nytte for direktøren for "The Star". Men i alle

andre henseender var han en haabløs eksistens — en umulighet, og naar han var beruset var han ogsaa brutal. Medlemmerne av truppen hadde ondt av hans hustru; men de kunde ikke like hende, fordi hun ikke vilde ha noget med dem at gjøre.

Dering, første violinist, var næsten likesaa litet avholdt og likesaa skydd av truppens øvrige medlemmer som Mrs. Ballaston. Han var saa tilbakeholdende; han sluttet ikke venskap med nogen, vilde aldrig delta i nogen selskabelighet, aldrig besøke nogen av de verisshus som mændene søkte til, og vilde aldrig gjøre kur til kvinderne; det var som om han levde i en verden for sig selv, og han holdt sig meget paa avstand fra de andre, saa han fik økenavnet „prinsen“, hvilket var ment ironisk, men som kom sandheten nærmere end hans kolleger ante. Og hvor opmerksomt han end hadde studert og iagttaa den vakre, unge kvinde, som var saa uheldig at være gift med Hugh Ballaston, saa viste han ikke mer om hende nu end den dag da han for første gang sluttet sig til selskapet.

Og det var første gang han hadde set Mrs. Ballaston i hendes hjem. Han kunde ikke engang huske, at han nogensinde hadde set hende uten hat og slør. Han hadde straks ant den skjønnhet som gjemtes bak sløret, men ikke før i dette øieblik var hendes fulde skjønnhet og ynde blitt aabenbaret for ham. Hun stod like i det klare, fulde maanelys, som belyste hendes alvorlige skjønnhet og enhver ynde i hendes indtagende skikkelse.

„Har De et bud til mig?“ spurte hun, da han hadde lukket døren.

Hun bad ham ikke om at sætte sig; hun gav ham ikke den ringeste anledning til at betrakte sig som andet end en fjern, flygtig bekjendt. Han gik nu like løs paa saken. Hendes stemme var saa fast og rolig, at skjønt Paul Dering indbildte sig at ha oppfattet denne kvindes stolte, følsomme natur, skjønt han hadde studert hende saa nøie — enhver bevægelse, ethvert ord, ethvert blik — til han trodde at kjende hende fuldt ut, saa blev han dog bedraget av denne kulde og ro. Han visste ikke, at ved at si hende at han kom med et bud fra hendes mand, bibragte han hende en ny ydmygelse, en ny lidelse. Det var jo egentlig en ganske natu. I g ting at bringe en hustru et bud fra hendes egtefælle, men her i dette tilfælde forholdt det sig anderledes, for al hvad der kom fra Hugh Ballaston kunde bare forøke hendes nedværdigelse, hendes skam og ydmygelse.

Nei, Paul Dering kunde ikke ane hvilke bitre tanker der for gjennem hendes forpinte hjerne og naget hendes stakkars hjerte. Hendes rolige, kolde mottagelse gav ham mod og beroliget ham. Han talte mindre ængstelig og nølende, skjønt en skarp iagttagelse av den menneskelige natur vilde ha set, at han led under en knusende sindsbevægelse, og at der var et næsten bekymret uttrykk i hans ansigt.

„Ja, Mrs. Ballaston, jeg bringer Dem et bud fra Deres mand. Det forholder sig saaledes, at — at Maxwell fandt det nødvendigt at sende nogen til Silchester iaften — jeg vet ikke bestemt hvorfor, men — men det er vist noget angaaende orkesteret, formoder jeg — og —“

„Og Hugh er reist?“

Hun sa disse ord paa en underlig stiv, fraværende maate, men han saa det uttrykk som flammert op i hendes øine — det mindet om uttrykket i et sykt dyrs øine.

Mr. Dering svarte bare „Ja“. Han trodde det var bedst at si saa litet som mulig. Han var ikke øvet i forstillelseskunsten, og han var ræd for at han skulde røbe, at det han hadde sagt om forretning var opdigtelse, og

at hun skulde ane den virkelige grund til, at den brutale mand hadde forlatt hende.

Den unge mands hjerte banket av ængstelig frygt; han haabelt at hun skulde bli skaa-net for at faa vite noget om den sidste nedværdigelse Hugh Ballaston hadde skaffet hende — ialfald for en tid. Han var sikker paa, at Mary endnu ikke visste noget om, at Hugh hadde latt sig bedaare av et av selskapets kvindelige medlemmer — en simpel, uværdig kvinde, som først nylig var blitt ansat ved selskapet. Mary kom jo aldrig sammen med skuespillerinderne; hun levde jo saa tilbaketrunkent og alene, og hun hadde været saa syk i den sidste maaned — like siden hendes lille barns fødsel og død — saa hun hadde levet endnu mer tilbaketrunkent end før. Hun hadde baaret sin sorg og sykdom alene i en trist, avsides og øde, liten landsby i Lancashire, uten en egtefælles ømhet eller en vens kjærlige omsorg, og hadde først nylig igjen sluttet sig til selskapet. Det hadde været en stor sorg for Dering at tænke paa denne forlatte, vakre, unge frue, som alene stred med sykdom og sorg uten omsorg og uten komfort, og det hadde bare været en liten trøst for ham at vite, at det hadde lyktes ham at gjøre den læge som behandlet hende velvillig stemt, saa han, da han fik høre sandheten om hendes mand, hadde samtykket i at ta imot Mr. Derings tilbud om at skaffe nogen fornødenheter, men selvfølgelig i den strengeste fortrolighet og uten at hun ante det rette sammenheng.

„Hun vilde heller dø end ta noget av mig eller nogen anden,“ hadde Paul Dering sagt til den middelaldrende læge, „saa De maa endelig love mig, at hun aldrig faar vite noget om det. Jeg er en absolut fremmed for hende, men jeg kjender til hendes lidelser, hendes mod og stolthet. Jeg har en god gage og jeg vil gjerne hjelpe hende, for jeg kjender ham, og vet hvorledes han er; han er istand til at la hende leve her i ukevis uten at gi hende en øre. Og naar hun saa ogsaa er borte og han er fri det lille tryk hendes nærhet legger paa ham, saa vil han være værre end nogensinde. Hun kunde godt dø, uten at han vilde bry sig om det. Hvis jeg kjendte hendes venner skulde jeg sætte mig i forbindelse med dem, men i denne henseende kan jeg ikke gjøre noget. Vil De hjelpe mig i denne sak, hr. doktor?“

De to herrer hadde indgaat en overenskomst med hverandre, og Mary Ballaston ante ikke, at de faa bekvemmeligheter og den smule komfort som blev skaffet hende, ikke som lægen fortalte hende, hitrørte fra arrangementer som Mr. Ballaston hadde truffet før han forlot byen, men en fremmed, ung mands hjertelige medfølelse og deltagelse — den samme unge mand, som nu stod stammende og forlegen foran hende.

Mary anstrengte sig for at være fattet og rolig, for at overvinde den knugende angst hans ord vækket i hende, men hun var endnu meget svak.

Hun hadde begit sig ut paa reise for hurtig efter sin sykdom, og de sidste dages kolde, bitende veir hadde været skadelig for hende; det var meget vanskelig for hende at bevare sin selvbeherskelse og beherske sin stemme, som var hæs og utydelig. Hendes smaa hænder skalv sterkt, men hun sa:

„Det var merkelig — denne pludselige reise — Hugh — min mand — sa ikke noget imorges om at han skulde reise — han pleier jo ikke —“

Tanken paa den næste dag overvældet hende, saa hun maatte avbryte. Hun hørte i aander, vertindens høie, sinte stemme og tænkte paa sin tomme pung. Hvad skulde hun dog gjøre?

„Det blev altsammen bestemt i et øieblik,“

sa Dering, og gjorde sig umake for at tale saa troværdig og likegyldig som mulig. „Mr. Ballaston hadde ikke tid til at gaa hjem for toget gik. Han møtte tilfældigvis mig, og da han visste at jeg bor her i huset, bad han mig overbringe Dem dette bud og gi Dem dette.“

Han aapnet sin ulster og tok frem en konvolut. Den var ikke adressert, og hans haand skalv litt da han la den paa bordet. Sæt nu at hun ante sammenhøngen. Sæt nu, at hun tvilte paa at den virkelig kom fra hendes mand? Det lignet slet ikke Ballaston at tænke paa hende og hendes fornødenheter. Uvilkaarlig trak han et lettelsens suk, da han saa at hun tok imot brevet i god tro; men endog i denne følelse av lettelse og glæde over at han hadde været istand til at skaane hende for en pinlig ydmygelse, blandet der sig en dyp sorg over at han var nødt til at bedrage hende. Det forekom ham næsten en vanhelligelse at lyve for hende. Men hvad skulde han gjøre?

Dering følte blodet koke sydende i sine aarer, mens han stod her i disse uhyggelige omgivelser sammen med denne bedrøvede, forlatte, unge frue, og han husket de scene han netop hadde været vidne til paa teatret, da Marys egtefælle, paavirket av vin og skinskyke, til den kvinde som hadde bedaaret ham, med høi, sint stemme hadde erklært, at han heller vilde la sin hustru gaa tilgrunde end la hende — ja, ikke engang mindet om hende — stille sig iveien for hans lykke. Ballaston hadde reist til Silchester for at følge den sirene, som hadde lokket ham, og Derings eneste tanke hadde været, hvorledes han skulde bære sig ad for at Mary — ialfald foreløbig — skulde bli skaa-net for sandheten. Han visste, uten at det var sagt ham med mange ord, at Mrs. Ballaston vilde være omtrent blottet for penger. Det var almindelig kjendt i hele selskapet, hvorledes instruktøren behandlet sin hustru; forholdet mellem egtefællerne og den stadige pengeforlegenhet de befandt sig i, var et almindelig samtaleemne. Hvis Dering ikke hadde holdt saa meget av hende og æret hendes gode navn og rygte som den kostbareste juvel, saa vilde han ha vaaget at gjøre Ballaston forestillinger. For naar han var ædru var der noget godt ved ham. Men i den sindsstemning, hvori han hadde befundet sig denne aften, og under disse omstændigheter vilde det ha været aldeles unyttig — det vilde endog kanske ha været til skade for hende som han saa gjerne vilde hjelpe.

Han hadde ikke kunnet finde nogen anden maate at hjelpe hende paa end saaledes som han hadde gjort det nu. Og nu, da han hadde gjort dette, ønsket han saa inderlig at han kunde gjøre endnu mer for hende, at han kunde strække ut sine sterke armer — de var saa sterke, saa de syntes snarere at tilhøre en atlet end en musiker — og beskytte hende nu og alltid mot alt ondt og al sorg.

Mary hadde ikke sagt noget da han la konvolutten paa bordet. Hun stod i samme stilling, belyst av det klare maaneskin. Hun kunde ikke helt klare sine følelser i dette øieblik — lettelsen over hendes mands uventede fravær blandet sig med en usikker, nervøs angst for noget — hun visste ikke hvad. En følelse av svakhet overvældet hende; nu husket hun dunkelt at hun næsten ikke hadde spist noget hele den lange, kolde vinterdag. Der gik en skjælven gjennem hende, usikker gik hun et par skritt frem og saa op paa den unge mand, som stod avventende foran hende.

„Jeg — jeg er Dem meget taknemlig for Deres venlighet, Mr. Dering — jeg —“

„De er svært træt. Det gjør mig ondt, at jeg maatte forstyrre Dem saa sent, men jeg trodde det var bedst at bringe Dem dette

bud i aften, for at De ikke skulde bli urolig og ængstelig," avbrøt Paul Dering hende hurtig.

„De er meget venlig," sa Mary igjen. Men betænkte sig et øieblik, saa rakte hun ut sin hvite, slanke haand.

„Godnat sa hun med et svakt smil. „Godnat og tak."

Paul Dering berørte flygtig hendes haand. „Det har været mig en stor glæde at kunne være Dem til litt nytte, mrs. Ballaston," sa han likefrem og hjertelig. Han vendte sig om for at gaa, men stanset.

„Hvis jeg kan være Dem til nogensomhelst nytte imorgen tidlig, saa henvend Dem endelig til mig. Da Deres mand nu ikke er tilstede og kan ta sig av tingene, kunde der kanskje være noget —"

Mary takket ham igjen. Hun hverken tok imot eller avslog hans tilbud. Den som ikke hadde studert hende saa længe og saa nøie som denne unge mand, kunde ha anset hendes kulde for uvenlighet og uhøflighet, men han følte sig ikke saaret over hendes stemme og væsen. Han var en god menneskekjender, og han visste at under den kolde, tilfrosne overflate gjemtes et varmt og følsomt temperament, og at hun var i besiddelse av de egenskaper, som for ham utgjorde idealet av en kvinde.

Han lukket døren efter sig med et smertelig suk. Men da han gik opover trappen til sit værelse, som han ved et rent tilfælde hadde leiet her i huset, før han visste at Ballastons ogsaa vilde flytte hit, var hans smerte blandet med glæde. Det hadde dog lyktes ham at jage bort hendes største bekymring for den dag, og han hadde jo ogsaa skaanel hende for foreløbig at faa vite sandheten.

Den aften sat han længe oppe og tænkte paa Mary — hvilket han nu næsten altid gjorde. Undres hvorledes denne kvindes livshistorie var? Hvor kom hun fra? Hvem var hun — og hvilken frygtelig skjæbne hadde kastet hende i armene paa en mand som Hugh Ballaston? Han visste at hun var en kvinde av god familie; derom vidnet enhver linje i hendes vakre ansigt og alle hendes nydelige bevægelser, og han visste ogsaa at andre sorger end den ulykke der hadde ødelagt hendes ungdom naget paa hendes stolte hjerte; men utover det visste han intet. Han hadde jo bare formodninger og gjetninger at holde sig til; men hans kjærlige medfølelse, som ikke gjaldt bare Mary, men alle svake, ulykkelige mennesker, hadde hjulpet ham til at utmale sig et billede av denne unge kvindes fortid, som ikke var saa langt fra den virkelige sandhet.

(Fortsættes).

Ved midnat.

O, mørke nat, stræk dine skygger bløde utover en, hvis sind er tungt og mat; ak, dagen var saa lang og lys og øde, o, ta imot mig, tause, mørke nat!

O, luk mig ind, hvor hver en grænse slettes, hvor hver en lyd og hvert et lysblink dør, hvor fjeld og avgrund stille sammenflettes til et i dine blide, tætte slør!

O, mørke nat, luk op din tause verden, og læg din stilhet om et rastløst sind, sänk i dit dyp min tankes trætte færden, barmhjertig mørke nat, o, luk mig ind!

A. v. d. R.

Da hesten dreiet første gang i luften. Fotografiet blev optat fra den motsatte klippevæg.

Don Josés dødsridt.

Filmsdigterne tar sig undertiden friheter overfor den, hvis verker de filmatserer og de stiller undtiden næsten umulige krav til de s-uespillere, som skal optræ i rollerne. Her bare denne filmshistorie fra Amerika: En filmsforfatter skrev Prosper Merimées berømte „Carmen“ om til en film, men originalens slutning likte han ikke.

Den maatte kunne gjøres mer dramatisk, og han lot Don José dræpe sig selv efterat han hadde dræpt zigönersønen Carmen. Don José griper en hest, svi ger sig i sadelen, rider i rasende galop bort til en klippekant og styrter sig med hesten utover klippevæggen. Naturligvis vilde det slaa an paa film — men hvem skulde foreta dette ridt som saa let kunde bli et dødsridt ikke bare for Don José, men ogsaa i virkeligheten for filmøren. Man fandt vovchalsen i akrobaten Arthur Jarvis, som før har foretat lignende halsbrækkende vovestykker. Den bratte klippevæg, han skulde ride ut over, var Ausabie Chalmers i All ghanny fjeldene, et sted hvor der ligger en dyp sjø nedenfor en 22 meter høi looret fjeldvæg. Arthur Jarvis betinget sig ti tusen dollar, i. k. saa fat i en halvild cirkushest og svang sig op paa dens ryg. Han brukte ingen stigeboiler.

Her gaar hest og rytter ned gjennom luften. Væggen er omtrent 22 meter høi. Seks meter nede dreier hesten første gang i luften, lager en sløite og er ved 12 meters dybde igjen med benene nederst. Faa meter over vandets overflate dreier hesten tre kvart omgang og falder saa med ryggen bak riste del mot vandflaten. Rytteren gjør sig fri og hesten svømmer bort.

Det vilde være for farlig. Ved skrantens kant like overfor den og nederunder den stod otte filmsortagere med sine dreiekasser. Da Arthur Jarvis i rasende galop tvan hesten utover fjeldvæggens kant, besvimte to av tagerne av rædsel. Hvem kunde tvile paa, at han vilde slaa baade sig selv og hesten ihjel! Men der hendte virke ig et mirakel. Hesten dreiet sig to ganger rundt i luften og faldt saa paa ryggen ned i det dype vand. Jarvis fik frigjort sig fra hesten og slap med en forstuvet fot, mens hesten svømmet iland, litt forturnlet av luftturen.

„Hvad tænkte du paa, Jarvis, mens du var i luften?" spurte man ham baktefter og han svarte:

„Jeg tænkte paa, hvor den nærmeste liksynsmand og den nærmeste bankier bodde. En av de to maatte det vel bli, som jeg kom til at uleilige."

Det blev altsaa heldigvis bankieren.

www

Tankesprog.

Kun da har vi forstaat en sandhet, naar vi indretter hele vort følgende liv efter den.

Den som for ofte „begynder et nyt liv“, vil aldrig begynde noget.

Kjærligheten maa gjerne graate medlidende, men ikke skjænke et „medlidende smil“.

Pletten.

Av
C. S. Torgius.

Kontorist Sundbergs lille hus laa i den lille bys periferi ved en sidevei til hovedstaden, likesom han selv bare var en liten mand i samfundet og hans stilling stille og beskedent, litt avsides og dog i nærheten av strømmen, har var nemlig kontorist paa borgermesterens kontor.

En aften i august, en nydelig, lun aften, hadde hans hustru dækket aftensbordet i den lille, men frodige og velpleiede forhavn. En syrenbusk og nogen dvergfrugtrær gjemte bord og bænker for nysgjerrige blikke, og en slyngrose dækket husveggen saaledes, at man sa fuldstændig i det grønne, og saa var man endda ikke lenger fra hjemmet, end at borddækningen i det væsentlige kunde foregaa fra spisestuens vinduer. Kort sagt, arrangementet var hyggelig, praktisk og ganske pent. Disse egenskaper hadde fru Sundberg under alle forhold et aapent øie for, men netop denne aften tænkte hun dog mindre over det umiddelbart tiltalende, det var nemlig ganske andre ting som optok hende.

Det merket hr. Sundberg ikke det mindste til, da han omsider kom ind gjennem havegrunden, hængte sin hat op paa en gren og satte sig ved bordet.

„Deilig veir i aften! Det er jo som om vi var paa skogtur; naa, vi ligger jo ikke i græsset og spiser, men det synes jeg alltid har været ubekvemt, saa de gamle romere kan si hvad de vil! — Kommer ikke Aksel?“

„Jo, men først senere! — Har du ikke lagt merke til, at han i den senere tid er mindre hjemme end før?“

„Aa jo! — Men det skader ikke. Jeg liker ikke, at unge mænd altid skal gni sig op til sine forældre. — Hvad er det forresten som trækker ham nu?“

„Ja, det har jeg lovet at snakke med dig om. — Han har — sandelig tænkt at forlove sig. — Hvad sier du til det?“

„Ja — det hører jo den alder til! — Men — hvem er det som har bedaaret ham? — Det er det mest interessante.“

„Direktør Skovstrups datter! — Ja, du kjender hende jo!“

„Hvad tænker han paa?“

„Paa at gifte sig, antar jeg.“

„Det maa ikke ske, Emilie! — Det maa ikke ske! — Hende maa det ikke være! — Og det er jo latterlig at tænke paa det!“

„Men hvorfor? — Man har jo før hørt, at en flink, men fattig ung mand har giftet

sig med en rik pike! — Og det maa da være hendes forældres sak at si, at det ikke maa ske, og ikke din!“

„Ja, det vil de ogsaa straks si, men jeg sier det ogsaa! — Han gjør sig latterlig ved at komme der som frier; han mister sin plass paa fabrikkens tegnekontor, og jeg mister det gode ekstraarbeide som revisor paa fabrikkens!“

„Nei, om du gjør. — Direktøren er da en altfor retsindig mand til at ta brodet fra dig, fordi din søn indlater sig paa noget, som strengest talt kan kaldes en ubesindighet! — Men jeg har andre tanker. — Frøken Ellen har sin mors faste vilje, og hvad hun vil, sætter hun ogsaa igjennem, og nu vil hun ha Aksel!“

jeg at tiden skulde glemme og dække over, og jeg naabel ogsaa at sandheten en gang skulde komme frem. — Du vet at jeg reiste fra byen og fik plass et andet sted — men min ulykke forfulgte mig. En dag visste man ogsaa der, at det var ham, ham som hadde denne historie! Saa vendte jeg modløs tilbake og tok imot en stilling ingen anden vilde ha, fordi den ikke gav noget haab, bare det tørre brød. — Bare et menneske var høisindet nok til at glemme, netop det menneske jeg hadde forbrutt mig mot — direktør Skovstrup, som gav mig meget mer for et litet ekstraarbeide end byfogden for mit trølsomme slit paa kontoret, ja, som gav mig saa meget, at livet allikevel fik litt glæde og skjønnhet for mig og mine! — Og denne mand skal lønnes saaledes!“

„Men hvad har du da gjort?“

„Jeg skal skrive for dig, men først skal du tilgi mig alle de aars taushet, Emilie! Tilgi den æresfølelse og forfængelighet, som hindret en ung mand i at si til sin hjertenskjer at han var en overbevist tyv; tilgi den unge egtemand, som vilde befri sin hustru for at se det tyvemerke paa hans pande som alle andre saa! — Og dog — tro mig, Emilie, tro mig trods alt — jeg var ingen tyv! — Dette maa du love mig før jeg fortæller — du maa love at tro hvad jeg sier! — Som ung mand her i byen var jeg en ongangsven av Skovstrup. Vi var begge i stadig pengeforlegenhet, jeg fordi jeg var fattig, han fordi han var ødsel. — En jul hadde jeg været hjemme i min fødeby, og ved min avreise fra denne mistet jeg ved billettluken en mynt. Ved at ta den op ser jeg, at der paa gulvet ogsaa ligger en tikroneseddel — og den blev mit livs ulykke. I den tro at jeg ogsaa hadde mistet seddelen pultet jeg den til mig, og da jeg senere saa efter i toget og forstod, at seddelen ikke var min med rette, saa beholdt jeg den dog som en kjærkommen gevinst. Det var netop nytaarsaften, jeg kom tilbake efter min juleferie, og omkring midnat drev jeg rundt i gaterne og deltok i mine jevnaldrendes mer eller mindre uskyldige spektakler. Meget sent fik jeg det indfald at overraske min ven Skovstrup med en visit. Jeg hadde ofte været hans gjest, og visste altsaa hvor han bodde, det var i første etage, og jeg visste ogsaa at et av vinduerne i hans væ-

Et indtrængende spørsmål. Fot. G. Heurlin.

„Det maa ikke ske, Emilie! — Det er aldeles haabløst! — Der er grunde du ikke kjender! — Hvis direktøren faar nys om det, saa sender han Ellen langt bort og sørger for, at ogsaa Aksel kommer bort! — Du maa hjelpe mig her!“

„Hvad er det for grunde? De kjender jeg ikke.“

„Nei, Emilie, det er en hemmelighet for dig! — Jeg har aldrig talt om den med dig i alle de aar vi har været gift. — Det er kanskje galt, men jeg har tænkt, at den vilde tyngte dig uten at lette mig — den er nemlig som en tung byrde, der ikke kan kastes av. — Mange kjender den — bare ikke du. Man taler ikke om den — man nikker bare forstaaende og tar den i betragtning. — Den knækker mit ungdomshaab og bestemte min livsbane som en fattig, beskedent kontorist. — Da jeg var ung og fridde til dig, trodde

relse ikke kunde lukkes helt igjen om vinteren. Dette benyttet jeg mig av, idet jeg utvendig fra lirket det op med min kniv, sprang saa ned fra vinduskarmen og gikk bort til hans seng for at skræmme ham, som jeg trodde laa der og sov; men desværre var han ikke hjemme; han hadde ogsaa faat en liten ferie og kom først tilbake dagen efter. — Nogen tid etter fik jeg tilsigelse om at møte paa politikammeret og blev til min rædsel sigtet for at ha stjålet et pengebeløp fra Skovstrups kommode! — Ja, jeg skal kort fortælle, at Skovstrup hadde savnet pengene ved sin hjemkomst og av mine spor i karmen og paa gulvteppet faat formodning om et indbrudd og anmeldt det til politiet. En tilfeldig forbigående hadde set en person, som lignet mig meget, krype ind gjennem vinduet, og en nøiere undersøkelse av sporet og den omstændighet, at jeg visste

I den gode, gamle tid. Efter W. Dendy Sallers maleri.

om at vinduet lot sig aapne utenfra, endvidere tidspunktet og meget andet pekte paa mig, som heller ikke negtet at ha været i værelset. Men naturligvis negtet jeg at ha stjålet pengene — og det gjør jeg den dag idag — men alt var imot mig, mest den seddel jeg sa at ha fundet, for jeg maatte jo avlægge nøie regnskap for mine penger. Skovstrup var ulykkelig da han fik høre at det var mig, hans ven, mistanken heftet sig ved; han frafaldt anmeldelsen, men forsent; dog var den daværende politimester saa human at la mig slippe med en advarsel. Men hele byen fik vite historien; jeg var brændemerket som tyv; man sa mig det ikke i ord, men jeg merket det allikevel hver dag; jeg reiste til en anden by, men bakvaskelsen kom med næste tog og saadde sin gift. — Det er min saga; bare et menneske har været snild imot mig, og det er Skovstrup; han blev byens største mand, men han lot sin velstand ogsaa komme mig tilgode, han er en hædersmand. — Den mand kan gi sin datter, sit eneste barn, til en fattig men dygtig, ung mand, til en simpel kontorists søn — men han kan og skal ikke gi hende til en tyvs søn — og jeg er en tyv i hans og i verdens øine! — Nu har jeg talt, og saa sandt jeg er uskyldig, skal skam og haan ikke være den løn Skovstrup skal høste av sin høimodighet!

„All dette har jeg aldrig visst — alt dette har jeg altid været utenfor! Og det har du baaret alene! — Ja, jeg tror paa din uskyldighet i tyveriet, det er saa let for mig, men — hvad skal vi gjøre med Aksel?“

„Vi kan ikke fortælle ham sakens rette sammenheng. — Han vil naturligvis tro mig, men fremtidig vil han føle sig som et suspekt individ i samvær med andre, tyvsmerket er arvelig! — Vi faar la ham reise bort en tid og haabe, at hans forelskelse gaar over! — Hys — der kommer han!“

Fru Emilie saa først nu at tasmørket hadde lagt sig over den lille have, dæmpet blomsternes farver, trukket skyggerne op med sort og høinet de omgivende trær.

„Godaften, min gut! — Har du spist?“ spurte faren.

„Gutten“, som i parentes sagt allerede hadde været soldat, satte sig paa bænken ved siden av moren, og svarte likesom tryk-

„Tak, jeg skal ikke ha noget. — Mor, har du snakket med far om det du vet?“

„Ja, min gut! — Men vi er enige om, at dette parti er for ulikt, det vil ikke bli til lykke for dig.“

„Aa — ulikt! — Hvorledes det? — Hvis jeg ikke kan skaffe hende den luksus hun er vant til, saa er hun villig til at nøie sig med mindre — paa anden maate er vi ikke ulike!“

„Aa nei — men tror du den nøisomheten varer utover hvetebrødsdagene? — Direktøren vil sikkert hjelpe dere, men du vil snart føle det bedre, hvis din hustru kunde nøie sig med hvad du kan skaffe hende! — La os se tiden an, Aksel, det er det bedste! — Hvad sier du om at faa en stilling i Danmark eller England, hvor direktøren jo har gode forbindelser?“

„Naa — ja, hvorfor ikke! — Ellen skal jo ogsaa reise, formodentlig ogsaa efter en god forbindelse!“

„Skal frøken Skovstrup reise?“

„Ja hun skal! — Hun har betrodd sig til sin mor, og fik med det samme ordre til at pakke sammen, og du vet jo, at naar fru Skovstrup har sagt noget, saa er saken avgjort!“

En trykkende pause fulgte efter denne meddelelse.

„Der er nogen ved grinden! — Det er en av fru Skovstrups piker. — Nu skal vi faa høre!“

Piken skulde bare be familien Sundberg om snarest mulig at komme ap til direktørens.

Da hun var gaat, var det som om hun hadde været et lammende lyn.

„Avsked — avsked for os begge!“ sa faren omsider.

„Nei, det tror jeg ikke, for den behøver da ikke jeg at overvære,“ svarte fru Emilie. „Og det haster vel ikke saa svært med den.“

„Jo, du kjender ikke fru Skovstrup, hun er sandelig en dame med handlekraft! — Vi kan vel gaa som vi er?“ spurte Aksel.

Faa minutter efter stod de utenfor direktørens slotslignende villa, ængstelige og triste. Flere av byens ansete herrer kom omtrent samtidig, og for første gang følte fru Emilie — kanskje uten grund — den beherskede ringeagt og medlidenhet i deres hilsen. I gangen stod der flere andre gjester, som hilsende uttalte sin forundring over denne pludselige tilsigelse, som ingen forstod grunden til.

En tjener viste gjesterne ind i havesalen, hvor alle lysene var tændt, og hvor direktøren takket for den hurtighet, hvormed de hadde opfyldt hans ønske om at komme. Litt senere viste fru Skovstrup sig, alvorlig næsten streng, og alle dører blev lukket. Direktøren bad alle sætte sig ned, og hans tone og mine i forbindelse med fruens avmaalte væsen, den korte tilsigelse og de lukkede dører, lot formode, at anledningen til sammenkomsten var av en meget alvorlig art, hvorfor alle forsøkte at uttrykke alvor og ansvar i de forventningsfulde ansigter. Saa begyndte direktøren:

„Mine herrer! — Det er som gamle, prøvede venner av mig og mit hus jeg har den ære at se dere hos mig, og det er som fortlørlige venner jeg ber dere motta en meddelelse, en tilstaaelse. — Alle tilstedeværende — ældre, erfarne herrer — husker sikkert en sak, som i vor grønne ungdom optok os meget, fordi den i høi grad angik nogen unge mennesker av vor midte. Jeg skal dog, da den ligger saa langt tilbake, referere den i faa ord: En ung mand anmeldte et indbrudstyveri til politiet, og ved undersøkelsen kom det frem, at det var en av hans ungdomsvenner der maatte betegnes som den skyldige. Nogen tilstaaelse kom aldrig til at føreligge, og anmelderen forsøkte i forening med velvillige, mer indflydelsesrike mænd at dysse saken ned, hvilket forsaavidt lyktes, som den formentlige gjerningsmand ikke idømtes nogen straf. — Mine herrer! — Anmelderen var, som dere vet, mig, og den sigtede var nuværende kontorist Sundberg. Denne anmeldelse er den sorte plet paa mit liv, mit livs orm, som har gnaget og gnaget i mange, mange aar, for anmeldelsen var falsk! — Ja, saa ynkelig var jeg, saa stymperagtig, saa ussel! Men hør mig tilende. Jeg var dengang meget ofte i pengeforlegenhet, om end mine velstaaende, ansete forældre slet ikke var knipne, og efter en dyr jul fandt jeg paa den ulyksalige idé at anmelde et tyveri, som slet ikke hadde fundet sted, i haab om, at mine forældre derved vilde la sig bevæge til ekstra tilskud. — Jeg visste ikke hvem det var som hadde været inde paa mit værelse, og da det senere kom frem, forsøkte jeg at la min anmeldelse tilbake, men jeg var for svak, for ussel til at tilstaa, at det var en simpel løgn. — Aarene gik, jeg sat i held, kom frem, men skjönt jeg saa hvorledes Sundberg hemmedes av den vanære, som med urette var heftet paa ham, kunde jeg ikke faa mig til at gaa til en aapen bekjendelse, for hvad vilde man ha sagt, hvis konsul Skovstrup erkjendte at være en falskner! — Men jeg led straffen paa en anden maate; min brøde blev til en nagende anger hos mig, som jeg forgjæves forsøkte at

dulme ved at hjelpe Sundberg og hans familie saa langt jeg uten at støte hans æresfølelse og uten at vække hans mistanke kunde. — Mine herrer! Foruten at være mine venner er dere ogsaa byens bedste mænd, hvis borgerlige vandel er uten lyde! — Hjælp mig nu, ta Sundbergs haand som hans venner, erkjend ham som den brave mand, hjælp mig derved til at gi ham opreisning!“

Skovstrup trak Sundberg hen i salens midte, og borgermesteren grep hans haand i taushet. En for en trykket alle stiltiende kontoristen i haanden, alle var bevæget; Sundberg selv stod som i en drøm, blændet av taarer, med sænket hode og holdt haanden frem.

Direktøren fortsatte saa:

„Mine herrer! I eftermiddag betrodde min hustru mig, at min datter og eneste barn næret en besvaret kjærlighet til hr. Sundbergs søn. Da stod det straks for mig, at der her var en leilighet til at gi hr. Sundberg den bedste opreisning jeg kunde! — Mer kan jeg ikke gi end mit eneste barn, og bedre kan jeg ikke vaske av den plet jeg i ungdommens tankeløshet satte paa hans ære, end ved grundig at vise at jeg holder ham for at være en fuldt utpassende svigerfar for min datter. — Dette for verdens skyld — for dens omdømmes skyld. — For min egen ber jeg Dem, hr. Sundberg, inderlig: „Tilgi mig! Tilgi mig min brøde og min usselhet!“

Sundberg tok hans haand og sa med næsten graatkvalt stemme:

„All tilgit. — De — er en — svak — men retsindig mand —“

„Tak, gamle ven, hjertelig tak! — Kom De ogsaa hit, fru Sundberg, og gi Deres minde til forlovelsen — og du, Amalie — og det unge par! — Aa, rop paa Ellen! — Og saa, mine damer og herrer, saa gaar vi ind i spisestuen og feirer forsoningen og forlovelsen ved et godt bord!“

„Men først en tak til gamle Sundberg for det eksempel paa retskaffenhet og paa moralsk mod han har git os, trods den vanære plet vi trodde skjæmmet hans liv!“ ropte borgermesteren. „Han leve!“

„Hurra!“

Litt hodebrud.

a	b	c	d	e	f	g	h	
8								
7								
6								
5								
4								
3								
2								
1								
	a	b	c	d	e	f	g	h

Schakopgave nr. 1497.
Av H. M. Huse, Rjukan. (Original.)
Sort: K, 2 T, S, L.
2 B = 7 br.
Hvit: K, D, 2 S, L.
4 B = 9 br.
Hvit begynner og gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1495.

1) D a 7 — ø 3 og mat i næste træk.

Gaader.

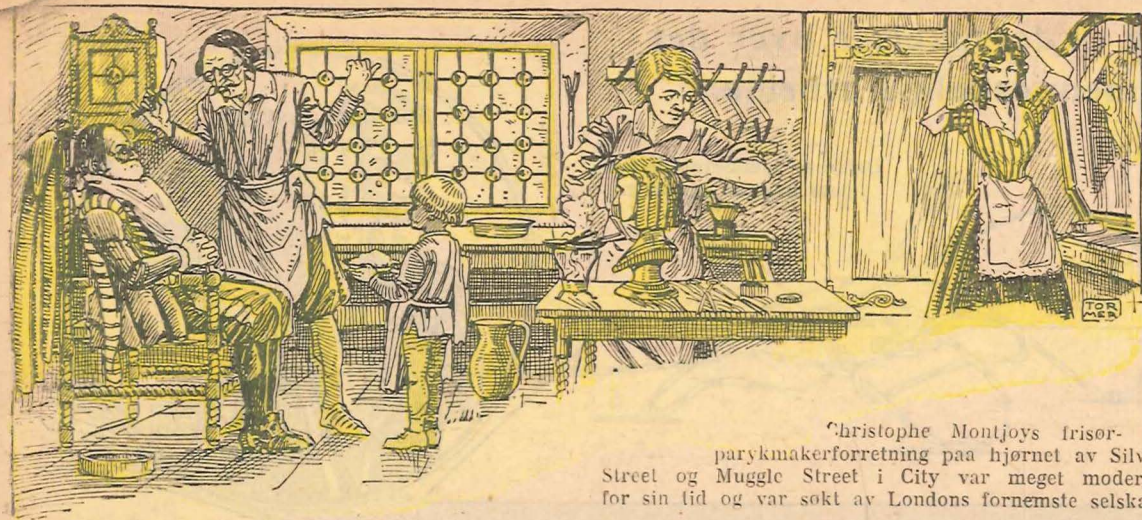
1. Dan en sum av et firfottet dyr og et litet hjem.
2. Dan et krydderi av to fiendtlige dyr.
3. Dan en by i Holland av et dyr, en bokstav og et vand.
4. Dan en slags forhøining av et firfottet dyr, en bokstav og en fugl.
5. Dan en fugl av et dyr og et litet stykke aapent vand.

Løsning av talgaaden i forr. nr.:

Balsam — Salam — Als — Baal — Bal — Lam.

Korrespondance.

For ide under merkerne: Ingeborg B. H. — Hjalmar Just — R. — Henry K. — P. H. S. og Olga indsendte bidrag findes ikke anvendelse i „Allers Familie-Journal“.

Christophe Montjoys frisør- og parykmakerforretning paa hjørnet av Silver Street og Muggle Street i City var meget moderne for sin tid og var søkt av Londons fornemste selskap.

Shakespeare og hans barber.

En proces for tre hundre aar siden.

Saa merkværdige og lunefulde kan historieforskningens resultater bli, saa tilfældige fund kan der gjøres av forskerne, at mens en historisk berømt liv ellers paa de fleste omraader ligger i et uigjennemtrængelig mørke, kan der falde skarpt lys paa en eneste, forholdsvis ubetydelig episode i hans tilværelse. Det er aldrig bli konstateret naar og i hvilken rækkefølge William Shakespeare skrev sine verker, hvorledes hans liv var, hvorledes han arbeidet, men man vet, hvem der var hans barber. Vi mangler kjendskap til tusen ting og forhold om ham, men vi vet, at han har været med paa at faa istand et egteskap og vidne i en proces om nogen penger. Det hele synes ubetydelig, men dog gir disse par anekdoter et indblik i hans økonomiske forhold og hans karakter, og den spinkle lysstraale belyser ialfald et enkelt blad i denne mands livs dagbok.

Det er den amerikanske Shakespeare-forsker Charles William Wallace, som i det engelske nationalarkiv „The public record office“ har fundet nogen papirer, som dreier sig om Shakespeare. Papirerne er fra den tid da Shakespeare var meddirektør for de to teatre „Blackfriars“ og „Globe“ i London, og de er indlæg i processer. I den ene proces er digteren stevnet for gjæld til en viss Tommasine Osteler, der er enke efter en av Shakespeares skuespillere. I den anden er han vidne i saken, og her er det vi pludselig ser ham i nye og interessante omgivelser.

Omkring aar 1600 levde der i London en fransk barber ved navn Christophe Montjoy. Det har formodentlig været en for sin tro førdrevel hugenot. Han hadde en frisør- og parykmakerforretning paa hjørnet av Silver Street og Muggle Street i nærheten av Guildhall i City, butikken har været meget moderne for sin tid og har været søkt av det fornemste selskap, og Montjoy har gjort gode forretninger. Foruten sin frisørsalon har han ogsaa drevet pensionat, og blandt hans logerende har Shakespeare været. En anden av pensionatets gjester var en ung mand ved navn Stephen Bellot, som viste saa gode anlag for parykmakerkunsten, at Montjoy tok ham i lære hos sig. Montjoy hadde ogsaa en datter som het Mary, hun hjalp faren i hans arbeide, og mellem Mary og Stephen opstod der nu et inderlig kjærlighetsforhold, som dog gamle mester Christophe ikke fik vite noget om. Da Stephen var utlært, vilde han ut at reise for at lære mer i

sin kunst, han drog til Spanien, og mester Christophe paastaar, at han laante ham 6 gulddukater til reisen, hvilket Stephen benegter. I 1604 kom Stephen tilbake til London og tok igjen

Shakespeare lærte Stephen og Mary engelsk, og disse underviste ham til gjengjæld i fransk.

ind til familien Montjoy, og her betrodde nu han og Mary deres kjærlighet til moren, som dog ikke turde snakke til faren om det. Saa betrodde hun sig til sin pensionær Shakespeare og bad ham gjøre sin indflydelse gjældende paa manden. Rollen som egteskaps-mægler har sikkert moret digteren, og det lyktes ham fuldstændig. Mester Christophe gav sin tilladelse og brylluppet blev feiret den 19. november 1604 i St. Olave kirken i Silver Street.

I et aar bodde det unge par i foreldrenes hus, men saa kunde ikke svigersønnen og svigermoren forlikes og Bellots flyttet. Ved svigermorens død kom parret tilbake igjen, men nu blev det galt mellem svigerfaren og svigersønnen, Montjoy hadde lovet sin datter en medgift paa 50 gulddukater, i vore dages penger omtrent 7000 kroner, og denne sum krævet Bellot nu. Den gamle barber vendte imidlertid det døde øre til, og saa stevnet Bellot mester Christophe for retten. Det er under denne proces, at vi ser Shakespeare optræ som vidne og svare paa de spørsmål, som rettes til ham av dommeren i „The court of request“.

Om processens utfald fortæller de av Wallace fundne papirer intet, men det er ogsaa uten betydning. Interessanter er det av Shakespeares indlæg i processen at læse sig til den rolle, som han har spillet i den franske barbers hjem. Han har spist ved familiens bord, og han har ofte sittet i barberstuen og lyttet til kundernes prat og til det bynyt som blev fortalt der — dengang som nu. Man ser ham lære Stephen og Mary engelsk, mens disse til gjengjæld lærer ham fransk, og uvilkaarlig mindes man scenen i „Henrik den 5.“ hvor Katharina, Alice og Henrik lærer hverandre fransk og engelsk. Scenen i barberfamiliens hjem har vel staat for Shakespeare,

da han skrev „Henrik den 5.“ I stykket har Shakespeare ogsaa git Henrik den 5tes franske herold navnet Montjoy. Der har sikkert bestaat et overmaade hjertelig forhold mellem digter-skuespilleren og den franske barberfamilie, og at Shakespeare har følt sig hjemme her, kan ogsaa forklares derved, at franskmænd saa med større forståelse og mindre foragt paa scenens kunstnere end englænderne gjorde. I kvarteret omkring Silver Street laa der ogsaa dengang mange logihuser, hvor især skipperne holdt til. Man kan tænke sig, at Shakespeare har besøkt disse logihuser og der snakket med mange av skipperne, som har fortalt ham historier baade fra Frankrike, Italien og andre land som de hadde besøkt. Shakespeare har ikke bare som alle digtere gjerne lyttet til disse folks fortællinger, han har kanskje ogsaa benyttet dem i sin digtning. Paa den maate har han kanskje faat indholdet baade til „Hamlet“, „Romeo og Julie“ og „Kjøbmanden i Venedig“. At Shakespeare har mottat sine venner, skuespillere og andre medarbeidere i den franske barbers hjem synes ogsaa sikkert. En av hans samtidige var digteren Ben Jonson. Man vet, at han har skrevet flere stykker, hvori Shakespeare optraadte som skuespiller. I et av disse stykker, „Den tause kvinde“, lar Jonson en av personerne si om en dame: „Hendes tænder er laget paa Blackfriars“, hendes øienbryn i „Strand“ og hendes haar i Silver Street.“ Det var jo netop i denne gate at mester Christophe Montjoy bodde. Shakespeare har bodd hos den franske barber i aarene 1600—1604, og han var da 36—40 aar. Det var hans mest frugtbare periode, da hans skaperkraft stod i sin fuldeste blomst. Man mener at det var i disse aar at baade „Hamlet“ og „Kjøbmanden i Venedig“ blev til, og det var ogsaa i denne periode han dirigerte to londonske teatre, selv optraadte som skuespiller og fremførte flere av sine komedier ved dronning Elisabeths hof. I den franske barbers hus har han fundet ro til det uhyre aandelige arbeide han i disse aar paala sig. Her skaptes den kunst som endnu næsten blænder os alle.

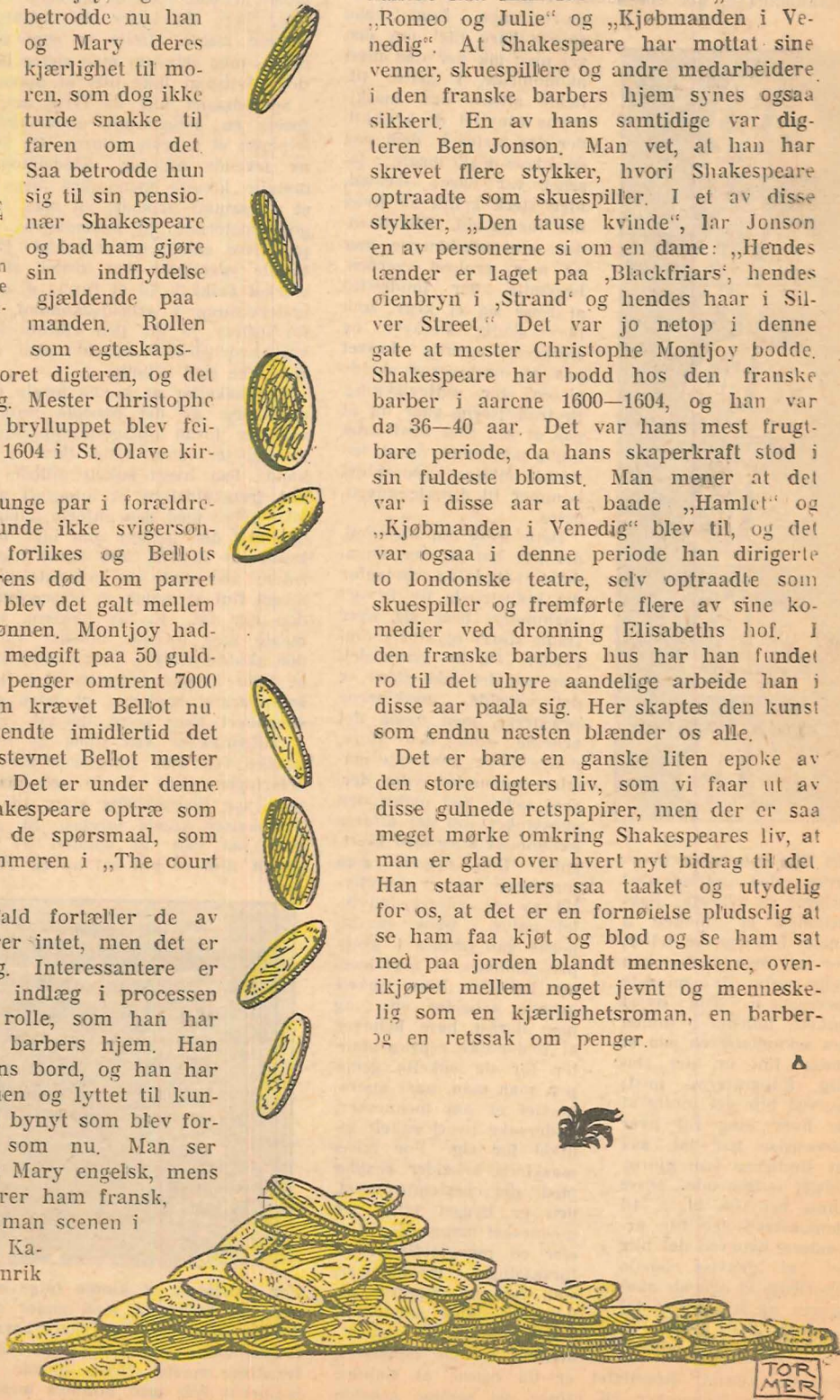
Det er bare en ganske liten epoke av den store digters liv, som vi faar ut av disse gulnede retspapirer, men der er saa meget mørke omkring Shakespeares liv, at man er glad over hvert nyt bidrag til det. Han staar ellers saa taaket og utydelig for os, at det er en fornøielse pludselig at se ham faa kjøt og blod og se ham sat ned paa jorden blandt menneskene, ovenkjøpet mellem noget jevnt og menneskelig som en kjærlighetsroman, en barber- og en retssak om penger.

Det hændte ofte, at digteren besøkte disse logihuser og lyttet til skippernes fortællinger fra de fjerne land.

Shakespeare optraadte som vidne i saken og svarte paa de spørsmål, som dommeren rettet til ham.

TOR MER

Nye undersøkelser over det menneskelige arbeide.

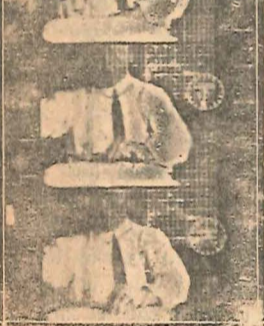

Dette er lommeterklædet som lægges sammen.

Denne underlige figur viser de bevægelser, den venstre haand foretar under sammenlægningen av et lommeterklæ.

Eth. rt menneske lægger i sit arbeide en række „spildte kræfter“. At gjøre disse saa smaa som mulig er disse undersøkelsers maal.

Vi lever i en tid, hvor kravet paa økonomi er blit en uomgjengelig nødvendighet. Ved begyndelsen av den epoke i menneskenes historie, som man kan kalde maskinalderen, gik det som det gaar hver gang der gjøres nye fund, man spurte bare litet om den vei man gik var den mest økonomiske, i dette tilfælde altsaa om maskinerne utnyttet de kraftkilder der fortes i dem paa en økonomisk maate: løsenet var bare: fremad, uten sterk kritik av hvad der var naadd. Efterhaanden som maskinerne mer og mer erobret verden, begynte der imidlertid at reise sig et krav, som blev stadig sterkere og sterkere, nemlig kravet paa at maskinerne skulde gi en stor nyttevirkning. Restrøkelserne gaar nu ut paa at saa litet kraft som mulig ødes bort, og at den størst mulige procentdel kommer til direkte anvendelse.

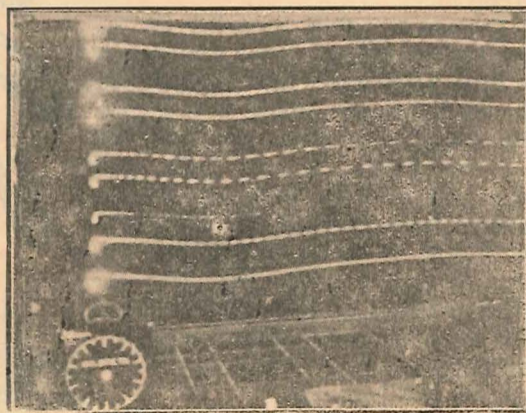
En film som viser hvorledes „den optrædende“ utfører sit arbeide. Bakgrunden er inddelt i smaa, kvadratiske felter, for at man bedre kan følge selv de mindste bevægelser. Paa hvert enkelt billede i filmen ses sekundviseren paa et meget fint ur, der stadig fotograferes med; herved blir det mulig at se hvor lang tid hver bevægelse har tat, saa at studierne kan gjøres meget indgaaende. Disse films benyttes bl. a. til demonstrationer for arbeidere, hvorved det blir let at paavise baade hvorledes et arbeide skal gjøres og hvorledes det ikke skal gjøres.

Dette krav om økonomi, der har hat en saa umaaelig betydning indenfor det industrielle liv i vort århundre, hrer sig over stadig større og større omraader. Og nu synes det, som om det ikke alene er det arbeide, maskinerne præsterer, men ogsaa det arbeide som den store, mangesidige tenkende maskine, mennesket, yder, der skal sættes ind under den synsvinkel, om det utføres økonomisk eller med kraftspild. Den opgave som foreligger her er imidlertid av en yderst indviklet natur. Mens maskinerne kan ordnes i grupper, saaledes at maskinerne indenfor hver enkelt gruppe arbeider ens, og man derfor bare behøver at undersøke repræsentanter for de enkelte grupper, maa man, naar spørsmålet er om mennesker, undersøke hvert enkelt individ for sig. For mens maskinen arbeider ensidig med det bestemte maal, den er bygget efter, er mennesket mangesidig. Det eier en mangfoldighet av forskjellige mekanismer, som kan kombineres paa uendelig mange maater til arbeidsutførelse under kontrol av en tænkende, ledende hjerne. Resultatet er da ogsaa, at hundre forskjellige mennesker vil utføre det samme arbeide paa hundre forskjellige maater. Men mellem de hundre mennesker vil der være nogen som utfører det

med større dygtighet, mindre kraftspild, end andre. De kan ha naadd hertil ved medfødte evner eller ved øvelse; hovedsaken er, at de er dygtigere arbeidere, og at der maa være erfaringer at overføre fra den ene gruppe til den anden. Idealet vilde være, om man kunde gjennomføre en fuldstændig undersøkelse av samtlige hundre menneskers arbeidsmetode og paa grundlag derav fastslaa hvem der var den mest økonomiske arbeider, d. v. s. hvem der utførte et bestemt arbeide med de mindste kraftspild, og saa baketter lære de andre 99 mennesker at arbeide paa samme maate. Dette er som sagt idealet, der ikke naaes, men selv om man sigter betydelig lavere er der dog utvilsomt ikke litet at opnaa paa dette omraade.

Spørsmålet blir da først det, hvorledes man kan foreta en indgaaende undersøkelse over den maate, hvorpaa et arbeide utføres. Og Svaret blir: ved hjælp av levende billeder. Kinematograferer man de før omtalte hundre mennesker mens de staar og utfører et og samme arbeide, vil man baketter ha et ganske godt materiale til bedømmelse av den maate, hvorpaa hver enkelt har arbeidet. Og saa har dette materiale yderligere den fordel, at det baketter er udmerket skikket til at foreta demonstrationer med ved undervisning i arbeidsøkonomi, idet en saadan filmforestilling jo gir den rikeste leilighet til baade at vise hvorledes et arbeide skal utføres, og hvorledes det ikke skal utføres.

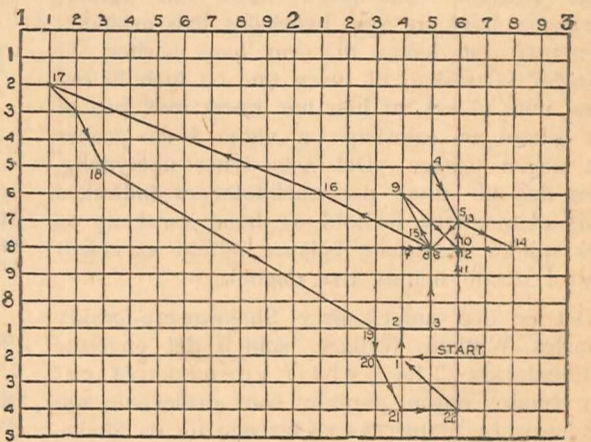
For baketter at kunne foreta en fuldt detaljert undersøkelse av det arbeide vedkommende film viste, var der foran optagelsesapparatet anbragt et mikrokronometer som viste tiden i tusendele av et sekund. Paa hvert enkelt billede i filmen saas derfor ved fremkaldelsen et fotografi av kronometeret, som viste tiden med den anførte nøiagtighet; endvidere var der bak den person som blev fotografert anbragt en kvadreret skjerm, som ogsaa tegnet sig i filmens billeder: ved disse to foranstaltninger blev det mulig meget fint at maale en bevægelses størrelse og den tid den har tat. En av hakerne ved denne fremgangsmaate med levende billeder var, at processen, naar den skulde utføres i et større omfang, blev dyr. For at bote herpaa indrettet man lukkeren paa optagelsesapparatet saaledes, at bare endel av filmen blev eksponert hver gang, derved lyktes det at anbringe 4 billedrækker ved siden av hverandre paa filmen; ganske vist blev billederne herved meget smaa, men erfaringen viste at de ved projektionen paa skjermen var tilstrækkelig store til at alle ønskelige undersøkelser kunde foretas. Ja, senere er man endog gaat saa vidt at antallet av billedrækker paa en enkelt film er blit sat op til 24. Optagelsen foregaar

For tydeligere at kunne følge enkelte legemsdeles bevægelser anbringer man under optagelsen smaa glødelamper paa disse. Skal flere bevægelser samtidig kunne følges, maa hver lampes lys vise sig paa sin karakteristiske maate. Dette opnaar man ved at la glødelamperne lyse med blinklys med kortere eller længere mellomrum mellem blinkene. Billedet viser forskjellige former av de herved fremkomne punkterte kurver.

da paa den maate, at filmen, naar en billedrække er tat, av sig selv vender og løper tilbake foran lukkeren med motsat gaaende bevægelse.

Betydde end kinematograferingen av arbeidet et stort fremskridt, var man dog endnu ikke hermed naadd til et fuldt tilfredsstillende resultat. Hvad der nemlig vilde være av den største betydning, var, om man ganske tydelig kunde følge bevægelsen av en ganske bestemt del av legemet, f. eks. en haand, en fot, en finger, hodet, eller hvad det nu kunde være. Dette førte til opfindelsen av cyclegrafen. Hvis man f. eks. ønsket at studere en haands bevægelse, blev der til denne

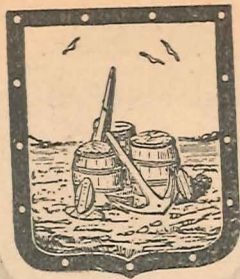

Et kart som viser den bevægelse en maskinskrivers øie foretar, naar teksten som skal skrives er anbragt tilhøire for maskinen. Forsøkene viser at øiet foretar de færreste bevægelser, naar teksten er anbragt like over maskinen.

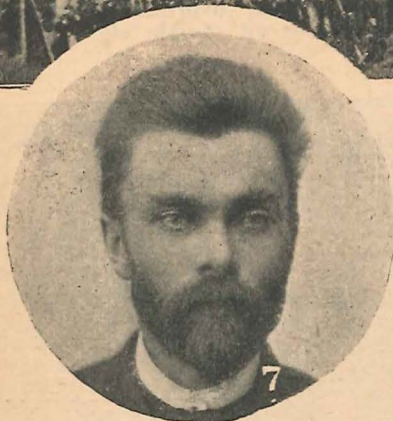
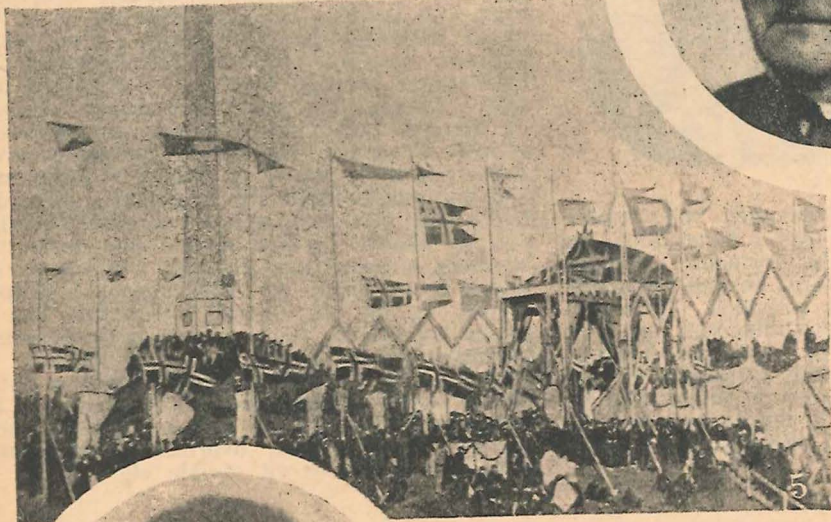
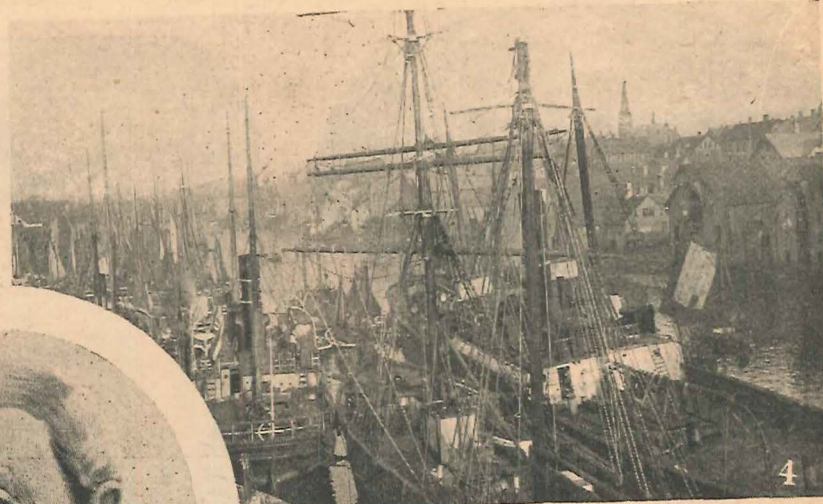
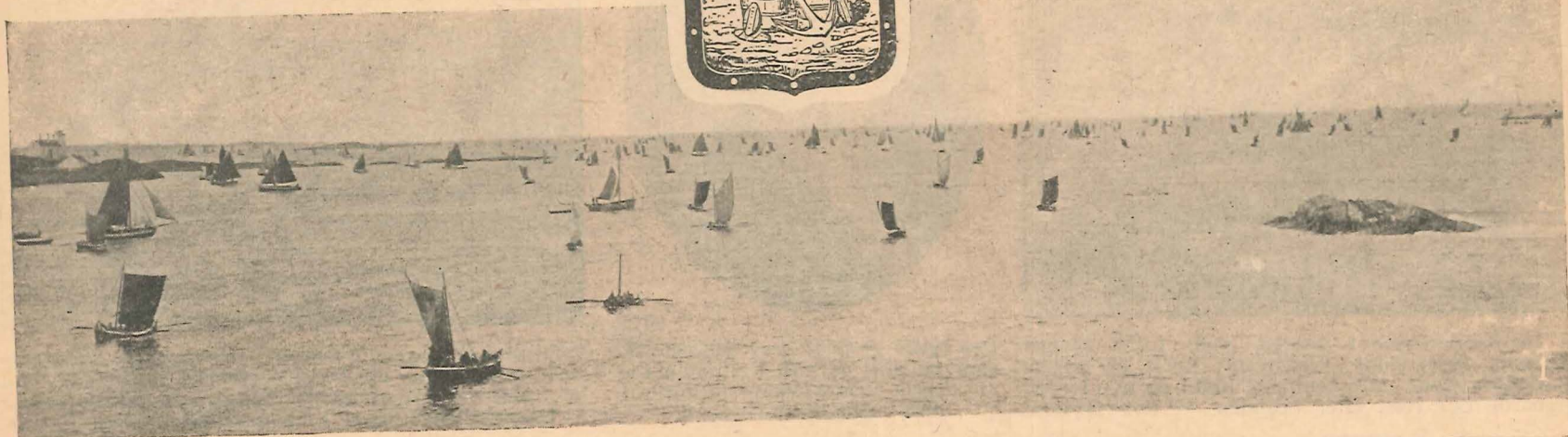
fæstet en liten elektrisk lampe, som ved en meget tynd og bøielig snor var sat i forbindelse med et element eller en akkumulator. Naar der nu blev tat fotografier av et eller andet arbeide under utførelse, vilde en lysstripe angi den bane haanden hadde beskrevet. Og ved at ta stereoskopiske billeder istedetfor de almindelige var det mulig at følge bevægelsen, ikke alene plant men ogsaa fuldstændig rumlig, d. v. s. i alle retninger.

Spørsmålet var hermed løst, forsaavidt man bare ønsket at følge en bestemt bevægelse, men ofte hadde det netop interesse samtidig at følge flere bevægelser. For ogsaa at gjøre dette mulig, indskjøtt man i kredsløpet for hver enkelt lampe en avbryter, som bevirket at lampen ikke lyste med et fast kontinuert lys, men med et stadig avbrutt lys, hvorved vedkommende bevægelse paa fotografiet ikke viste sig som en ubrutt linje, men derimot som en punktert linje med større eller mindre avbrytelser, alt efter avbryternes art. Ved at benytte forskjellige artede avbrytere kunde man da gi hver lampe sin karakteristiske linje og derigjennem følge flere samtidige bevægelser paa det samme fotografi. Endelig var det mulig ved at anvende en avbryter, hvis intervaller var nøie tidsbestemt i brøkdeler av sekunder, likefrem ut av antallet av avbrytelsene i den punkterte linje at bestemme den tid, der var medgaat til den bevægelse, som vedkommende stykke av den angav. Apparatet i denne form kaldes en „kronocyclegraf“. Selv om dette apparat kunde synes fuldkomment, saa manglet der dog endnu en ikke uvæsentlig ting ved det, nemlig et middel til at avgjøre, i hvilken retning bevægelsen foregik i et visst punkt av kurven. Denne sidste vanskelighet overvandt man paa en likesaa simpel som sindrig maate ved at benytte lamper med tykke glødetraade, som ved en ganske bestemt art strømtillførsel lyser meget hurtig op, men slukkes forholdsvis langsomt, naar strømmen avbrytes; herved blev hver enkelt lysende strek i den punkterte linje kegleformig tilspidset i bevægelsesretningen. (Fortsættes paa side 15.)

HAUGESUND

1866 - 3 MARS - 1916

Sprente billeder fra Haugesund gjennom 50 aar.

Øverst Haugesunds vaaben med fiskeri- og skibsfartssymboler. — 1. Sletten, det bekjendte havstykke utenfor Haugesund, under vaarsildfisket. — 2. Parti fra Haugesund i 1866, da byen blev kjøpstad. — 3. Konsul L. J. Eide, som for halvhundre aar siden var Haugesunds ordfører og som i en aarrække var sjælen i byens utvikling. — 4. Haugesunds havn i vore dage med dens masleskog under sildetrafikken. — 5. Da Haraldstøtten ved tusenaarsfesten i 1872 blev avsløret ikke langt fra det sted utenfor byen hvor Harald Haarfagre skal være hauglagt. — 6. Gateparti. Byen er kjendt for sin udmerkede regulering. — 7. Konsul H. M. Wrangel, Haugesunds første stortingsmand (1903—1909) og en av byens bærende kræfter i den senere tid. — 8. Ingeniør Valentin, Haugesunds nuværende ordfører.

Naar Haugesund den 3. mars feirer sit halv-hundreaars jubilæum som kjøpstad, gaar der fra alle kanter av landet en strøm av de hjerteligste lykønskninger til den havfriske by derborte i det gamle Rogaland, hvor Harald Haarfagre hviler og Tusenaarsstøtten bærer nationens bedste historiske minder ind i det rikt pulserende nutidsliv. Og med lykønskningerne følger nationens tak til den yderst foretagsomme og vinskibelige by for den store indsats den har gjort i vort næringsliv og paa andre omraader.

Bare elpar menneskealdre gaar Haugesunds historie tilbake i tiden. Først i 1855 fik stedet ladestedsrettigheter for allerede 11 aar senere at bli ophøiet til kjøpstad. Men denne raske forfremmelse i forening med den usedvanlig kraftige utvikling, som senere fulgte, har git by-

ens historie et kvalitativt indhold, som hører til sjeldenheterne indenfor saa kort et aaremaal. Haugesund ligger i hjertet av vaarsildfisket, og det er i første række dette byen skylder sin tilblivelse og opkomst. Etpar av vore billeder, det fra Sletten med den yrende mangfoldighet av baater og det fra byens lange, smale havn med dens skog av master, gir et litet indtryk av det liv som raader i Haugesund under silde-tiden — fra slutten av januar til henimot utgangen av mars, da snart sagt alles stræv og interesser dreier sig om sildefisket og sildehandelen. Haugesunderne indskrænker sig dog ikke bare til al ta silden utenfor sine egne døre. De har ogsaa med iver kastet sig ind i storsildfisket paa Nordland, fetsildfisket langs vestkysten, Islandsfisket og makreldorgningen i Nordsjøen. Vældige værdier er dermed tjent ind til den

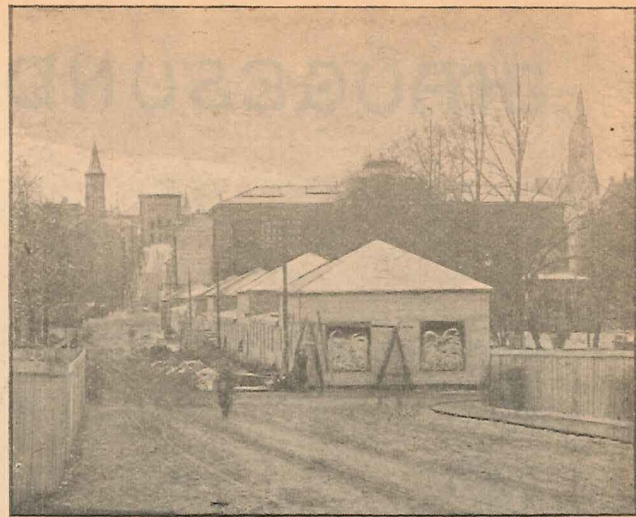
driftige by, som efterhaanden har oparbeidet sig til et centrum paa liskeribedriftens omraade. Haugesunderne har imidlertid ogsaa paa andet vis forstaat at tilgodegjøre sig havets rigdomme og havets store færdesveie. Der er saaledes mange dygtige hvalfangere blandt dem, og som skibsredere har de gjort en saa glimrende karriere, at deres by i lopet av faa aar gjennom det moderne dampskibsrederi har oparbeidet sig til pladsen som nr. 6 blandt vore skibsfartsbyer. Og i tider som de nuværende lægger Haugesund nye millioner til sin økonomiske vekst — millioner, som dens foretagsomme befolkning nu i stigende utstrækning ogsaa anbringer i industrielle foretagender og andet, som ikke netop hører havet til.

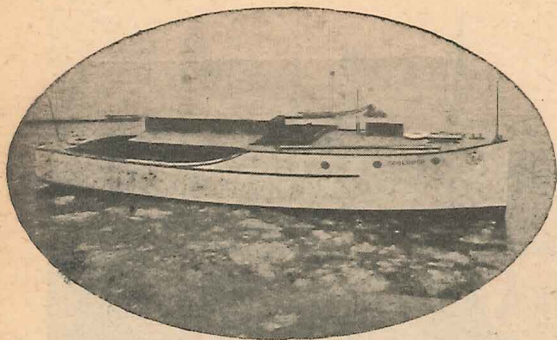
Parti fra barakkebyen i Bergen, ved Lille Lungegaardsvand, ogsaa kaldt „Flisebyen“, hvor en række forretningsdrivende maa kampere, indtil de nye forretningsgaarde blir reist efter branden. — Fot. Nyblin.

Den tyske gesandt grev Oberndorff, som nu skal forlate Kristiania for at overta gesandtskapsstillingen i den bulgarske hovedstad.

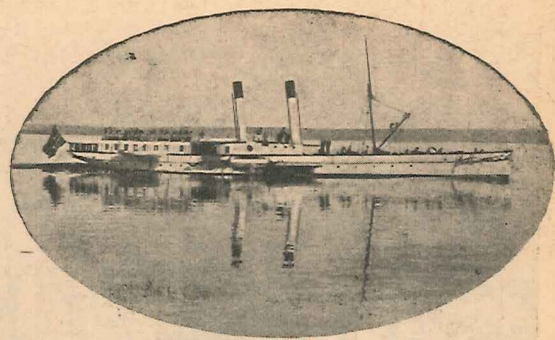
Parti fra „Flisebyen“ i Bergen. Barakkernes hvite trærverk lyser livlig op i det bergenske graaveir og mot de mørke murstensmasser. Paa ovenst. billede ses bl. a. Kunstindustrimuseet i bakgrunden. — Fot. Nyblin.

Kristianssands kystforsvar har nu faat sig en ny inspektionsbaat „Odderøen“, som er en rummelig, praktisk og let haandterlig motorbaat med optil 10 miles fart. Den skal anvendes til inspektion av vaktposter etc. og egner sig udmerket hertil. — Fot. Eyolfsson.

Fra Hovedlandsrendet i Graakallen ved Trondhjem. Paa kongetribunen ses i forgrunden fra venstre: kaptein Grøndahl, formand i Trondhjems skiklub, ingeniør Horn, kongen og major Sverre. Stevnet var meget vellykket. Tilslutningen var god, veir og føre udmerket, og flere tusen tilskuere var møtt til hoprendet, hvorunder der levertes mange fine præstationer. En 51-aarig trønder vakte stormende bifald med to staaende hop. E. Søbstad, Leinstranden, tok kongepokalen. — Fot. Skarpmoen.

Paa Mjøsen vil man iaar faa et „flytende hotel“, idet hjulbaaten „Kong Oscar“ skal omdannes med dette formaal for øie og omdøpes til „Mjøsen“. Den skal dampe rundt den vakre innsjø, ankre op her og der og i det hele skaffe sine gjester en behagelig otte dages sommertur. — Skarpmoen.

Efter Bergensbranden for omkring halvanden maanedes tid siden, da størstedelen av byens forretningsstrøk blev lagt i grus, tok bergenserne straks fat paa at bringe forretningslivet ilage igjen. Man maatte naturligvis ordne sig som man bedst kunde med hensyn til kontor- og forretningslokaler. Et særdeles karakteristisk og iøinefaldende utslag av disse bestræbelser er „Flisebyen“ ved Byparken og Lille Lungegaardsvand, hvorfra vi idag hitsætter etpar billeder. Med næsten amerikansk hurtighet har arkitekt Lunde reist dette nye bergenske forretningsstrøk, som bestaar av en række lave træbarakker — foreløbig 80. Disse skal gi plads for ca. 180 forretningsdrivende. De kommer paa omtrent en kvart million kroner, og 300 mand har arbeidet med at faa dem op.

Tysklands gesandt hos os, grev Alfred von Oberndorff, som nu er utset til tysk gesandt i Sofia, har siden januar 1912 været Tysklands utsending i Kristiania. Han har her vundet sig mange personlige venner.

Den største krigsbegivenhet i den senere tid

er uten tvil russernes indtagelse av Erzerum. Det var for det første en militær bedrift av rang i 25 graders kulde og dyp sne at ta den sterkt befæstede by med storm — en bedrift hvorved storfyrst Nikolai Nikolajevitsch har hævdet sin prestige som en fremragende hærfører. Dernæst har seiren stor baade strategisk og moralsk betydning. Erzerum, hovedstaden i tyrkisk Armenien, var nemlig tyrkernes hoveddepot paa disse kanter og danner et knutepunkt i kommunikationsmæssig henseende. Erzerums fald virker endvidere som en moralsk stimulans paa de allierte og nedslaaende paa deres motstandere, angrepet paa Ægypten hemmes og stillingen lettes baade for englænderne i Mesopotamien og for de allierte i Saloniki. Paa de øvrige krigsfronter har intet av særlig betydning indtruffet i den senere tid, naar bortses fra tyskernes stadige forsøk paa at finde motstandernes svake punkter paa vestfronten. De har herunder vundet enkelte fordele, og man imøteser nu med interesse, hvorledes deres indledningsoffensiv videre vil utvikle sig.

Russiske kosakker patruljerer langs kysten ved Riga. Man vil gardere sig mot at tyskerne gjør forsøk paa at sætte tropper iland ved dette viktige punkt.

Fra de blodige kampe i Champagne, hvor tyskerne har forsøkt at bryte gjennom de franske linjer. En trop franske soldater hviler sig paa marsjen i en næsten helt sammenskutt landsby. — Fot. Meurisse, Paris.

(Fortsat fra side 12.)

sesretningen, med andre ord: den punkterte linje viste sig som en række av smaa pile, der alle pekte i den retning, i hvilken lampen bevæget sig. I denne sidste, foreløbig endelige form kaldes apparatet for en „stereokronocyclegraf“.

Stereokronocyclegrafen gjør det i virkeligheten mulig at studere alle bevægelser fuldkommen, idet man kan følge enhver bevægelses bane, dens retning og dens fart. Ønsker man at gjøre resultatet av undersøkelsen i bokstaveligste forstand haandgripelig, kan man ved hjælp av staaaltraad, hvorpaa der avvekslende er mall hvite og sorte partier, danne en model av bevægelsen; denne vil være ypperlig til at demonstrere efter og til at foreta en indgaaende undersøkelse paa.

Mange værdifulde undersøkelser har allerede været foretat med de nye apparater. Den egentlige opfinder av metoden, mr. Gilbreth, gjorde saaledes nylig studier i en fabrik, hvor der blev fremstillet lommetørklær, og han fandt ved denne leilighet, at der var en meget stor forskjell paa den maate, hvorpaa de forskjellige kvinder i fabrikken utførte sit arbeide. Blandt de

kvinder som la lommetørklæderne sammen var der saaledes en, som med sine to hænder foretok 150 bevægelser for hver sammenlægning. Efterat han hadde undervist vedkommende kvinde ut fra de erfaringer han hadde gjort med de andre arbeidere, kunde hun gjøre det samme arbeide med 14 bevægelser. Dette betyr jo imidlertid ikke, at hun nu kunde lægge 150 lommetørklær sammen i den tid hun tidligere brukte til 14, da hver enkelt var blit betydelig mer omfattende, men resultatet var dog en ganske betydelig gevinst i arbeidsydelse med ganske den samme kraftutfoldelse.

Der er nu ogsaa konstruert apparater, der gjør det mulig for en person at opta cyclegrafer av hans eget arbeide. Efterat han har anbragt lamperne paa de ønskede steder paa arme og ben, trykker han paa en knapp og optagelsesapparatet begynner at virke. Endelig skal det omtales, at det ved særlige foranstaltninger har været mulig at faa kurver for et oies bevægelse hvorved man f. eks. har kunnet bestemme de oiebevægelser en maskinskriver foretar; disse undersøkelser har godtgjort, at oiet kommer til at foreta de færreste bevægelser naar teksten som skal skrives er anbragt over skrivemaskinen. +

Hans Henrik allerede ikke mer saa ivrig efter hende, og hun kjørte ogsaa paa veie, som laa langt borte fra den befærdede promenadevei, saa der var ingen mulighet for et tilfældig møte med ham.

Og selv om hun hadde sittet ved strandbredden, hvorfra Karins bydende opfordring hadde fordrevet hende, og selv om Hans Henrik da hadde gaat forbi hende i selskap med den vakre, hovmodige Karin, vilde han vist neppe ha set hende, for han saa jo ingen andre end Karin!

Det visste Marie; hun hadde ikke glemt den unge mand, ved hvis hjerte tilfældet et øieblik hadde latt hende hvile. Hun hadde straks kjendt ham igjen, da han den følgende dag hadde tat avsked med damerne Klingenstur utenfor hotellet. Klangens av hans stemme, som et flygtig øieblik hadde lydt i hendes ører, husket hun endnu saa tydelig, den lød op til hende paa balkonen, hvor hun sat med Alex, og fik hende til at fare sammen. Den hadde gjenlydt i hendes hjerte — hun visste ikke selv hvorfor. Eller visste hun det?

Skamfuld og med heftig hjertebanken trak hun sig tilbake bak de blomstrende oranger, saa hun var helt skjult bak dem. Hun hadde ogsaa kjendt hans ansigt, et ansigt som hun aldrig mer vilde glemme, der hadde dukket op for hende som virkeligjørelsen av en fjern, skjøn drøm, og som aldrig siden hadde været ute av hendes tanker.

Hun skammet sig; hun skjendte paa sig selv, fordi den fremmede mand, som vel aldrig mer vilde krydse hendes vei, som naturligvis helt hadde glemt hende i samme øieblik han vendte hende ryggen, ikke mer hadde nogen anelse om hvorledes hun saa ut, hadde gjort et saa sterkt indtryk paa hende, at synet av ham og lyden av hans stemme drev blodet op til hendes hode og fik hendes hjerte til at banke med vilde, stormende slag.

Han maatte besidde en forunderlig kraft, der virket paa hende i hans nærhet og naar hun var borte fra ham. Igaar, da hun laa i hans armer, var hun blit overvældet av en underlig salig lykkefølelse. Og denne lykkefølelse hadde gjennemsitret hende hele den følgende dag, og da nu lyden av hans stemme trængte op til hende, følte hun en heftig skræk.

Kunde det være kjærlighet? Kunde kjærlighet komme saa hurtig, saa pludselig?

Siden da hadde der raset en heftig kamp og en bitter nød i Maries klare, sterke sind. Hun stod overfor en gaade; hun var en gaade for sig selv og hun kjæmpet med sig selv og det utrolige, det uforstaaelige, der saa uventet og lynsnart var kommet over hende. Det som var kommet saa pludselig maatte dog være til at overvinde, naar man satte al sin kraft ind paa det og ikke vilde tillate, at det fik en eneste tomme plads eller rum i sig. Unge planter kan man let rive op med roten, og en saa pludselig opstaat taapelighet bør man ikke la vokse og trives!

Med hundre kloke ord og hundre stridbare tanker forsøkte Marie at bekjempe sit urolige, opskræmte hjerte. Kvindelig stolthet, skam, sund fornuft — alt reiste sig i hende og grep til vaaben mot denne pludselig opstaatte følelse, og ængstelig undgik hun enhver mulighet for igjen at møte den mand, som hadde vækket denne uro og forvirring i hende. Hun søkte de mest avsides veie og stier, hun kjørte med den lille patient paa de ensomste steder, hun la merke til de tider, da han for det meste opholdt sig i Karins selskap — alt for at han ikke mer skulde krydse hendes vei. Hun gjorde alt for at glemme ham — men trods sine ærlige bestræbelser for at glemme ham stod han for hende baade nat og dag.

Nuramajas ring.

Av
Käthe von Beeker.

(Fortsat.)

Hos Macleton var disse motstrømninger vel bare en følge av hans temperament. Han var kold, skeptisk og tilsynelatende meget verdenserfaren. Den oppmerksomhet han viste den vakre pike var et behagelig lidsfordriv for ham, men han syntes ikke at ha den mindste tilbøielighet til at la sine følelser bli præget av virkelig alvor. Karin, som hadde overbevist sig om, at den unge amerikaner var et absolut standsmæssig parti, opdaget ogsaa snart, at mr. Macleton med stor behændighet verget sig mot alle angrep paa sin frihet, og efter denne opdagelse hadde hun neppe mer ødslet sin berregnende elskværdighet paa ham — hvis — ja, hvis hun hadde været ganske sikker paa Hans Henriks kjærlighet.

Men skjönt Hans Henrik tilsynelatende var mer betat og fortryllet av hende end den overlegne amerikaner, saa var der dog noget hos ham, som paa en eller anden maate satte sig op mot hendes magt over ham, noget, hvis oprindelse hun ikke kunde opdage, men som undertiden gav sig utslag i en kulde, der næsten grænsset til uvilje. Men netop det fængslet og pirret Karin. Det møret hende at beseire denne motstand; det gav hende den livskraft hun behøvde for at fremtvinge en avgjørelse. For egentlig gruet hun for det. Hendes hjerte var saa koldt; det gjorde voldsom motstand mot disse lænker, som nødvendigheten bød hende paalægge sig.

Saa kunde hun tænke, at der endnu var tid for hende til at befri sig for en gammel sorg, for et minde, mot hvilket hun kjæmpet baade dag og nat, men som hun aldrig kunde bli fri for. Saa knuget Karin hændene sammen, og var vakrere, mer forførende og seiersikker end nogensinde, og i saadanne øieblikke følte Ebba i sig en vrede, som blusset op i klare flammer, og som merkelig nok ikke var rettet mot den seirende, hensynsløse, vakre søster, men mot dette kjedsommelige, ubehagelige menneske, denne mr. Macleton, med hvem hun stadig levde i en viss krigstilstand, mellom

skjelmsk erteri og alvorlig utilfredshet og misfornøielse, og som lignet saa litet nogen virkelig tilbøielighet, som en bar tornebusk lignet et blomstrende rosentræ.

Hans Henriks helbredelse gik i disse dage frem med kjæmpeskritt. Hans ungdomskraft brøt omsider igjennem, og følelsen av den fulde besiddelse av den burde ha gjort ham meget lykkelig, især da forholdene for tiden i alle henseender stillet sig saa heldig for ham som han kunde ønske sig. Men allikevel følte han sig hverken lykkelig eller tilfreds. Der var en stadig uro over ham, en spænding og utilfredshet, som han kanskje ikke selv var helt klar over, men som utøvet stor indflydelse paa ham, og som muligens sprang ut av den hemmelige motstand mot Karins magt. Ofte følte han denne tilstand som et knugende tryk, men han kunde ikke befri sig for det, og han vilde det heller ikke, for han var jo stadig betat av den fortryllet, der utgik fra den vakre, bedaaende pike, som snart viste sig saa elskværdig og indsmigrende og snart saa avvisende.

Men denne utilfredshet som var i ham, hvor kom den fra? — Ofte kunde den gjøre ham likefrem legemlig utilpas, og saa husket han pludselig igjen et par blide, brune øine, et skjelmsk smilehul i et leende ungt ansigt og en vidunderlig vakker, hvit kvindehaand, hvorfra der syntes at utstrømme et baade legemlig og aandelig velbehag, en haand som jog al uro paa flugt, dæmpet al strid og kamp og bragte harmoni og fred i sindet. I de første dage efter mødet med den unge dame hadde han gjort sig ivrige anstrengelser for at finde hende igjen; han hadde atter og atter gaat bortover den vei, hvor han hadde møtt den lille vogn, han hadde undersøkt alle sideveie i nærheten av den og næsten stirret sig blind for at finde den syke gut og hans ledsagerske. Men altsammen hadde været forgjæves; der var intet spor av den slanke, bedaaende pike at opdage, og under Karins indflydelse og det stadige samvær med hende bleknet det flygtige billede hurtigere end han vilde ha trodd, efter den magt det straks hadde utøvet over ham.

Da Alex, som i flere dage efter det lille eventyr hadde hat sterk feber og bare hadde sittet i solen ute paa balkonen, igjen var frisk nok til at kjøre ut med Marie, søkte

Ogsaa han var mange ganger tilmode, som om der strøk et bløtt lufttræk henover ham, som om en fin, bløt haand neppe merkbar la sig paa hans. Og hvor let, næsten skyggeagtig denne berøring end var, saa virket den saa underlig beroligende og dulmende paa ham og fyldte ham igjen med den frydefulde lykkefølelse, der hadde bemægtiget sig ham, da den mørkøiede, fremmede unge pike hadde ligget ved hans bryst, og midt under den livligste samtale med den forførende Karin kunde han bli overvældet av en dyp adspredthet og en fuldstændig hensynken i sig selv. Og naar hun saa enten spøkende eller ærgerlig kaldte ham tilbake til virkeligheten, blev han grepet av noget som lignet had til den tvang, som denne vakre og farlige pike utøvet paa ham.

Men naar saa Karin smilte til ham og hendes gyldne øine tindret som to straalende stjerner, saa blusset kjærlighetens ild op i ham igjen og brændte til aske alle de gjenstridige og urolige tanker.

Saa kunde han sukke dypt i halv salig, halv beklemte følelse av sin hjælpeløshet. Var hun allikevel hans skjæbne?

„Hvad lær det for skjønne tanker som beskjæftiger Dem saa fuldstændig, at De hverken ser eller hører noget av det der foregaar omkring Dem?“ spurte Karin en dag spotende og rynket ærgerlig sine mørke bryn.

Hans Henrik før forskrækket op.

„Aa — undskyld! Er jeg saa aandsfraværende? Undertiden kan der falde en skygge over vore tanker — det kan man ikke verge sig mot.“

„Deres smil saa ikke ut som en skygge.“

„Det var dog opstaat av en saadan — av en advarsel.“

„Jasaa! Igjen mot de blonde kvinder?“

„Ja og nei.“

„Hvem vaager at advare mot blonde kvinder i vor nærhet?“ utbrøt Ebba, som igjen hadde trættet heftig med mr. Macleton og igjen hadde følt sit had blusse op mot denne ubegripelige mand, der saa ofte endnu behandlet hende som et barn.

„Det har min oldemor gjort, frøken.“

„Ikke andet. Jeg trodde dog, at spaadommen i det mindste hitrørte fra en zigøinerske — at der var noget virkelig interessant som kunde faa en til at gyse og skjælve! Karin, kan du huske hvad zigøinersken engang sa til dig?“

„Aa, det vrøvl!“

Karin trak ringeagtende paa skuldrene, men der gik dog en skygge over hendes ansigt.

„Naa ja — det var det kanskje ogsaa. Det hun sa passet jo meget daarlig paa dig, men det var dog noget rystende i den maate, hvorpaa hun sa det. Dengang blev du ganske blek og ærgret dig længe.“

„Aa, snak, jeg hørte jo neppe hvad hun sa.“

„Negt det ikke, Karin — dengang grep det dig sterkt — og mig ogsaa. Jeg husker endnu ganske tyde'ig hvad hun sa og hvorledes hun sa det.“

Ebba hadde sprunget op, hadde stillet sig op foran Karin og hadde grepet hendes haand, og hendes bløte, ungdomsfriske ansigt blev med et underlig strengt, alvorlig og fremmed. Og idet hun stadig holdt paa Karins motstræbende haand, sa hun med fremmed, dump stemme: „Al den lykke du ønsker dig, aa, herskerinde, vil bli lagt i din haand — i denne vakre, ulykkelige haand —“ Karin vilde trække sin haand til sig ut av Ebbas; den skalv let og dens eierinde sat med bleke kinder og sammentrunkne bryn; men Ebba lot sig ikke forstyrre, hun vedblev i samme dumpe, strenge tempo: „Og denne haand vil igjen støte al lykke

fra sig og maa ta den tørre stav, men denne stav vil bære grønne, velsignelsesrike frugter, naar du har vætet den med taarer og gjødet den med bot og anger.“

„Ebba, hold op med denne komedie!“ Med lynende øine og bleknende kinder rev Karin med magt sin haand ut av søsterens. „Du kommer med dette dumme snak bare for at vise dit skuespillertalent!“

I et nu hadde Ebbas ansigt forvandlet sig og hadde antat sit sedvanlige uttryk. Nu lo hun høit og dreiet sig om paa hælen.

„Gjorde jeg det ikke godt? Akkurat som dengang den strenge zigøinerske med de flakkende, blinkende øine. Ja, hvis det andet slaar feil, saa blir jeg skuespillerinde. Men Karin, det var jo ikke noget jeg har digtet; hun sa det jo akkurat saaledes. Noget saadant glemmer man ikke. Du har jo heller ikke glemt det.“

„Maa vi ikke være fri for dit snak, Ebba,“ sa Karin heftig. „Det klær dig slet ikke at optræ som tragisk spaakone — din naturlige, barnslige munterhet klær dig meget bedre — ikke sandt, mr. Macleton?“

Igjen en hentydning til Ebbas unge alder, som dog virkelig snarere var et fortrin end en anledning til spot og latterliggjørelse! Hun svarte derfor irritert:

„Hvorfor spør du mr. Macleton? Du vet jo, at han efter min anskuelse slet ikke forstaar at bedømme kvinder. Og for øieblikket er her desuten slet ikke tale om kvinder, men om spaadomme.“

„Nei, undskyld, min lille, unaadige frøken, samtalen dreiet sig jo netop om kvinder — om blonde kvinder og en gammel oldemor, som har advaret mot disse. Nu er De igjen ikke ganske logisk og gaar utenom sakens kjernepunkt.“

Mr. Macleton saa ertende ind i Ebbas vrede ansigt og glædet sig paa forhaand over hendes rasende svar.

Men Karin gav hende ikke leilighet til at svare.

„Ja rigtig, de slemme, blonde kvinder! Baron Sesenborg skylder os endnu en forklaring over hvad oldemoren og de blonde kvinder har med hverandre at gjøre!“

„Aa,“ sa Hans Henrik avvergende, „det er en altfor vidtløftig historie!“ Han hadde bestræbt sig for at lede samtalen bort fra dette for ham saa pinlige emne. „Forøvrig husker jeg nu, frk. v. Klingenstein, at De under vor første samtale uttalte en ganske anden anskuelse om spaadomme end nu. De sa dengang: 'Spaadomme er forutset skjæbne.' Jeg husker disse ord, fordi de dengang gjorde et sælsomt indtryk paa mig.“

Karins ansigt formørkedes.

„Sa jeg det? Hvor pent av Dem at huske mine ord! Men jeg tror ærlig talt ikke de var værd det! Jeg har vist bare sagt dem i en øieblikkelig stemning uten selv at tro paa deres sandhet. Kanske —“ hun stanset, hendes øine fik et sælsomt, trist, smertelig blik, og hendes kinder var blitt ganske bleke — „kanske man først ved sit livs ende kan danne sig en sand og rigtig anskuelse om livet og om spaadomme. Kanske min skjæbne virkelig blir saa tragisk, som min søster netop har bebudet.“

„Aa prat!“ utbrøt Ebba nu livlig. „Jeg blaaser i alle spaadomme! Det vil si,“ tilføiet hun angerfuld, idet hun opfanget et smilende blik fra mr. Macleton, „jeg tror ikke paa dem. Man er selv herre over sin skjæbne.“

„Den paastand lyder jo meget energisk, meget ophøiet og livserfaren,“ sa mr. Macleton smilende, og efter Ebbas mening igjen med utsøkt ondskap; „jeg tviler ikke paa, frøken, at De tror paa dens sandhet, men De maa dog tillate mig som den ældre mand —“

„Ældre mand!“ avbrøt Ebba ham meget

rød, meget ærgerlig og som følge herav med en saa sterk haan, som det var mulig for hende at lægge i sin stemme. „De snakker som om De var Deres egen bedstefar!“

„Hm, for øieblikket vilde jeg finde det ganske behagelig hvis jeg var det, saa kunde jeg gjøre Deres vise paastand ære og selv bestemme min skjæbne, mens netop nu min bedstefar handler mot Deres anskuelser og styrer min skjæbne eller min vei — hvad man nu vil kalde det — efter sin vilje. Uten min bedstefars ønske hadde jeg nu ikke hat den lykke at sitte her ved Deres side og i omgangen med Dem skjærpe mine aands-evner.“

„Den kjære, fornuftige bedstefar!“ tænkte Ebba og rødmet hemmelig av taknemlighet mot den brave, gamle herre. Men høit sa hun med en ringeagtende mine: „Altsaa lar den 'ældre mand' sig føre som en liten gut i bedstefars ledebaand! Det tyder ganske vist ikke paa nogen karakter som smeder sin egen skjæbne. Men hvorfor sendte Deres bedstefar Dem netop hit?“ tilføiet hun med fuldkommen naturlig og utvungen nysgjerrighet.

Mr. Macleton saa skarpt ind i Ebbas nysgjerrig spørrende, blaa øine og sa langsomt:

„Min bedstefar ønsker, at jeg skal se mig om efter en dame!“

En blussende rødme steg op i Ebbas friske ansigt; hendes øielok sænket sig hurtig over de straalende øine, og forvirret gjentok hun: „Se Dem om efter en dame?“

„Ja,“ sa hendes motstander nikkende og saa med stor tilfredshet ind i det glødende ansigt. Hun var allikevel ikke nogen særlig god skuespillerinde trods den præstation hun netop hadde lagt for dagen. Hendes varmblodige, aapne natur løp av med hende, og deri laa vel den indtagende ynde som omsvævet hende.

„Ja, jeg skal se mig om efter en dame, og efter ordre skulde det være en med mørkt haar og mørke øine.“

„Jasaa!“ Ebba hadde slaat op sine øine igjen. Der laa i dem en blanding av vrede, forbauselse og smerte, hvilket hun selv ikke hadde nogen anelse om, for ellers hadde hun neppe løftet op sine øielok. „Og det lar De Dem foreskrive av Deres bedstefar?“

„Hvorfor ikke?“ spurte mr. Macleton med elskværdig ro. „Det kunde jo være den gamle herre hadde en bestemt dame i kikkerten.“

„Men De? De maa da ha Deres egen smak, selv om De ikke har nogen karakter,“ sa Ebba med lynende øine.

„Jeg? Aa, min smak og min karakter — for trods Deres tvil er jeg i besiddelse av begge dele — spiller slet ingen rolle i dette punkt; jeg ser mig bare om efter en dame for min bedstefar.“

„For Deres bedstefar?“ Der lød en grænseløs lettelse og en vantro forbauselse i hendes stemme. „Vil han da gifte sig?“

Ja rigtig, nu var denne ubetænksomme, livlige pike igjen gaat glat i vandet! Han moret sig over hende, men det gjorde ham ogsaa løndt for hende, for nu vilde hun ærgre sig og skamme sig. Men det lille „spurveb“ maatte lære at holde sig lukket; hun skulde bli klok av skade og lære forsigtighet og eftertænksomhet.

Han saa paa hende med muntert blinkende øine.

„Gifte sig? Hvem snakker om at gifte sig? Saa vilde muligheter spøker bare i hodet paa ganske unge damer, som ser kjærlighetslister og egteskap overalt, hvor de gaar og staar! Nei, frøken, hverken min bedstefar eller jeg tænker paa giftermal. Her dreier det sig om ganske andre ting.“

Blodet skjød op i Ebbas ansigt, men strømmet saa straks tilbake til hjertet. Hvor hun hadde baaret sig ubeskrivelig dumt og

uforsigtig ad! Direkte utfordre ham! Karin, som hemmelig ærgret sig, og ogsaa saa at Ebbas sedvanlige slagfærdighet holdt paa at svigte hende, kom hende behændig til hjælp.

„De har utfordret saadanne spørsmål, som Ebba ogsaa har gjort Dem den fornøielse at komme med, mr. Macleton. Det dreier sig vel om en selskapsdame eller en sykepleierske til den gamle herre?“

„Ikke ganske, frk. v. Klingenstur. Fuldt saa prosaisk er det ikke, om det end ikke er saa poetisk som Deres søster formodet.“

Han saa nu litt forundret, næsten ængstelig paa Ebba. Hun hadde ikke slaat ind paa sit sedvanlige erteri — det lignet hende jo slet ikke. Kanske han denne gang hadde utnyttet hendes ubetæksomhet og naivitet i en altfor høi grad, behandlet hende altfor meget som et barn.

Karin spurte nu smilende:

„Ingen selskapsdame og ingen vordende bedstemor? Men hvad ialverden kan det da være, som efter Deres uttalelse er av saa stor betydning for Deres bedstefar?“

„Det er egentlig en hel historie,“ svarte han halvt mekanisk, for hans tanker var endnu stadig hos Ebba, som endnu ikke hadde et blik tilovers for ham.

„Det høres meget hemmelighetsfuldt ut,“ sa Karin. „Mr. Macleton, vil De ikke la denne triste eftermiddag gaa for os ved at fortælle os historien om Deres bedstefar og den dame han søker?“

„Hvis dere allesammen ønsker det, skal jeg fortælle den,“ svarte han. „Egentlig er det ingen historie, for den har ingen slutning, og om kjærlighet, som jo ellers er kjernepunktet i enhver historie, handler den ikke — derav er der bare en svak rosenduft fra forgangne dage! Men den kan være god nok til en regnveirseftermiddag. Den sak har nu i et par maaneder jaget mig omkring i verden for at søke efter noget som er mistet og som efter min mening slet ikke mer findes. Men nu skal dere faa høre. Kanske en av dere ovenikjøpet kan hjelpe mig paa spor. Man vet aldrig, hvor og hvorledes skjæbnet spinder sine traad. Det er ialfald min bedstefars mening. Altsaa: Min bedstefar, som nu er en mand paa otte og sytiti aar, har ogsaa en gang været ung og elsket en vakker pike —“

„Aa, det begynner jo straks med kjærlighet!“

„Ja, frøken —“ han bukket for Karin, men kastet et hurtig blik paa Ebba, som endnu sat med haardnakket sänkede øine og tilsynelatende aldeles likegyldig for det han sa, mens hun langsomt plukket bladene av en av de roser han hadde git hende den dag, og som hun hittil hadde hat i sit belte. „Her i livet er jo alt oprindelig grundet paa kjærlighet, om det end ikke alltid ser saaledes ut — saaledes ogsaa denne historie, men den fik bare ikke nogen tilfredsstillende avslutning, for den unge pike min bedstefar elsket gjengjældte ikke hans kjærlighet, men giftet sig med en anden. Men jeg bør egentlig begynde min historie paa en anden maate, en generation tilbake med moren til den paagjældende unge dame. Denne mor var nemlig en ældre stedsøster av min bedstefar, og jeg tror at hans kjærlighet først gjaldt hende og derefter datteren, der var hendes uttrykte billede. I min bedstefars værelse henger to kvindepotretter, om hvilke man ved første øiekast kunde anta, at det var en og samme person — begge to yndige skabninger i hvite klædebon, fremmedartede i sin skjønhed, for deres mørke haar og mørke øine, som har et underlig bløtt, længselsfuldt og ømt uttryk, danner en stor kontrast til vor slegts blonde, blaaøiede kvinder. Der skal ogsaa rinde et fremmed folks blod i deres aarer, meget blandet,

men det er der dog. Efter sagnet skal en oldemor av dem ha været indierinde, og hendes fremmedartede, mørke skjønhed skal ha gaat i arv fra datter til datter uten i nogen henseende at avvike fra typen. Siden hin omtalte oldemor er de allesammen døde unge og har altid bare efterlatt sig en datter, og den sidste av disse døtre, hans stedsøsters datter, elsket ogsaa min bedstefar. Men den vakre Maja — alle døtre og datterdøtre av denne indierinde heter Maja — elsket en amerikansk kjøbmand, med hvem hun allerede i sit egteskaps første aar reiste til sit sagnrike hjemland, Indien. Men her fandt hun bare liten lykke, for efterat hendes datter var kommet til verden begyndte hun at skranke, og min bedstefar, med hvem hun stadig stod i korrespondance, trængte ind paa hende med bønner om at forlate det usunde tropiske klima. Men naturligtvis vilde ikke den unge frue skilles fra den elskede mand, og hans virksomhet bandt ham til det land, hvori han var født. Der gik et par aar med forhandlinger om man skulde reise eller bli, men saa kom pludselig den efterretning, at Majas mand var død efter en voldsom klimafeber, og at hun nu vilde vende tilbake til Amerika med sit barn og et trofast tjenestetyende.

Da dette brev naadde min bedstefar, laa hans far paa dødsleiet. Den eneste søn kunde altsaa ikke, hvad han helst hadde villet, skynde sig avsted for at hjelpe den unge frue og selv ledsage hende hit.

Saa kom der et brev fra hende, hvori hun nævnte det skib hun vilde reise med og tidspunktet for sin ankomst.

Det var det sidste min bedstefar hørte fra Maja her paa jorden — eller kanskje jeg uttrykker mig galt — det sidste han hørte om hendes liv i Indien, for det skib, hvormed hun var avreist til Amerika, hadde kanskje været fem a seks dage underveis, da min bedstefar hadde en underlig drøm. I denne drøm viste den elskede kvinde sig for ham i et hvitt, luftig likklæde og vinket sørgmodig til ham med sin hvite, vakre haand, hvorpaa — ja, nu maa jeg fortælle noget som jeg endnu ikke har sagt. Efterkommerne av den tidligere nævnte indierinde hadde som arvepart og eneste bevis paa deres herkomst fra denne hemmelighetsfulde kvinde en ring — et vidunderlig vakkert, sjeldent smykke.“

Ingen hadde lagt merke til Hans Henrik, som uvilkaarlig var blit blek; alles øine hang ved fortællerens læber.

„Min bedstefar trodde fuldt og fast paa denne rings hemmelighetsfulde kraft. Jeg selv har bare set den paa billedet av de to mørke kvinder, de bærer den paa sine sjelden vakre, slanke hænder.“

„Hvorledes saa denne ring ut?“ spurte Hans Henrik spændt.

„Jeg har som sagt bare set den malt — en bred ring, og deri en stor, blodrød sten — egentlig for tung for disse vakre, fine kvindepotretter,“ svarte Macleton, og saa vedblev han, tilskyndet av sine tilhøreres spændte miner: „Denne ring manglet paa drømmebilledets haand, saa at min bedstefar fra dette øieblik bestemt trodde at Maja var død. Nu kom der en kvalfuld uro over ham, og han tænkte stadig paa, hvor og hvorledes døden hadde indhentet den elskede kvinde, og om hendes barn ogsaa var dødt! Det trodde han dog ikke, for i saa fald mente han, at den døde vilde ha vist sig for ham sammen med barnet. Men det var ikke mulig at faa opplysninger om det, før det skib, hvormed den unge enke efter sin egen meddelelse var reist, hadde naadd sit bestemmelsessted. Saa maatte min bedstefar vente, indtil det hændte.

Men skibet uteblev længe utover den fastsatte tid, og man maatte derfor anta, at det hadde tilstøtt det en ulykke, hvilket ogsaa

viste sig at være tilfældet. Skibet hadde under en storm strandet paa den spanske kyst, og bare nogen enkelte av besætningen var ved et lykkelig tilfælde blit reddet. Av en av de reddede, som min bedstefar med stor møyie fik opspurt, fik han vite at fru Maja allerede hadde været meget syk da hun kom ombord paa skibet, at hun var død nogen dage efter og at hendes lik var blit sænket i havet. Det gamle tjenestetyende og den lille pike, som matrosen husket med særlig dellagelse, og hvis fremmedartede utseende og store skjønhed han begejstret skildret, var ved skibbruddet kommet ned i en redningsbaat, men baaten hadde efter al sandsynlighet aldrig naadd land, for man hadde slet ikke hørt noget om den og dens passagerer; den hadde vel gaat under i stormen.

Men min bedstefar var ikke tilfreds med dette. Han var fast overbevist om, at barnet levde endnu og at det var hans pligt at lete efter det, for at ta sig av det. I aarevis lot han avertissementer indrykke i hele landets aviser, han foretok selv reiser til den kystegn ved Spanien, hvor skibet hadde strandet, han satte ut belønninger for alle efterretninger om det nøie beskrevne barn eller i det mindste om det gamle tjenestetyende og hendes opholdssted, men alt forgjæves; den lille Maja blev aldrig fundet, hun var og blev forsvundet, og litt efter litt maatte min bedstefar vænne sig til at anse hende for død.

Saa giftet han sig, fik et stort navn som lærd mand og oppfinner, og nu er han blit gammel og graa, men stadig fuldstændig aandslivlig og frisk, klar i sine tanker, snild og kjærlig i sine handlinger og anset og æret av alle mennesker, især av hele min slekt.

Dette sier jeg for at dere ikke skal tro, at min bedstefar er en uklar drømmer eller svækket av alder, saa han ikke er i besiddelse av sine fulde aandsevner. Blandt alle sine liebhaverier sætter han ogsaa megen stor pris paa malerier. Hele livet igjennem har han samlet paa billeder, og alle kunsthandlere vet at han er en kjender, og at ingen pris er ham for høi naar det gjælder om at erhverve et vakkert kunstverk. Indtil for faa aar siden reiste han ogsaa selv omkring naar det gjaldt om at skaffe sig opplysninger om noget særlig vakkert eller utsøkt. Nu lider han av gift og taaler ikke at reise mer, og derfor er det nu blit mig betrodd at se paa sakerne og bedømme, om der er noget som passer for ham. Jeg har skaffet ham flere udmerkede ting, og da en bekjendt kunstkjenders samling for fem maaneder siden skulde sælges i Paris, tiltraadte jeg en reise dit.

Der var mange pene ting, men intet for min bedstefars eiendommelige smak. Men pludselig stod jeg foran et billede — jeg tumlet næsten bestyrtet tilbake — det var jo en tredie Maja! Det samme billede, som min far hadde i to gjengivelser i sit værelse, og hvis historie han engang i en fortrolig time vemodig hadde fortalt mig.

Nei — ikke ganske det samme! Friskere i farven, men straalende malt, helt badet i sol — et blomstrende, levende billede; men ut fra det fine, vakre kvindeansigt saa de samme mørke længselsfulde, ømme øine, og det var den samme vakkert buede mund med de røde, svulmende læber, den samme fine, vakkert formede haand, paa hvis ringfinger den tykke guldring med den blodrøde sten funklet! Det var Maja, den unge, vakre, lykkelige Maja, slik som hun var mig kjendt fra de to billeder, men bare fra en nyere tid, for den hvite kjole, som hun hadde aldeles som sine forgjængerinder, var mer kunstnerisk enkel og smakfuld, men dog avpasset efter tidligere aars mode, og om den

hvite hals hadde hun et guldsmykke i antik form. En ung Maja maatte leve eller ha levet — for ellers kunde hun ikke være blit malt igjen. Hun er heller ingen kopi av et av de andre bilder, som min bedstefar eier, for nede i et hjørne av billedet staar der med blodrøde bokstaver i det tyske sprog: 'Min hustru'.

Altsaa maa hendes ektefælle og billedets maler være fra Tyskland, og man maa jo kunne finde ham! Hvad vil min bedstefar si?"

Macleton gjorde en pause og saa uvilkaarlig igjen bort paa Ebba, hvis øine nu ganske selvforbyggende og spændt hang ved hans læber.

„Naa?" spurte alle, ogsaa fru v. Lebanoff, interessert. „Har han ikke hat nogen anelse om dette eller drømt om det?"

„Nei," svarte Macleton smilende, „siden den drøm, som meldte ham at hans niece — for det var hun jo — var død, har min bedstefar ikke hat en eneste mystisk drøm — jeg vet ialfald ikke noget om det. Som jeg sa før: han er i livet en meget nøktern, besindig og realistisk mand, der først i den senere tid har faat smak for det mystiske. Da jeg fandt billedet, ante min bedstefar ikke det mindste om det. Jeg overrasket ham ganske da jeg kom til ham med forkjøpsret til billedet og gjorde ham mine meddelelser. Aldrig i mit liv har jeg set den ellers saa beherskede, viljesterke gamle herre saa ophidset og rent ute av sig selv, som da han hørte min fortælling. 'Hun har levet! Hendes slegt, hendes efterkommere lever kanskje endnu, og jeg, til hvem hun var betrodd, har aldrig set hende — jeg har ikke kunnet gjøre noget for hende! Og jeg har dog hemmelig altid følt, at der maatte være noget av hende paa jorden endnu! Jeg har længtet og higet efter det og har ikke kunnet finde det. Og nu, da jeg allerede staar ved gravens rand, faar jeg dette tegn, og der frembyr sig for mig muligheten av, at jeg endnu en gang kan faa se gjenbilledet av hende!'

Jeg kjendte næsten ikke min bedstefar igjen; han var en ganske anden, pludselig forynget og fuld av foretagelseslyst og kraft. Han vilde straks reise til Europa for at hente billedet og egenhændig anstille efterforskninger efter den som hadde malt det; for det var det kjedelige og vanskelige ved saken — jeg hadde ikke kunnet finde noget merke eller navn paa billedet — intet andet end disse ord 'Min hustru'. Og ingen av de mænd som forestod salget av bildederne visste noget om, hvorfra det stammet. Eieren av samlingen hadde tilsynelatende først faat det kort før sin død; men hvor og hvorledes han var kommet i besiddelse av det visste ingen, da den paagjældende herre altid hadde befundet sig paa reiser og levde snart her, snart der paa de forskjellige steder, hvor han hadde gjort sine indkjøp.

Men desværre maatte min bedstefar opgi sine planer; hans gift forværredes i høi grad efter den sterke sindsbevægelse, og kjøpet av billedet og alle videre efterforskninger blev lagt paa mine skuldre. Jeg reiste dengang omkring i hele Europas hovedsteder og besøkte alle kunsthandlere med et kunstnerisk kolorert fotografi av billedet, for at forhøre mig om nogen skulde kjende den maler som hadde malt originalen. Det var ingen som kjendte billedet; hvad maleren angik var meningene forskjellige, men med hensyn til hans nationalitet kunde ingen være i tvil, for ordene var jo skrevet paa det tyske sprog, saa andre utenlandske malere kunde jo ikke komme i betragtning.

Saa var meningene delt mellem to, en Paul Feltmann og en baron Kurt v. Walde-

neck, den første var genremaler, den anden landskapsmaler. Ingen kunde si hvem av dem hadde malt billedet — man kjendte ikke tilsvarende kunstverker av dem, men billedet mindet meget om deres maate at male paa og deres oppfattelse, og begge hadde i flere aar været forsvundet fra kunstens verden.

Om baronen, hvem man i kunstnerkredse kaldte 'Solmaleren', gik rygget, at han var blit blind og hadde skjult sig i en eller anden avsides krok i verden, om den anden trodde man, at han hadde foretat en reise til Indien og var forsvundet der. Jeg kunde ikke faa vite, om en av dem hadde hat hustru og barn, men alle antok at det nærmest maatte være Paul Feltmann, eftersom han var figurmaler og hadde reist i Indien, saa han derfor interesserte sig for dette lands kvinder. Men min bedstefar følte en merkelig forkjærlighet for den blinde landskapsmaler, og paastod at det sikkert maatte være ham. Og det lot næsten til, at min bedstefar hadde ret i denne formodning. For mens jeg med alle en moderne tekniks midler forfulgte saken fra land til land, hadde min bedstefar fundet en anden metode og utvei — ja, her maa jeg igjen uttrykkelig erklære at min bedstefar er en absolut klart tænkende og aandsfrisk mand.

Jeg vet ikke av hvilken grund og med hvilken drift — men han hadde begyndt at beskæftige sig med spiritisme, kanskje i begyndelsen bare overfladisk interessert, fordi det var moderne dengang, kanskje ogsaa ut fra et videnskabelig standpunkt, saavidt dette kan være mulig. Men pludselig erklærte han meget bestemt, at han aldeles sikkert visste, at den som hadde malt det omtalte billede var baron v. Waldeneck, og nu begyndte efterforskningerne efter denne forsvundne maler og hans familieforhold. For skjönt formodningen om hans oprindelse stammet fra det overnaturlige, syntes min bedstefar dog at ha mer tillid til normale efterforskninger og opplysninger end til mystiske tegn og varsler.

Saa fandt vi ogsaa en familie v. Waldeneck, som bodde i Nordtyskland, men fikk ikke vite noget som kunde lede os paa spor efter den forsvundne baron og maler. Han tilhørte en sidegren som var utdødd med ham; han var i sin tid officer, men hadde tat sin avsked fra tjenesten for at kunne dyrke sit talent, og hadde senere giftet sig med en borgerlig fransk pike, hvilket egtenskap hadde hiført et brud mellem ham og hans meget aristokratiske familie, saa den slet ikke vilde ha noget mer med ham at gjøre.

Det var alt hvad vi fikk vite. Sandsynligvis er manden død og ogsaa hans hustru, og de har kanskje ikke hat nogen efterkommere, for ellers hadde vel disse forsøkt at sætte sig i forbindelse med farens familie.

Men min bedstefar hadde nu igjen en anden mening end jeg. Han nærer den urokkelige overbevisning, at der her paa jorden findes et barn efter denne baron og maler — en ung datter Maja — naa, og hermed slutter min fortælling, der, som jeg før sa, egentlig slet ikke er nogen historie, for heltinden mangler stadig og jeg leter efter hende."

„Og nu leter De etter hende her? Hvorfor netop her? De skylder os endnu kjernepunktet i Deres historie."

„Ja, rigtig, frøken v. Klingenster, det gik jo min meddelelse ogsaa ut paa!"

Han vendte sig glad om mot Ebba, som hadde bøiet sig litt frem og hadde gjort ham dette spørsmål.

Hun snakket igjen til ham — hun var ikke sint længer! Det vil si — helt saa utvungen og barnslig som ellers var ikke

hendes blik, der laa likesom et slør over det. Visste han dog bare, hvad der saa pludselig hadde forandret hende. —

„Naa?" spurte nu ogsaa Karin utaalmodig, da han ikke svarte. „Maa De først tænke over hvorledes De skal begrunde Deres vakre eftermiddagsventyr?"

„Aa, frøken," utbrøt han, idet han med et sæt for op av sine tanker, „her er virkelig slet ikke tale om noget eventyr; jeg har fortalt alt ganske overensstemmende med sandheten. Hvorfor jeg netop er her? Det skal jeg si Dem. Da jeg nylig opholdt mig i Paris for at drive mine efterforskninger der, fikk jeg pludselig fra min bedstefar en indtrængende opfordring til at reise hit; han har sine grunde for at formode, at Maja v. Waldeneck opholder sig her. Min bedstefar skriver, at jeg bare skal lete og vedbli at lete."

„Hvorledes bærer De Dem ad med det?"

„Aa, jeg betragter enhver dame som kommer paa min vei, meget opmerksomt, ja, saa skarpt og undersøkende, at jeg vist snart mister mit gode rygte som en ridderlig og velopdragen mand!"

Alle lo med undtagelse av Ebba og Hans Henrik, som begge var beskæftiget med sine egne tanker. De deltok heller ikke i den samtale som nu fulgte, og under hvilken de tilstedeværende overvældet mr. Macleton med alle mulige raad, som skulde hjelpe ham til at komme paa rette spor.

„Har De ikke paa Dem et billede av den dame De leter efter?" spurte pludselig Ebba, og det forekom Macleton, at hendes øine, som hun hadde fæstet paa ham, var likesaa mørke og dype som den mystiske Majas, bare ikke saa bløte og ømme; det var ganske fremmede øine, som slet ikke mindet om Ebbas sedvanlige solklare, straalende blik, øine fulde av alvor og triste tanker, øine som gjorde ham urolig og forvirret.

„Nei," svarte han nølende, „denne gang har jeg det ikke med; det behøves ikke. Jeg kjender det ansigt ganske nøie. Man behøver ikke noget billede av det man har tænkt paa i maaneder baade dag og nat."

„Hun maa jo ogsaa være til at kjende paa ringen," sa fru v. Lebanoff, og Karin tilføiet:

„Ja, hvis hun bruker den og ikke gaar med hanser. Desuten er brede guldringer med røde stener ikke saa sjeldne."

„Nei," sa Macleton. „Men ringen bestaar ikke alene av gullet og den blodrøde sten. Naar man ser den vækker den straks ens oppmerksomhet. Ringen er meget bredere end dameringer pleier at være og der er indgravet underlige hieroglyfer i den, og stenen er paafaldende vakker. Og efter hvad min bedstefar sier — for det kan man ikke se saa nøie paa billedet — skal ringen være omslynget av en liten, hvit perleslange, som gjør et næsten levende indtryk."

„Aa —" utbrøt Karin, „hvor har jeg dog sel denne ring?"

„Hos mig, frk. v. Klingenster," sa Hans Henrik med hæs, bevæget stemme, men ganske rolig og fattet, idet han løftet sin haand.

„Der er den jo — der er den jo!" utbrøt mr. Macleton ivrig. „Nu har vi Maja, nu —"

„Men baronen er da ikke den dame De leter efter," avbrøt Ebba ham.

„Nei — jo — nei naturligvis! Men hvorfra har De dog den ringen? Det stiller saken i et ganske nyt lys!" Han var nu likesaa ophidset og ivrig som bedstefaren hadde været da han opdaget det første spor av den forsvundne. „Findes der kanskje slet ingen Maja? Er De kanskje en søn — istedfor den i familien traditionelle datter —"

„Nei, det er jeg ikke!" Hans Henrik

maatte uvilkaarlig smile. „Der er sandsynligvis flere saadanne ringer.“

„Der maa sikkert bestaa en forbindelse mellem de to ringer,“ sa Karin.

„Selvfølgelig,“ sa mr. Macleton, „en forbindelse, som maa føre til gaadens løsning, til den eftersøkte Maja. Tænk Dem om, hr. baron.“

Hans Henrik befandt sig i en meget bevæget sindsstemning, meget mer bevæget end nogen ante og han lot sig merke med. Sæt at hun virkelig kunde findes! Hun vilde være den kvinde som hans oldemors spaadom hentydet til — hun var hans skjæbne, den for ham bestemte hustru! En gysen for gjennom ham.

„Hun vil bli min skjæbne,“ mumlet han tvilkaarlig halvhøit, og ingen av de andre, som snakket høit sig imellem, hadde hørt ham, bare Karin, som sat like ved siden av ham og iagttok ham spændt. Hun opfanget de halvt tænkte, halvt uttalte ord, og lynsnart gik deres betydning og rækkevidde op for hende.

„Saa tal dog, hr. baron, hvad vet De om Maja?“ spurte Macleton utaalmodig og indtrængende for anden gang.

„Intet, slet intet — det har jeg jo allerede sagt. Jeg har idag for første gang hørt, at der muligens findes en saadan. Jeg kjenner bare gjennom sagn og fortællinger den første Maja, eierinden av denne ring.“

„Men De maa da ogsaa interessere Dem for hende,“ sa den sterkt bevægede mr. Macleton. „De staar hende kanskje nærmere end min bedstefar. Der er aabenbart slegtskapsforbindelser mellem hende og Dem; alene navnene passer jo.“

„Bare fornavnet; jeg vet slet ikke noget om navnet v. Waldeneck.“

Karin saa at Hans Henriks ansigt blev mer og mer trist og alvorlig.

„Kanskje hun slet ikke mer heter saaledes — kanskje hun i mellemtiden har giftet sig og har været saa uhøflig ikke at sende forlovelseskort til de profeterende aander!“ sa hun spottende og leende. „Det vilde egentlig være den rimeligste løsning paa Deres frugtesløse søken, mr. Macleton.“

Der gik et uttrykk av lettelse over Hans Henriks ansigt.

„Ja virkelig — slik henger det kanskje sammen!“

„Ja — muligens,“ svarte Macleton ettertænksom. „Deres spot, frøken, rammer kanskje centrum. Men jeg tror ikke at min bedstefar er tilbøielig til en saadan formodning. Men fortæl dog alt utførlig, kjære baron!“

Hans Henrik sprang op. Det vilde være aldeles umulig for ham at fortælle sin slegts historie her til underholdning for vildt fremmede mennesker. Han følte overhodet en heftig trang til at være alene, til at bringe orden i sine tanker, ro og klarhet i sine følelser. Han længtet efter at komme ut i naturen; den storm som raste utenfor passet saa godt til hans stemning, og regnet

som rislet koldt og gjennomtrængende ned, vilde dæmpe hans heftige uro.

„En anden gang, mr. Macleton. Nu maa jeg ut i det fri litt — en spasertur vil jage væk min hodepine. Undskyld, mine damer og herrer, at jeg deserterer!“

Han bukket og forlot hurtig værelset. Da han var kommet utenfor, pustet han befriet ut. Den med hundre gaader fyldte luft derinde i stuen, som han hadde forlatt nu, vilde ha kvalt ham, hvis han var bli længer. Hans nerver taalte endnu ikke en saa sterk sindsbevægelse. Der laa et tryk over dem som han maatte se at bli kvit. Han maatte ha frisk luft og motion — noget som kunde adspredde de tanker der stormet ind paa ham! Han vilde slet ikke tænke mer — i det mindste ikke paa den gamle, fabelagtige og nu nyopdukkede historie, som knyttet sig til den mystiske ring, der brændte som ild paa hans finger!

Hvor velgjørende strøk ikke den kolde, skarpe sjøvind henover hans pande! Frem — videre — stadig videre langsmed kysten, hvor bølgerne bruste og larmet, mens de brøt sig mot nogen fremspringende klippestykker og sprøitet det hvite skum langt op paa land.

I dette veir var det jo ensomt overalt, for de elegante kurgjester skydde storm og regn; men der, hvor hans føtter bar ham, vilde det være endnu mer ensomt; for derborte bak klippehjørnet raste stormen aller værst, og dithen vilde sikkert ingen mennesker vaage sig.

Nu dreiet han om klippehjørnet — hu! Stormen bruste mot ham, rev i sin lystige lek luen av hans hode, hvirvlet den høit op i luften, lot den saa i muntert overmod falde ned for i næste sekund at føre den med sig ut mot bølgerne, like foran føtterne paa en ensom kvindeskikkelse, der stod ved strandbredden med ryggen mot land, ombrust av den sterke storm, som helt overdøvet den unge mands skridt. Hun stod ganske ubevægelig med armene utstrakt mot vandet som en legemliggjørelse av længsel.

Vinden slog med voldsom kraft ned mot jorden, og holdt et øieblik fast paa luen, saa længe, at dens eier kunde indhente den og med et sprang gripe den, før stormen førte den videre.

Men ved dette sprang gled Hans Henriks fot paa den fugtige, slibrige strand, og han laa pludselig paaknæ foran den forskrækkede unge dame, der uvilkaarlig tumlet tilbake.

To par øine stirret i maalløs forbauselse og forvirring ind i hverandre; i begge kom der et gjenkjennende glimt, saa bredte der sig over Marie Fourieres ansigt en blussende rødme, og idet hun fulgte sin første indskydelse, vendte hun sig om for at skynde sig bort.

Men Hans Henrik var allerede sprunget op paa sine ben igjen.

„Jeg ber Dem meget om undskyldning! Aa nei, De maa endelig ikke flygte for mig!“

Har jeg da skræmt Dem saa meget? Det var ikke min skyld. Jeg fulgte bare min lues eksempel og la mig som den ydmygt ved Deres føtter. Høfligere kan man dog ikke være!“

Han smilte bedende ned til hende og la ganske blidt og let, for ikke at skræmme hende igjen, sine fingre paa hendes ned-sunkne, ængstelig foldede hænder, og ved denne berøring blev han igjen overvældet av den vidunderlige, frydefulde lykkefølelse, som hadde bemægtiget sig ham den gang, da denne fremmede, slanke pike laa ved hans hjerte.

Men pludselig saa han at hendes ansigt var vaatt av taarer. De hang endnu i de lange, mørke øiehaar, som nu i yndig forvirring hadde lagt sig paa de fine kinder, som igjen var bli ganske bleke.

„For himlens skyld — De graater? De lider? Vil De ikke si mig hvad der trykker Dem? Forestil Dem, at jeg er en gammel ven av Dem! Jeg er tilmode som om jeg virkelig er det. Betro Dem til mig.“

Han hadde uvilkaarlig grepet hendes hænder og talte indtrængende og inderlig; hans øine saa ængstelig, ømt og dog fulde av ærbødighet og kjærlig hensynsfuldhet ned paa hende. Hun saa det gjennom sine sankedede øielok, hun hørte det i klangen av hans stemme, der lød gjennom stormens brusen, og hun følte den samme berusende, dype lykkefølelse som hadde grepet hende da hun laa i hans armer. Overvældet av en viljesvakhet, som hun aldrig før hadde kjendt, hadde hun ikke kraft til at gaa fra ham eller til at trække sine hænder ut av hans. Langsamt steg igjen det svake rosen-skjær op i hendes hvite ansigt, og hun løftet sine øine; et undselig, ubeskrivelig yndig smil skilte de bløte, varme læber og fremkaldte et dypt, skjelsk smilehul i hendes fine kind.

„Jeg graat fordi jeg var saa lykkelig,“ sa hun med sin unge, klare stemme, der lød i hans ører som klokketoner. „Jeg elsker havet saa grænseløst — ogsaa stormen — og naar begge disse elementer raser og kjemper med hverandre, begge saa fulde av kraft, overmod og jubel, saa blir mit hjerte saa stort og sterkt, saa forsvinder alt det som ellers trykker og piner det, saa synes jeg at føle i mig alt det, der lyder gjennom elementernes rasen — mod, haab, kraft, en fylde av stolt lykke — og saa maa jeg graate — graate av lykke — kanskje ogsaa av smerte og længsel — jeg vet det ikke rigtig.“

Hun hadde sagt alt dette næsten ubevisst, helt betat av øieblikkets stemning, og hun hadde talt saa helt ut av sit hjerte, slik som hun hadde pleiet at tale til sin mor og sin far, disse to, der hadde været hendes kjæreste her paa jorden, men ellers aldrig til noget andet menneske, for hun var en stolt, sky sjæl, som aldrig snakket om de følelser der bevæget hende.

(Fortsættes)

Da det gamle landsted med den forfaldne have skulde sælges.

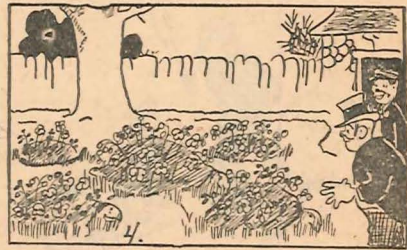
Der var en meget nærsynt herre som vilde kjøpe et landsted og derfor var ute for al se paa dette, men han fandt haven altfor forfalden. „Der er jo ikke engang et blomsterbed,“ sa han. Den fittige gartner bad ham dog komme igjen.

Nu gik der — merkvaerdig nok — fem store skildpadder løse i den gamle park. Dem heldte gartneren nu jord paa og dresserte dem til at følge efter sig. Det var morsommere end riktig havearbeide, syntes han.

Saa saadde han karsefrø ovenpaa dem, og den dag, da den nærsynte herre igjen skulde komme for endelig at bestemme sig, stak han løse blomster ned mellem karsen og avventet glad herrens komme.

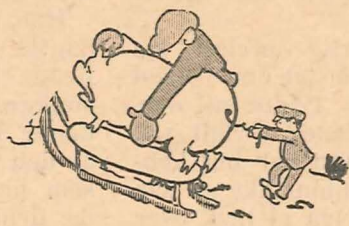

Og denne gang var den nærsynte herre ikke utilfreds: Hvorhen han vendte sig, hvor han gik og stod straalte de herligste blomsterbed ham imøte. Han uttalte sig overordentlig rosende om gartneren og engagerte ham straks.

Da grisen skulde paa dyrskue.

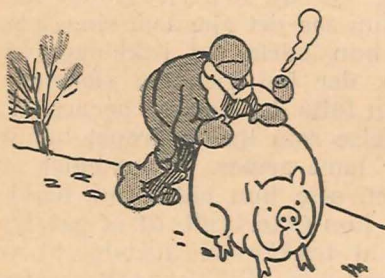
Grisen er saa rund og trind,
skal paa dyrskuet ind,
Morten tænder glad sin pipe,
han er, som man kan begribe,
stolt av grisens gode huld,
trækker vanter paa av uld,
og saa vandrer de avsted,
grisen følger villig med;

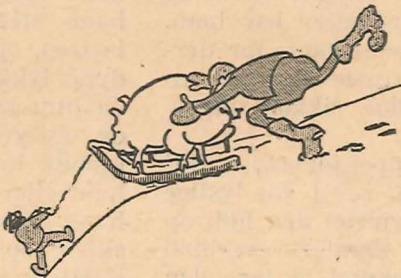
Frans er villig: „Ja, kom her!“
Og med meget stort besvær

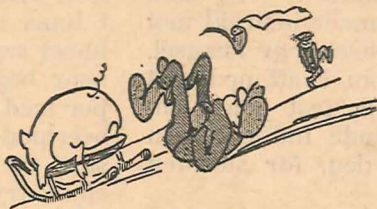
paa den litt for korte slæde
faar de grisen bragt til sæde.

men da sneen falder tæt,
bliver den tilsidst litt træt
og vil ikke længer gaa,
Morten han maa skyve paa,
men han er ei mere ung,
og den store gris er tung.
Den vil hele tiden hjemad,
saa det gaar kun langsomt fremad.

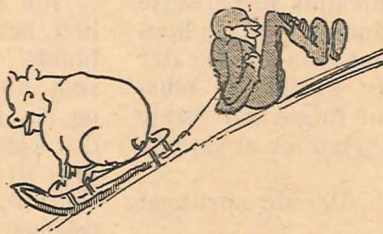
Morten skyver paa, og snart
kommer der i kjælken fart,

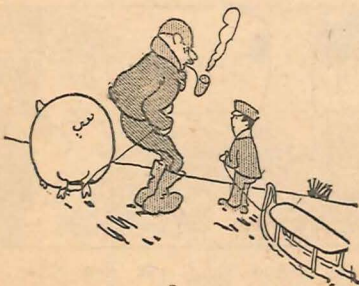
nedad bakken rutscher den,
Morten holde vil igjen,

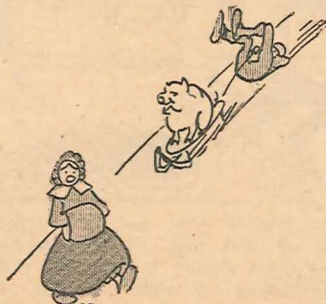
Med sin kjælke kommer Frans,
det for ham gaar som en dans,
rask han bruker sine ben,
bliver ikke træt av sneen.
Han skal op paa bakkens top,
naar han naaet er derop,
rutscher som en pil han ned,
derav bliver han ei kjed,
han har gjort det flere gange,
er for knubs og støt ei bange.

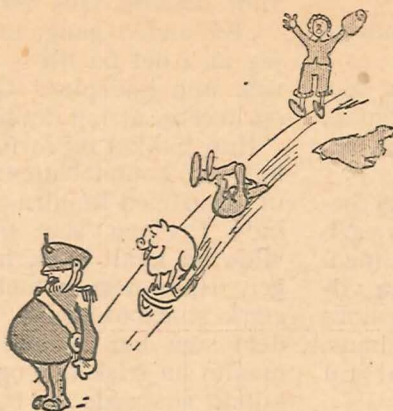
men den er for sterkt paa gled,
og han selv maa følge med,
medens grisen morer sig.

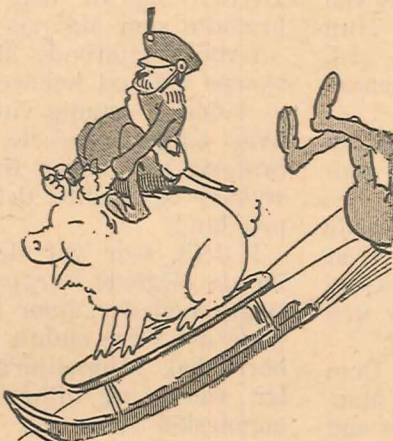
Ved paa kjælken litt at se
Morten faar en god idé,
sier: „Hør engang, min ven,
kan jeg ikke leie den
til at kjøre grisen paa,
saa skal du en skilling faa?“

Det gjør tante Bine ei,
som er seksti fyldt, ja mere,
og er ute at spasere.

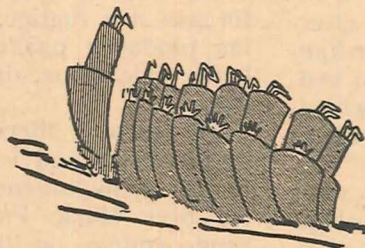
Bedre det konstablen gaar,
som paa post paa bakken staar,

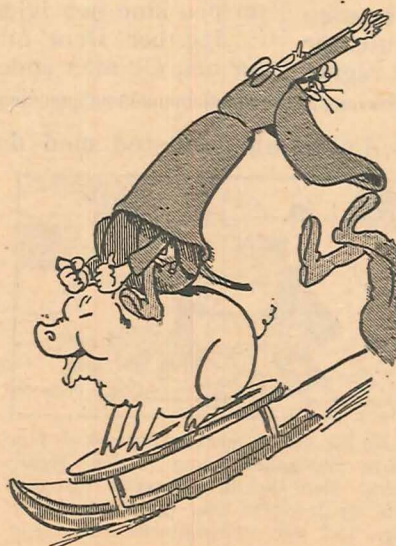
barsk og bøs i fuld mundur,
han sig faar en ridetur.

Lærerinden, frøken Spole,
kommer med sin pikeskole,

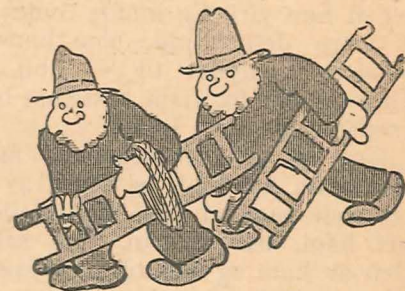
der forsvinder, en, to, tre,
halvveis i den dype sne,

medens frøken Spole selv
svæver under himlens hvælv,

indtil hun med samt eskorten,
kjælke, gris, betjent og Morten,

i en fane dyp forsvinder,
hvor to redningsmænd dem finder

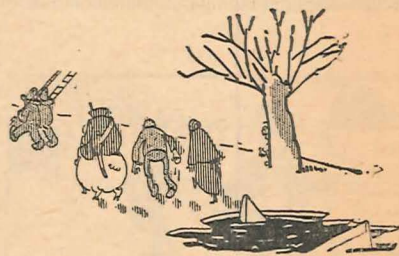
og med stiger og med rep
redder dem av slemt beknep.

Først den arme stymper Morten,
han er vaat helt ind til skjorten.
Saa den stakkars frøken Spole,
som en svamp er hendes kjole.

Dernæst gris og sidst betjent,
som en druknet mus omtrent.

Slemt forkomne hjem de gaar,
medens Frans bak træet staar,
skadefro han av dem ler,
som du paa hans fagter ser.
Det er slemme gutters skik,
skillingen han forut fik;
naar han nu faar bjerged slæden,
er der intet skaar i glæden.

Vil du naa jordens midtpunkt, stig da uforfærdet ned gjennom kraterets aapning, og følg Arne Saknussem's eventyrlige vei.

En reise til jordens centrum.

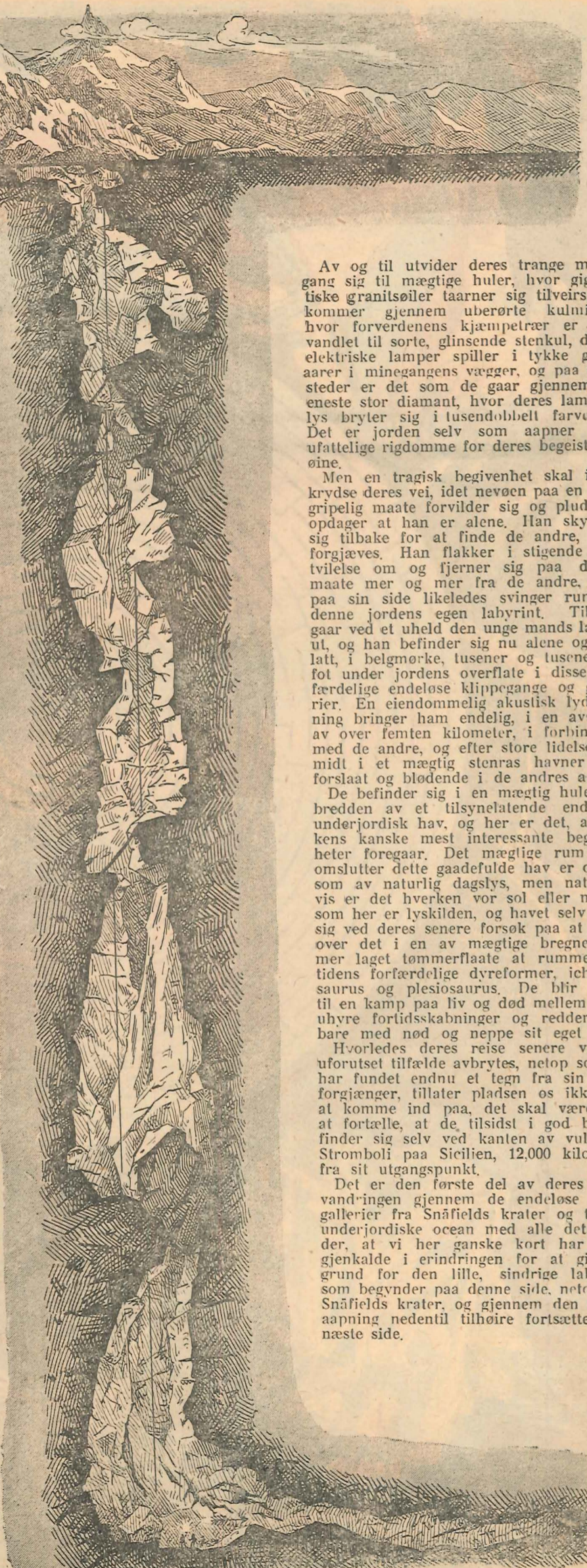
Det er vel de allerfærreste av vore læsere som ikke kjenner og beundrer Jules Vernes bekjendte og kanskje mest berømte roman: „Reisen til jordens centrum“, der bl. a. i sin tid har været offentliggjort her i bladet.

Man vil erindre handlingen i denne eventyrlige fortælling. Professor Lidenbrock, en berømt videnskapsmand og geolog, faar en dag tilfældig i en antikvarbokhandel fal i et gammelt islandsk originalverk: Snorre Sturlesons Heimskringla, og finder mellem dennes blade et gammelt dokument, skrevet i runeskrift. Dokumentet viser sig at være avfattet slik at det bare kan læses av den som har den tilhørende „nøkkel“, og først efter store besværligheter og nærmest ved et tilfælde lykkes det professor Lidenbrock at finde ut den skjulte mening.

Dokumentet viser sig at stamme fra den i det sekstende aarhundre berømte alkymist og naturforsker Arne Saknussem, der som kjetter blev brændt i Kjøbenhavn i aaret 1573. Det indeholder en kort beretning om at det er lyktes denne lærde at naa jordens midtpunkt ved at stige ned gjennom den islandske vulkan Snæfjelds utslukte krater. Professor Lidenbrock griper med entusiasme denne idé og beslutter sig til at følge eksemplet. Sammen med sin nevø indskiber han sig til den fjerne sagnø, faar de forskjellige enkeltheter i det gamle dokument bekræftet gjennom undersøkelser i museet i Reykjavik, hvorved det blandt andet fastslaaes at Snæfjeld sidst har været i utbrud i aaret 1219. I Reykjavik engagerer professoren en indfødt fører, og tre mand sterk begynner saa den eventyrlige ekspedition. De naar i løpet av tre døgn kraterets sneklædte tinde, og nedstigningen begynner. Uten større besværligheter naar de kratertraktens bund, hvor lavablokker og klippestykker ligger i vild uorden, men her møter den første vanskelighet dem; hvilken av de tre, lodrette lavaganger, der som bundløse schakter aapner sig for deres foter, er den rette, — er den, som Arne Saknussem for to hundre aar siden fulgte? Det tegn, som det gamle dokument omtaler, uteblir, fordi himlen er overskyet. Lykkes det ikke solen at bryte igjennem netop i disse dage, de sidste dage i juni, maa hele ekspeditionen utsættes til næste aar. Professoren er forvilet. Det er dog en liten tilfredsstillelse, da han paa en mægtig klippeblok i kraterets bund finder Arne Saknussem's navnetræk, en tilfredsstillelse som gaar over til begeistring, da endelig paa den tredie dag solen bryter gjennom taaken, og det ventede tegn, den skarpe kegleskygge av Scartaris' klippetinde, avtegner sig tydelig paa kanten av den midterste lavaschakt. Veien er vist.

Og her begynner saa den egentlige underjordiske vandring. Bundet fast til hverandre med bagagen surret paa ryggen og elektriske lamper i hænderne, klatrer de nedover. Nedover og nedover i det uendelige, snart hakende sig fast paa de bratte vægger med baade hænder og foter og snart hengende over det bundløse dyp, bare stolende paa det tynde rep. Ved fælles hjælp og opmuntret av professor Lidenbrocks ubøielige energi naar de paa denne maale de første 2800 fot ned i jordens indre. Fra bunden av denne lavaschakt fører den underjordiske tunnel i mer jevnt fald nedover, og i nogen dage fortsættes vandringen raskt og uten nævneværdige vanskeligheter. Professoren er stadig i spidsen, ivrig og seirssikker. Da deler den trange minegang sig pludselig, og da der her ikke findes noget egn fra forgjænger, Arne Saknussem, maa professoren paa egen haand utpeke retningen, og han tar feil. Efter nogen dages marsj, merker de at veien begynner at føre op over. Professoren vil dog ikke gi taft, og skjönt de trues av vandmangel, idet deres forraad holder paa at slippe op, og de ikke som paaregnet har truffet paa noget underjordisk vandløp, fortsætter dog professoren veien fremover i den gale retning. De trues nu for alvor av vandmangelen, og da gangen slutter blindt, og der ikke er anden utvei end al vende om, er de allerede sat paa den mindst mulige vandration, og deres tilbaketog i disse uhyggelige gallerier sker som vakkende, nedbrutte skabninger, der mer kryper end gaar, og hvem bare professorens ukuelige aandskraft endnu holder oppe. Da de endelig i ynkelig forfatning naar tilbake til den rette minegang, bukker nevoen under for sine lidelser og besvimer, og professoren maa, som det tyngste offer han i hele sit liv endnu har bragt, bestemme sig til at vende om og se at naa Snæfjelds kraterbund for at faa hjelp. I disse sidste timer, hvor det unge menneske ligger i urolige feberfantasier døden nær og professoren kjemper den heroiske kamp med sig selv, er det at føreren inde i klippevæggen hører den sagte mumlen av et underjordisk vandløp. Efter forgjæves at ha søkt et utløp for dette, i deres nuværende tilstand en uvurderlig opdagelse, lykkes det dem endelig med meisel og hammer at faa brutt et ubetydelig hul gjennom granitmuren, og en kokhet vandstraale slaar dem imøte. Vandet blir dog hurlig paa minegangens klippegulv saa temperert, at de kan slukke sin tørst og føle livet med fornyet kraft rulle gjennom sine aarer.

Al tanke paa at gaa tilbake er nu glemt, og sammen med den lystig pludrende bæk skynder de sig nu videre ned i dypet paa sin vidunderlige vandring mot jordens centrum.

(Nedstigningen gjennom Snæfjelds utslukte krater sker paa denne side. Vandringen gjennom selve jordens indre kan først foretas paa næste.)

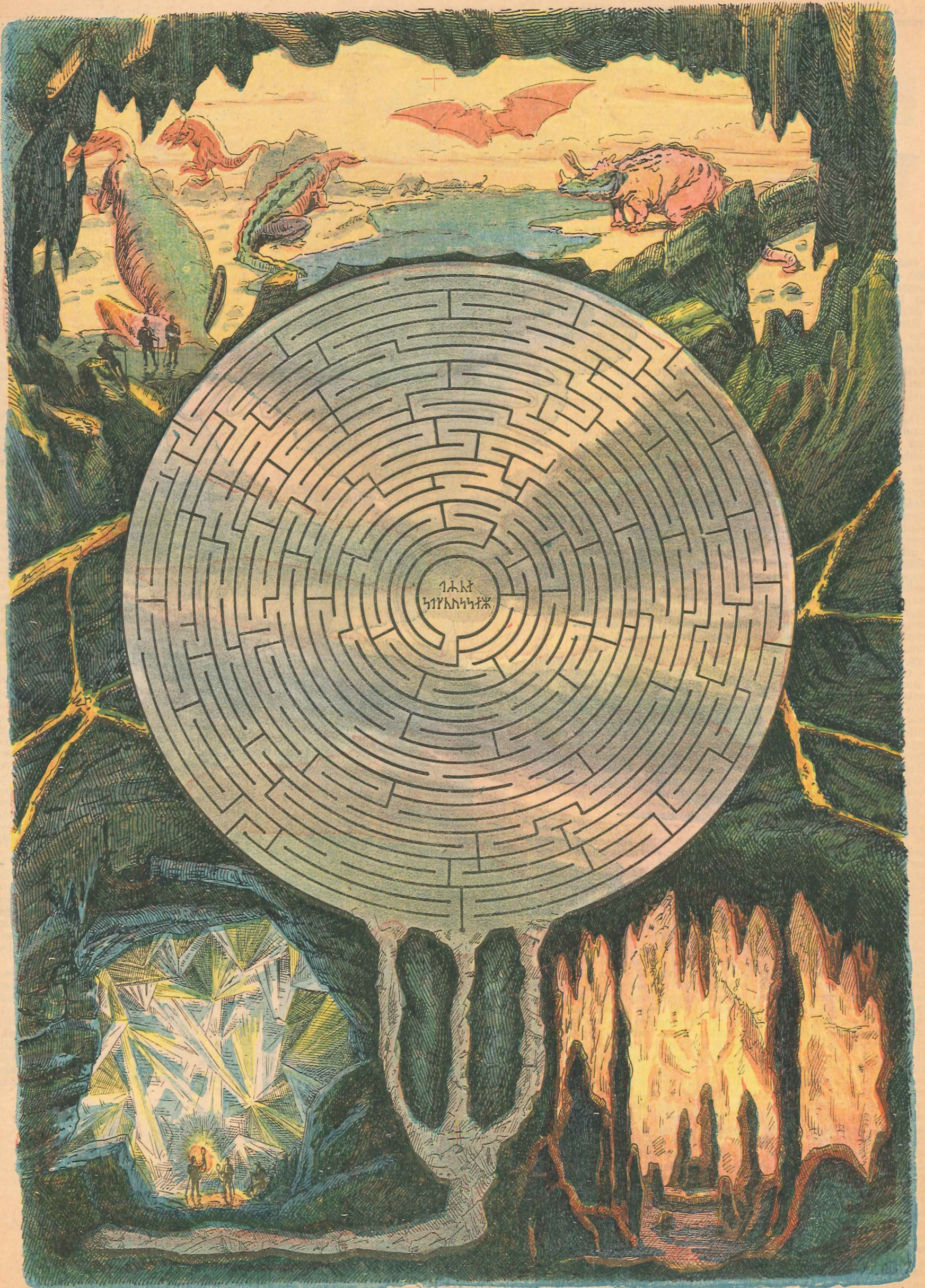
Av og til utvider deres trange minegang sig til mægtige huler, hvor gigantiske granitsoiler taarner sig tilveirs, de kommer gjennom uberørte kulminer, hvor forverdenens kjæmpestrær er forvandlet til sorte, glinsende stenkul, deres elektriske lamper spiller i tykke guldaarer i minegangens vægger, og paa sine steder er det som de gaar gjennom en eneste stor diamant, hvor deres lampers lys bryter sig i tusendobbelt farvespil. Det er jorden selv som aapner sine ufattelige rigdomme for deres begeistrade øine.

Men en tragisk begivenhet skal igjen krydse deres vei, idet nevøen paa en ubegripelig maate forvilder sig og pludselig opdager at han er alene. Han skynder sig tilbake for at finde de andre, men forgjæves. Han flakker i stigende fortvilelse om og fjerner sig paa denne maate mer og mer fra de andre, som paa sin side likeledes svinger rundt i denne jordens egen labyrint. Tilslidst gaar ved et uheld den unge mands lampe ut, og han befinner sig nu alene og forlatt, i belgmørke, tusener og tusener av fot under jordens overflate i disse forfærdelige endeløse klippegange og gallerier. En eiendommelig akustisk lydvirking bringer ham endelig, i en avstand av over femten kilometer, i forbindelse med de andre, og efter store lidelser og midt i et mægtig stenras havner han forslaat og blødende i de andres armer.

De befinner sig i en mægtig hule ved bredden av et tilsynelatende endeløst, underjordisk hav, og her er det, at bokens kanskje mest interessante begivenheter foregaar. Det mægtige rum som omslutter dette gaadefulde hav er oplyst som av naturlig dagslys, men naturligvis er det hverken vor sol eller maane som her er lyskilden, og havet selv viser sig ved deres senere forsøk paa at sette over det i en av mægtige bregnestammer laget tømmerflaate at rumme fortidens forfærdelige dyreformer, ichtyosaurus og plesiosaurus. De blir vidne til en kamp paa liv og død mellem disse uhyre fortidsskabninger og redder selv bare med nød og neppe sit eget liv.

Hvorledes deres reise senere ved et uforutset tilfælde avbrytes, netop som de har fundet endnu et tegn fra sin store forgjænger, tillater pladsen os ikke her at komme ind paa, det skal være nok at fortælle, at de tilslidst i god behold finder sig selv ved kanten av vulkanen Stromboli paa Sicilien, 12,000 kilometer fra sit utgangspunkt.

Det er den første del av deres reise, vandringen gjennom de endeløse minegallerier fra Snæfjelds krater og til det underjordiske ocean med alle dets gaader, at vi her ganske kort har villet gjenkalde i erindringen for at gi bakgrund for den lille, sindrige labyrint, som begynner paa denne side, netop ved Snæfjelds krater, og gjennom den trange aapning nedentil tilhøre fortsættes paa næste side.

Vil du, likesom professor Lidenbrock og hans to reisefæller og før dem den gamle naturforsker fra det sekstende aarhundre, Arne Saksussem, forsøke at naa jordens midtpunkt, saa stig ned gjennom Snäfields utslukte krater paa den foregaende side.

Romantik og virkelighet

Avsluttede illustrerte
fortællinger allevegne fra.

Den unge mand i „Munki Puz“.

Av A. M. Burrage.

Oversat av P. Jerndorff-Jessen.

Det hændte altsammen en torsdag i nærheten av den del av Themsen, hvor enhver rik City-mand eier sin egen hus-baat*), og hvor de nogenlunde velstaaende leier sig en sommer-villa. Joan Hilberts far var eier av en hus-baat for ikke at tale om to motorbaater og en liten flotille av seilbaater, joller og kanoer.

Han sprang nedover bakken gjennom de høie nesler.

Joan var femten aar; det var netop begyndt at gaa op for hende, at hun var pen, og at hendes far var litt av en matador. Hun var en slank, ung pike med et fyldig, sort haar, mørke øine og en varm teint, der beholdt sin solbrændthet hele vinteren. Paa hverdagene, naar hendes far var i London for at samle mer guld til sin i forveien store dyng, fik hun lov til at ha sin fulde frihet, og dette forklarer, hvorledes det gik til at hun kom til at arbeide sig opover „Slangen“ i en kanadisk kano.

„Slangen“ er en gren av Themsen, og den har

faat sit navn paa grund av alle sine bughninger. Der, hvor den skiller sig fra hovedelven, gaar denne i en stor bue tilhøire, mens „Slangen“ bibeholder hovedretningen, og den er nok værd at undersøke nøiere, vel at merke, naar man kan komme over dens lavvandede steder og arbeide sig op mot dens sterke strømninger. At naa ut til hovedelven igjen kan man dog ikke uten ved at vende om og gaa samme vei tilbake, for oppe ved den øverste ende av „Slangen“ er det et temmelig brat vandfald.

Øen, som ligger imellem de to grene av elven, er delt i mange smaa grundstykker, og paa hvert av dem ligger der en villa med et eller andet kuriøst navn. Disse villaer vender facaden ut mot Themsen og baksiden ut mot „Slangen“.

Joan kunde magte alle slags smaaferoier, og hun kjendte godt „Slangen“. At gaa opover den i en almindelig robaat var et haardt slit, selv om der var to ved aarerne. Men i en kanadisk kano antok hun at det vilde være en smaa sak. Imidlertid hadde det regnet temmelig sterkt og længe, og paa sine steder løp strømmen saa sterkt som i en møllesluse. Da kanoen endelig vendte bunden i veiret, befandt hun sig netop paa et av de dypeste og farligste steder.

De fleste av villaerne var ubebodd fra mandag til lørdag; men til alt held for hende kantret hun like utenfor „Munki Puz“, hvor en ung mand sat og skrev i en liten, pen dagligstue. Han saa, hvad der hadde hændt, og gjorde „sidespring tilhøire“ over verandaen.

„Nu kommer jeg!“ ropte han og sprang nedover bakken gjennom de høie nesler.

Joan kunde ikke siden forklare sig, hvorledes det gik til at hun kantret. Det ene øieblik hadde hun trukket av al magt i aaren, og det næste laa hun i vandet. Hun kunde ikke svømme, og hun hadde etterpaa den frækhet at paa-staa at hun slet ikke var blit ræd; men da hun efter megen plasken og sprællen tilsidst naadde op til overflaten igjen, utstøtte hun et saadant rop om hjelp, at det maatte ha kunnet vække døde.

Uten at gjøre ophold paa bakken bøide den unge mand sig fremover og hoppet ut paa hodet. Hans hænder var oppe over vandet, næsten før hans føtter var i det, og ved at benytte alle sine kræfter naadde han ut til Joan, endnu før det var gaat op for hende at hjelpen var ved haanden. Han grep hende ikke synderlig lempelig bakfra i hendes tykke, sorte fletter.

Hvor forskræmt og ophidset Joan end kan ha været straks, saa blev hun nu fuldstændig rolig ved utsigten til at bli bragt iland.

„A—a!“ klaget hun, „det gjør virkelig ondt!“ „Det vilde gjøre mer ondt at drukne.“ sa en stemme like ind i øret paa hende.

Pludselig omsluttet et par arme hende, hun følte at hun blev baaret og at hendes redningsmand vadet gjennom vandet. Han bar hende bort til et sted paa bredden, hvor der ikke var mange nesler og tidsler, og gav hende et litet dunk i ryggen.

„Se nu at kravle op,“ sa han, „saa skal jeg faa fat i kanoen.“

Han svømte tilbake etter den, mens Joan kravlet opover bakken. Mens han trak den ind, sat hun og vred vandet ut av sit haar og iagt-

tok ham. Han svømte godt, saa meget godt ut og var baade sterk og solbrændt. Joan beundret ham hemmelig. Det var en slik mand hun hadde bestemt sig til at gifte sig med, naar hun blev gammel nok.

„Naa — der sitter De?“ sa han straks etter, da han kom kravlende opover bakken, trækende kanoen efter sig. „Jeg vil bare si Dem, at Deres forældre burde skytes.“

„Hvorfor?“

„Fordi de lar Dem ro slik omkring i en kano, naar De ikke kan svømme.“

„De vet ikke at jeg er rodd ut,“ sa Joan ydmyg.

„Ja, saa burde De ha druknet.“

Joan kunde med uigjendrivelig sandhet ha svaret, at det hadde hun ogsaa været nær ved; men hun syntes det var bedst først at si sin redningsmand noget mer behagelig.

„Det var meget pent av Dem,“ sa hun, „og forfærdelig modig.“

„Forfærdelig“, gjentok han haanlig, „i betragtning av at jeg er en saadan ynkelig svømmer.“

„Nei, det mente jeg slet ikke. Jeg kan da ikke godt si: Tusen tak!, som naar man blir budt en kake. Hvad vil De jeg skal si?“

Den drivvaate redningsmand syntes med stort alvor at overveie spørsmålet et øieblik.

„Jeg synes De allerbedst kan si: Jeg takker Dem meget, mr. Storr, fordi De har trukket mig op. Det gjør mig ondt at jeg skulde volde Dem saa stor uleilighet.“

Joan gjentok dette ydmygt og lydlig og skottet derpaa op, tidsnok til at se det skøieragtige blik i Storrs øine. Da smilte hun meget lettet.

„Men er det egentlig nok?“ spurte hun skjelsk. „Burde jeg ikke ogsaa kysse Dem eller noget saadant?“

Hvis Storr blev overrasket, saa viste han det ialfald ikke. Han var meget glad i barn, og han saa for sig en liten pike, hvis mørke øine lyste av taknemlighet.

„Naa, ja,“ sa han tankefull, „det burde De kanskje.“ Og dermed bøide han sig ned og tilbød hende sit kind. „Naa,“ tilføiet han, „og

Hun utstøtte et saadant rop om hjelp, at det maatte ha kunnet vække døde.

hvor kommer De saa fra, De forvovne, lille sjemand?“

„Fra en hus-baat paa den anden side av Top-ton Lock.“

„Aa, bevares!“ utbrøt han, „det er jo over fem kilometer herfra, og min jolle skal øses grundig ut. De forgaar jo av kulde før jeg kan faa Dem hjem.“

„Jeg fortjener vel heller ikke bedre,“ sa Joan ydmyg.

*) En slags flydende villa.

„Det er det samme, jeg maa allikevel gjøre mit bedste for at redde Deres liv, da jeg allerede har hat saa megen uleilighet med det. Men nu maa De først til tørring paa en eller anden maate.“

Han saa til den anden side som for at tænke sig om, og i samme øieblik han holdt op at snakke med hende paa sin ertende maate, gled en skygge over hans ansigt, og der kom et ganske andet uttryk i hans øine. Joan var gammel nok til at kjende dette uttryk og forstaa, hvad det betydde. Manden var i forlegenhet — i stor, pinlig forlegenhet. Da dette gik op for hende, blev hun meget bedrøvet. Han var en altfor god mand til at bære paa et saadant uttryk.

Men nu begyndte han igjen at tale, og uttrykket forsvandt straks.

„Nu har jeg det!“ utbrøt han. „Vi gjør indbrud hos vore naboer. Westons er borte hele uken, og inde hos dem kan De nok finde noget tøy som kan passe Dem. Den unge Marjorie er nok litt ældre end De; men hun er ikke større.“

Joan gjorde store øine.

„Ja, men blir hun ikke sint?“

„Ikke det mindste. Jeg kjender dem godt, og har paa øen er vi allesammen likesom én stor familie. Jeg vil laane Dem en vadsæk til at ta Deres vaate tøy hjem i, og saa kan De sende Marjories tøy tilbake, saasnt De kommer hjem. Følg nu bare med mig.“

De gik langsmed bredden, indtil de kom til den næste villahave, som hadde faat navnet Hitchi Koo. Storr lukket op et vindu, krøp ind gjennom det og hjalp derefter Joan ind. Han pekte paa en dør.

„Derinde er soveværelset,“ sa han, „og der staar en komode, i den kan De finde alt hvad De behøver. Men lag nu ikke mer uorden end at det kan ordnes igjen i løpet av en maaned. Nu gaar jeg hjem og tar tørt paa ogsaa og sørger for litt te. Naar De er færdig kan De finde mig i Munki Puz.“

Tyve minutter efter, da Storr i en pen, tør flonelsdragt stod i sit kjøkken og klirret med tallerkener og tekopper, viste et straalende syn sig ved vinduet. Han stirret paa det og blev saa forbauset at han nær hadde mistet hvad han hadde i haanden. Han hadde fisket et barn op av vandet, og se! en ung dame stod nu der utenfor. Iført de voksne klær saa Joan fire aar ældre ut — ja, der var likefrem noget værdig over hende.

„Faar jeg komme ind?“ spurte hun.

„Naturligvis,“ svarte han, hvorpaa han tilføiet: „Men barn da! De har jo sat Deres haar op som en voksen dame.“

Hun forsvandt et øieblik og kom derefter ind av døren.

„Ja, jeg syntes, jeg likesaa godt kunde gjøre det med det samme,“ sa hun, „eftersom jeg nu har faat lang kjole. Det er ganske vaatt endnu, og derfor kan jeg ikke gjøre meget ved det. Hvorledes ser jeg egentlig ut?“

„Usigelig fortryllende. De ser tillige ut som om De kan skjære litt smørbrød.“

„Ja, det kan De tro,“ svarte hun og gav sig straks ifærd med arbeidet. Straks efter saa hun bort til ham.

„Jeg er ræd for at jeg gjør Dem for megen uleilighet,“ sa hun.

Han saa litt adspredt paa hende.

„Aa, det vet jeg ikke,“ sa han. „Jeg vet endnu ikke om De har gjort mig noget avbræk. Hadde De ikke faldt i vandet, saa vilde jeg ikke ha været her nu.“

„Skulde De gaa ut?“

Han nikket.

„Ja, det er et meget godt uttryk — jeg skulde til at gaa ut.“

„Det gjør mig meget ondt,“ sa hun, men hun følte at han ikke ønsket at tale mer derom. „Men saa skal De ikke bry Dem om teen, da er det bedst jeg gaar nu.“

Han angret straks hvad han hadde sagt.

„Kjære barn — det mente jeg slet ikke. Jeg forsikrer Dem at jeg er sjæleglad over at De tumlet ut av kanoen.“

Hun begyndte at le.

„Det høres meget komisk ut.“

Han truet muntert til hende med brødkniven.

„Hør nu, min pike, De maa ikke fordreie mine ord saaledes. Hallo! nu koker vandet. Spring nu ind med litt av dette i spisestuen, saa kommer jeg straks, naar jeg har faat teen færdig.“

Hun gjorde som han ønsket, og da han kom ind i spisestuen med brettet, stod hun og saa paa ham borte fra vinduet, mens han saa like ind i et pistolløp. Han blev staaende som rot-fæstet.

„Aa, vær saa god at lægge den ned straks,“ sa han, „den er ladd!“

„Ladd?“ Hun lot straks armen synke, hvorpaa hun gik over til kaminhylden og la revolveren, hvor hun hadde tat den.

Han tok revolveren, gik ut med den paa verandaen og kastet den fra sig.

„Hvad gjør De med en ladd revolver her?“ spurte hun.

Dette direkte spørsmål gjorde ham litt forvirret, og han blev rød i ansigtet. Et øieblik stod han og stirret paa hende uten at kunne svare.

„Indbrudstyre,“ sa han endelig og satte brettet paa bordet.

Som ved et lynglimt forstod Joan det hele, og ordene begyndte at tumle frem fra hendes læber, næsten før hun selv visste at hun sa noget. Nu forstod hun meningen med det uttryk hun hadde set i hans ansigt derute ved vandet.

„Det var slet ikke for tyvenes skyld, De hadde den,“ sa hun. „De vilde jo skyte Dem selv!“

Han saa skamfullt paa hende.

„Nei, vist ikke!“ utbrøt han. „Hvorledes kan De komme med noget saadant snak!“

„Jo, De vilde! Og — og det er meget avskyelig av Dem! — og feigt! Og jeg, som trodde at De var en saadan modig mand!“

„Jeg forsikrer Dem,“ sa han litt høiere, „at jeg slet ikke tænkte paa noget av den slags!“

Jeg har revolveren for at bruke den mot indbrudstyre. Vær nu ikke en saadan taapelig liten pike, kom og sæt Dem ned.“

Hun vendte sig om for at adlyde ham, og for at komme bort til enden av bordet maatte hun passere et litet skrivebord. Her laa et brev, som han hadde holdt paa at skrive da hendes rop naadde ham nedé fra vandet. Det var adressert til lensmanden og begyndte saaledes: „Naar dette naar Dem, har jeg fundet døden for min egen haand!“

Joan kunde ikke undgaa at se det, og hun utstøtte et litet skrik.

„Jeg visste det!“ utbrøt hun og pekte paa brevet. „Det var jo det, jeg sa!“

Storr stirret paa hende og visste ikke, om han var sint eller skamfullt. Var han sint, saa varte det ialfald bare et øieblik. Joan førte henderne op til øinene og begyndte at hulke, saa hun rystet over hele legemet. Han stod og lænet sig op til bordet og var rent elendig.

„Aa, hold op — hører De,“ bad han.

„Jeg — jeg kan ikke gjøre for det. — Aa, det er saa skammelig av Dem og saa feigt. Og De er ellers saa — saa snild.“

„Ti nu stille! — hold nu op at graate!“ gjentok Storr igjen. „Jeg har ikke fortjent at De graater for mig. Sæt Dem nu ned og drik Deres te!“

„Jeg bryr mig slet ikke om at faa noget,“ sa Joan hulkende. „Ellers mange tak!“ tilføiet hun litt efter.

Storr mumlet endel som hun ikke kunde høre. Hun vedblev at graate, og hendes hulken blev endnu voldsommere. Han gik bort til hende og la haanden paa hendes skulder.

„Nu er det jo forbi,“ sa han blidt — „nu vil jeg slet ikke gjøre det. Jeg tilsværger Dem at jeg ikke vil gjøre det. Jeg har skiftet sind!“

Hun saa op til ham og famlet efter sit lommeørklær.

„Lov mig det!“ sa hun.

„Jeg lover det. Sel!“

Han tok revolveren, gik ut med den paa verandaen og kastet den fra sig. Den faldt med et høit plask i „Slangen“. Derefter tok han det ufuldendte brev, rev det i mange stykker og kastet stykkerne ind i kaminen.

„Tror De mig nu?“ spurte han.

„Ja — a!“

„Kom og sæt Dem ned! Vil De ikke skjænke!“

Hun nikket og gik stadig hulkende saa smaat bort til bordenden. Storr iagttok hende med et halvt smil paa læberne. Situationens humor gik op for ham. Denslags smaating kan undertiden komme til at staa mellem et menneske og evigheten.

Joan rakte ham fløten og sukkeret uten at se om han tok noget, og hendes øine var endnu vaate, da hun rakte ham tekoppen.

„Hvorfor vilde De gjøre det?“ spurte hun, idet hun saa op.

„Mit kjære barn,“ sa han, „De vilde jo ikke forstaa det, hvis jeg fortalte Dem det.“

„Kald mig Joan,“ bad hun. „Jeg tror godt, jeg kan forstaa det. Jeg er ikke et saa stort barn som De tror.“

„Nei, De ser rent ældre ut i den dragt,“ sa han.

Hun trykket lommeørklædet mot øinene.

„Nu ler De jo av mig igjen,“ sa hun.

„Det skal De ikke ta Dem nær av. Jeg har ellers ikke ledd for meget i den sidste tid. Skal De ikke ha litt smørbrød? Og jeg maa heller ikke glemme at takke Dem.“

„For hvad?“

„Fordi De har frelst mit liv. Ser De, Joan, jeg har aldrig været til nogen nytte her i verden; men æren har jeg dog kunnet bevare indtil nu nylig. Men nu er den ogsaa gaat, og saa syntes jeg det var bedst at pigge av. Nu har jeg dog.“

gjort en smule godt — jeg har trukket Dem op av vandet, og nu synes jeg, at jeg har faat likesom mer ret til at leve.“

„Ja, det har De rigtignok,“ sa hun hurtig, men med en mine, som om hun ikke rigtig hadde fulgt hans tankerække. Der blev taushet en liten stund, saa sa hun meget dæmpet og litt undselig: „Vil De saa ikke si mig, hvorfor De vilde gjøre det?“

„De forstaar Dem jo ikke paa forretninger,“ sa han med et svakt smil.

„Jovist gjør jeg; det kan man ikke undgaa at komme til, naar man lever i vort hus. Jeg vet baade hvad kompani og procent og al den slags ting er.“

„Naa, De kan ikke vite stort mindre om den slags ting end jeg gjør, og jeg syntes dog engang, at jeg var et stort finansgeni. Da jeg var en og tyve, kjøpte alle mennesker gummi, og kjøpte man av den rigtige slags, saa tjente man en formue, men gjorde man ikke det, saa tapte man, hvad man hadde. Det traf sig nu, at jeg kjøpte av den rigtige slags.“

Joan nikked.

„Det gjorde far ogsaa; men han visste det i forveien.“

„Hos mig var det lykken og ikke forstanden. Saa tjente jeg en stor formue. Men fra den tid har jeg tapt den litt efter litt, fordi jeg stadig vilde vinde mer. For ikke længe siden søkte jeg at vinde det altsammen tilbake ved at kjøpe aktier i en guldmine; men aktierne gik ned istedetfor op. Om nogen faa dage skal jeg indbetale summen for dem; men jeg har bare endel av den. Det var uærlig av mig at kjøpe, naar jeg ikke hadde penger nok at betale med. Det forstaar De vel?“

Joan nikked igjen.

„Det tror jeg nok. Var det saa derfor, De vilde —?“

„Ja, De forstaar jo at jeg ellers vil gaa fallit, og saa vil folk snakke meget stygt om mig, hvad de har ret til. Indtil for kort tid siden var jeg — ja, jeg vil ikke si at jeg var stolt av at være ærlig, men jeg kunde ikke tænke mig at være andet, og da det saa gik op for mig, at jeg ikke var det, kunde jeg ikke tænke mig at se fremtiden imøte. De hadde fuldstændig ret, da De kaldte mig en kujon.“

Joan saa længe og stivt paa ham.

„De er ikke uærlig,“ sa hun derefter. „Det kan hænde for enhver at de gaar fallit; det sier far ialfald, og han maa da vite det. Han har været fallit, Gud vet hvor mange ganger, men det har han ikke brydd sig en smule om. Naar vi kom ned til frokost, pleide vi at si: „Naa,

er du fallit idag, kjære far?“ Og undertiden sa han saa smilende: „Nei, jeg laget en akkord igaar,“ og saa gav han os gjerne en sovereign hver til at more os for.“

Storr saa litt skamfull ned mot gulvet.

„Det kan være meget godt altsammen,“ sa han, „men — men jeg er nu engang ikke saa dygtig som Deres far.“

„Aa, han er slet ikke saa dygtig; han er bare en snild far. Jeg forsikrer Dem, mr. — mr.“

„Kald mig bare Jack,“ „Nuvel Jack, De er vel ikke forelsket — hvad?“

„Nei, aa, bevare mig — nei!“

Hun nikked eftertænksomt.

„Jeg tænkte nok, at De ikke var, ellers vilde De ikke ha tænkt paa — paa at gjøre det, De har løvet mig ikke at gjøre.“

Storr smilte overbærende til hende.

„Det kan være meget rimelig.“

„Naa — ja, men hvorfor har De ikke forelsket Dem?“

Han trak litt overlegent paa skuldrene.

„Noget saadant kan man ikke gjøre med forset, miss Sentimentalia.“

„Nei, det kan man vel ikke.“ Hun slog øinene ned et øieblik. „Naturligvis er jeg for ung,“ tilføiet hun tankefull.

Det var med anstrengelse, Storr vedlikeholdt alvoret. Han sa intet, for det tilkom ikke ham at si imot eller gi medhold.

„Naturligvis kan jeg ikke komme i betragtning nu,“ sa hun, „men om et par aars tid kommer jeg til at se meget godt ut; det sier alle mine tanter, og de har ogsaa sagt det til mor. Tilfældig er det sluppet ut av hende; det er derfra jeg vet det.“

„Jeg er ogsaa ganske sikker paa at De vil bli en skjønhed, lille Joan,“ sa Storr, „og at De vil faa hele verden til at ligge for Deres føtter.“

„Ja, men hvis De saa ventet et par aar, kunde De jo bli forelsket i mig — tror De ikke? Og jeg har læst i en bok at der ikke er noget saa godt til at holde en mand paa den rette vei som en kvindes kjærlighet.“

„Til den tid vilde De jo bare vende mig ryggen og knuse mit hjerte,“ sa Jack.

„Nei, det forsikrer jeg Dem, jeg ikke vilde!“ ropte hun ivrig. „Jeg kan jo forstaa at jeg maa være meget forsigtig med hvorledes jeg behandler Dem, og desuten vilde jeg vel ogsaa bli forelsket i Dem. Saa — se nu ler De av mig igjen; det er virkelig slet ikke pent av Dem.“

„Hvorledes kan De vite at De vil bli forelsket i mig?“ spurte han.

Hun blev blussende rød, og han angret paa

at han hadde gjort hende dette spørsmaal. Hun hadde allerede begyndt paa den lek som vilde bli mer end en lek for hende. Han saa paa hende og forstod, at om et par aar vilde det ikke bli noget at le av at tale om kjærlighet med hende.

„Har De ikke frelst mit liv?“ sa hun til svar paa hans spørsmaal.

„Jo, og De har ogsaa frelst mit, og derfor er jeg vist forpligtet til at bli forelsket i Dem. De er en søt, liten pike. Det værste er bare, at jeg til den tid vel er ved den anden ende av jorden. Jeg maa jo begynde at tjene penger paa en eller anden maate — synes De ikke?“

„Jo, det er i sin orden,“ sa Joan sjæleglad. „Far vil nok gi Dem ansættelse paa sit kontor med en voldsom stor gage.“

Storr lo høit.

„Ja, men han kjender mig jo slet ikke, Joan.“

„Det vil han snart komme til. Han vil gjøre alt mulig for Dem, naar han hører at De har reddet mit liv, for han likefrem tilber mig.“

Storr bød hende et stykke plumkake og tok selv et stykke.

„Det undrer mig slet ikke,“ sa han; „men gjøre forretning paa at jeg har trukket Dem op av vandet, det kan jeg dog ikke, Joan. Nei, nu blir jeg nødt til at reise ut til kolonierne, og før jeg tænker paa forlovelse, maa jeg ha tjent saa meget at jeg kan betale hvad jeg skylder. Først naar jeg har gjort det, kan jeg tænke paa at forelske mig og tjene penger til mig selv.“

Joan smilte henrykt.

„Hvem er egentlig den mand, De skylder alle disse penger?“ spurte hun. „Er det nogen inde fra City? Far kjender alle forretningsfolk der, og de kommer næsten allesammen og spiser middag hos os — det vil si ikke paa en gang.“

„Jeg antar ikke, De kjender ham,“ sa Storr.

„Forresten heter han Michael J. Hilbert.“

„Dette navn hadde en magisk virkning paa Joan. Først var det liksom hun fik noget i den gale hals, derefter hostet hun, og tilsidst brøt hun ut i en ustanselig latter.“

Hun sprang rundt bordet og bort til Storr, og mens hun endnu lo, slog hun armen om ham.

„Aa, hvor underlig!“ ropte hun; „nu har jeg aldrig set et saadant held! De kan tro, han vil ikke være haard mot Dem. Det er jo netop far!“

Hvorledes de ti kufferter blev til fem.

(Se forrige nummer.)

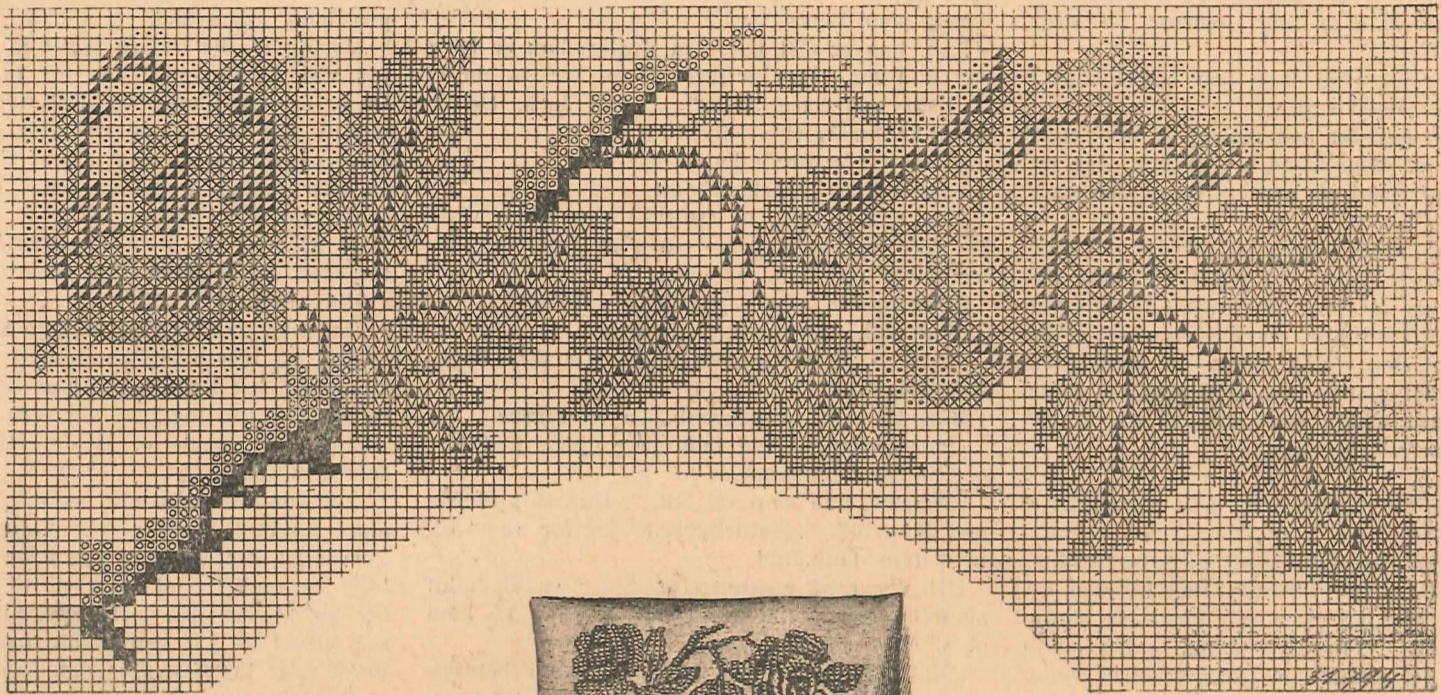
Læg 6 paa 9, 4 paa 1, 8 paa 3, 2 paa 5 og 10 paa 7.

Fotografiske smaastudier.

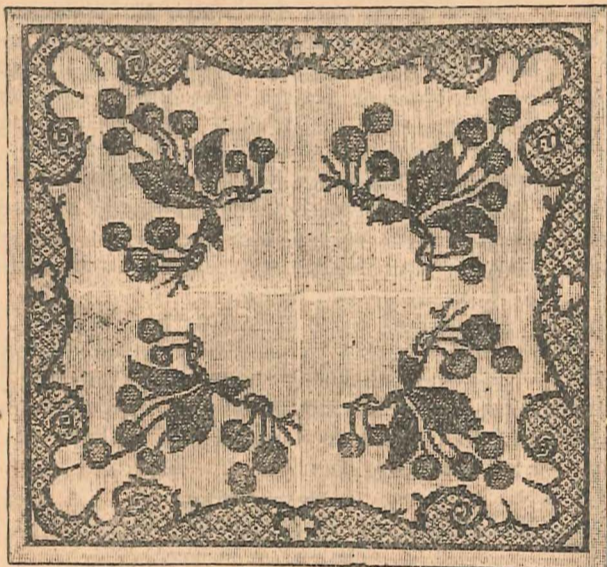
I tidens aand.

HVAD DER INTERESSERER DAMERNE

Bill. 2. Typemønster til korsstingsbroderiet til sofaputen bill. 1.

Forklaring af Tegnene: □ lyserød, × mellemrød, / mørkerød, ∇ lysegrøn, ⊕ mellemgrøn, ▲ mørkegrøn, ⊖ lyseblau, ⊞ mørkebrun.

Bill. 3. Teppe med kirsebærgrene og arabesker. Korsstingsbroderi.

Sofapute med korsstingsbroderi.

(Hertil hører bill. 1—2.)

Arbejds materialet til denne pute dannes af lysegraaat lerret og perlegarn nr. 4 i de ved tegnene angitte farver. Puten er 50×40 cm. stor. Man begynder arbejdet fra midten og syr korsstingsbroderiet efter typemønsteret bill. 2. Hvert sting griper over to vævtraade i høiden og bredden. Lerretet er valgt i den finhet, at tre sting fylder 1 cm. i bredden.

Teppe med kirsebærmønster. Korsstingsbroderi.

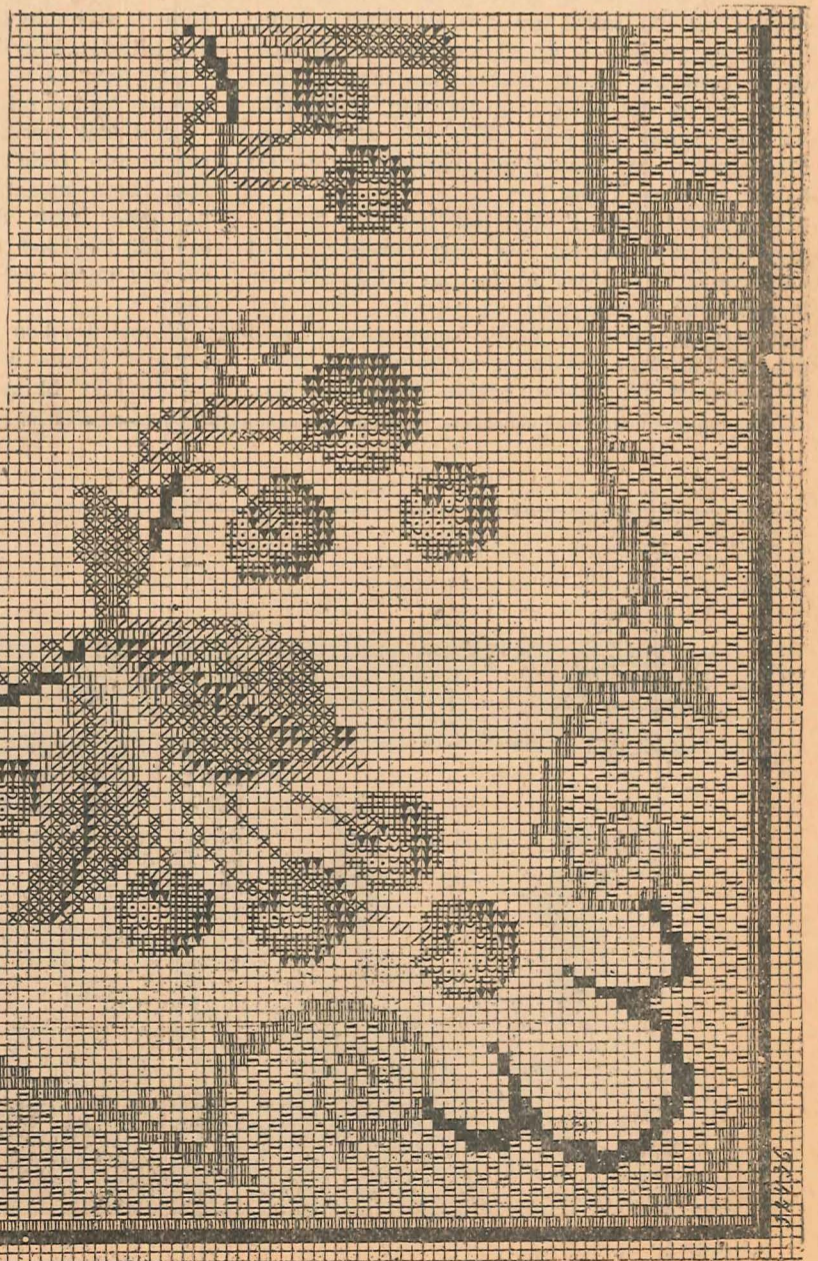
(Hertil hører bill. 3—4.)

Teppeet er sydd af aïdastof (tre sting lik 1 cm.) med perlegarn i de ved tegnene angitte farver. De pene kirsebærgrene og det stilfulde arabeskmønster tar sig nydelig ut sammen. Teppet er 69×70 cm. stort og blir avsluttet med en $\frac{1}{2}$ cm. bred, almindelig fald.

Bill. 1. Sofapute med korsstingsbroderi.

Bill. 4. Typemønster til teppet bill. 3."

Forklaring af Tegnene: ⊞ mørkebrun, ⊕ lysegul, ⊞ mørkgul, ⊕ lysegrøn, ⊞ lyserød, ⊕ mellemrød, ∇ mørkerød, ⊕ lyseste grøn, ⊕ lysegrøn, × mellemgrøn, ⊞ mørkegrøn.

With's Tobak
faas overalt

Musik. Skriv efter Priskurant fra
A. Th. Nilssons
Musikhandel, Norrköping. Musikinstrumenter, Strenger og Tilbehør på et og billigst. Violiner, Guitarer, Messing-instrum., Sextetnoder, ægte Møgeburger-Harmonikaer, Mundharmonikaer m. m.

PATENTER
VAREMERKER OG MØNSTRE
uttages og registreres i alle Lande
INTERNATIONAL PATENT-BUREAU
Ingeniør **Axel Lahn**
ETABL. 1886 13 Karl Johansgate 13 KRISTIANIA
BROCHURÉ med PRISLISTE paa FORLANGENDE.

Violiner
av 1ste classes fabrikat kjøper man fordelagtigst fra Haalands Uhrforretning, Stavanger U. N. Katalog paa forlangende gratis og franko.

A's Norsk Medicinsk Varehus
Akersgaten 53, Kristiania.
Barnesæper og andre medicinske sapper
Smokker, brystglas, taateflasker, Biteringer, vaskesvamper, Gummisvamper, neglebørster, Irrigatorer, sprøtter i flere sorter, Biler, underlivsbind og Damebind i flere kvaliteter.

Kneipp Maltkaffe,
(Kathreiners Patent).
Hvorfor ikke bruke denne sunde Drik i hvert Hjem, naar den har saa mange Fordele?
Sund, nærende, billig.
1/2 og 1/4 Kg. Pakker 55 og 35 Øre. Brukes ublandet eller blandet med Bønnekaffe. Utmerket Drik for Barn. Spørg efter den hos Deres Kjøbmand.
F brik og lager: A. Christensen Kristiania.

ORIGINAL SINGER SYMASKINER
kun hos
Singer Co. Symaskin A/s
25, Nedre Slotsgade 25. Christiania.
Utsalg overalt.

Christiania Uldspinderi & Væveri
Postadr.: Christiania, Vareadr.: Lyngør.
modtager Uld og Uldfåller til Rivning, Karding, Spinding, Tvinding, Vævning og Beredning. Prøver meddeles, Tøier og Garn sælges. — Farvning alslags besørget.

Brokbind sterke og solide, i størst Udvalgte til billige Priser
Aktieselskabet **SANITAS**,
Øvre Slotsgade 7. Kristiania.

Frigg HAVRE
Bruk kun nymalet havre.
Frigg havre er datostemplet.

Autoriseret
Petroleumsovn „Kosmopolit“
varmer godt! oses ikke! billig i bruk!
30" s. 1 kr. 17,50
60" s. 25 00
Eneutsalt en græs og en detail.
Ingvald Nielsen,
Jernvarer&Kjøkkenutstyr
Torvgaten 4, Kristiania.

Ingeniør-Akademi
Wismar a. d. Ostsee. For Maskin- og Elektro-Ingeniører. Bygningsingeniørvesen og Arkitektur, Specialkursus i Jernbetonbyggen, Skibsmaskiner, Automobil- og Luftskibsmotorer.

Gammelt Kobber, Messing, Aluminium m. m.
Kjøpes. Kristiania Kunst- & Meta støber
Øvre Gade 7 og Kongensgade 29, 2. etg.

P. A. LARSEN'S VINE

STEEN & STRØM (CHRISTIANIA) GRUNDET 1797

Vort store
Vaar-Udsalg
foregaar nu

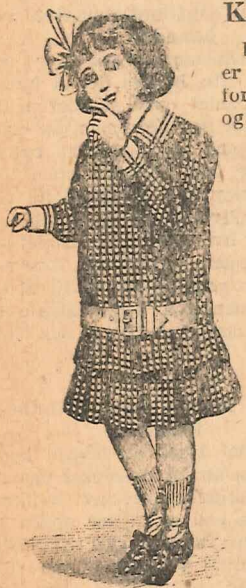
I vore Specialafdelinger

I. Etg. } er fremlagt udgaende Varer til betydelig
II. Etg. } nedsatte Priser. Vi gjør specielt opmærksom paa denne gode Anledning til at anskaffe vore solide Kvaliteter til særdeles
III. Etg. } billige Priser. Prøver franko.
IV. Etg. }

Forlang Katalogen!

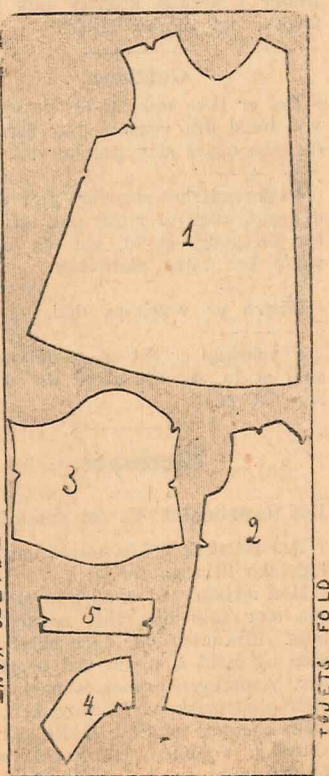
„Allers Familie-Journal“s Sykurv

Ukentlige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike med et 5-øres frimerke, til „Allers Familie-Journal“, Nedre Voldgate 5, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedensaaende snitmønstre utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Kitteldragt til smaa piker paa 3-5 aar.

Denne kittel er av sort- og hvitruget stof. Skjortet er et ret stykke stof; det fores ikke og syes med læg for og bak. Kittelen forsynes med et let for, knapper og knaphuller. I siderne anbringes remmer, hvorigjennem beltet trækkes. Der medgaar 1 1/2 m. stof av 110 cm.s bredde. Mønsteret bestaar, som bill. viser, av 5 dele. Fig. 1. Forstykke. Fig. 2. Den halve ryg. Fig. 3. Ærme. Fig. 4. Den halve krave. Fig. 5. Opslag. Ved tilkniplingen lægges mønsteret langsmed stoffet, midten av ryggen langsmed stoffets bredt.

Sykurv nr. 9

Navn .....

Adresse .....

32. bind   Bilag til „Allers Familie-Journal“   Nr. 9

Buketten fra professorens have.

For hvem er denne lille historie skrevet?
For de som klager uten grund; de kan sikkert ha godt av at læse den.
En ung frue, hvis mand levde i gode kaar og som hadde et par smaa, søte barn og et hyggelig hjem, avla en dag et besøk hos en rik professorfamilie som bodde i samme by. Den unge frue var i daarlig humør og beklaget sig overfor husets frue over alt det som hun hadde at bære paa.
„Det er virkelig undertiden haardt nok,“ sa hun, „blandt andet at passe paa, at alt gaar som det skal. Min mands forretning hindrer ham i at være præcis til spisetiderne, piken lar saa maten staa og bli tør, jeg er nod-

saget til at gaa ut med barna og kan ikke ta mig av alt. Lille Marie har kikkhoste og Paul graater hele natten, han har en hoven finger. Min nye pike er fæl til at slaa istykker, og en stor del av det vakre spisestel, jeg fik til brylluppet, er itu, og saa maa jeg endda være glad til, at hun blir, da barna er svært glad i hende. Og tænk, nu maa jeg for min mands skyld flytte nærmere til forretningen, jeg gruer for alt det besvær og den bekostning, nei det er virkelig ikke let at komme gjennom livet.“
Professoren, som tilsyneladende udeltagende hadde sittet ved sit skrivebord reiste sig nu og gik ut av værelset, overlattende til sin hustru at sette mod i den lille, klagende frue. Litt efter kom han ind igjen og overrakte den unge frue en buket „fra sin have“. Buketten bestod av nesler, tidsler, melkebotter og

Den elektriske Kokke
 trenger sig frem til alle Hjem.
 250 watt tilstrækkelig. Intet Tilsyn. Enorm Besparelse.
G. MAGNUS,
 Carl Johansgade 33, Kristiania.

Ferrin er en kemisk forbindelse av melk og jern. Er i høj grad bloddannende og styrkende. Skader ikke tænderne. Originalflaske à 500 Gr. Kr. 2,65.
Ferrinpiller kr. 1.25 pr. æske = 100 piller.

Sports- og Dragtstofe — samt Boy, Reiseplad og Uldtæpper kjøpes billigst fra **Røkens Klædesfabrik, Kongensg. 27, Kristiania.**
 NB. Ren uld og uldstrik tages i bytte til høieste dagspris. — Hentes. Telefon: 7756

500 Frimærker alle forskjellige fra alle Lande deribl. 10 Stk. tyske Kolonim. med Skibe kun 3 Kr. + Porto. Stor ill. Katalog gratis.
Frimærkebørsen, Klosterstrøde 9, København K.

De kjender ikke Fordelen ved at spise Fiskeboller og Fiskepuddinger før De har smakt
Bjellands
 Gjør et Forsøk idag, men glem ikke, at det maa være af Bjellands anerkjendte.

Hunyadi János
 NATURLIGE **BITTERRYAND**
 DET BEDSTE **AFFØRINGSMIDDEL.**
 KUN ACTE NAAR FIRMAET **ANDREAS SAXLEHNER** FINDES PAA ETIKETTEN.

Nordisk Musikforretning A/S Specialiteter i **talemaskiner**
ECHOFON No. 1 koster m. plater Kr. 55.
ECHOFON No. 2 koster m. plater Kr. 80.
 Skriv eller avbetalingsbetingelser, beskrivelse og nærmere oplysninger.
Nordisk Musikforretning A/S, avd. 1. Pilestrødet 28 II etg., Kristiania.

Gramofoner og plater.
Norges største udvalg. Forlang katalog. Avbetaling indrømmes solide kjøpere.
Imerlund & Co. A/S. Kristiania, Torvgaten 18. Musik- & Fotohandel

Bjellands
 Gjør et Forsøk idag, men glem ikke, at det maa være af Bjellands anerkjendte.

Ideal „Zett“ Tandbørste
 Millioner i Brug
 Man bør se efter Varemærket „Schwan“ & det indregistr. Ord „Zett“
 Ubetinget Holdbarhed!
Børstefabrik-Erlangen A.G. for Emil Kränzlein

Hvorfor gaar De med graat haar og ser gammel ut før tiden, naar De ved bruken av **Elixir Nobellina** kan gjengi det dets naturlige farve og derved bidra til Deres foryngelse.
Nobels tekn. kem. fabrik, Apotekergaten 9, Kristiania.

„Graat Haar“ forsvinder, naar man benytter Apoth. Wolffs Haarfarve. Blond. Brun. Sort. Ægte. Uskadelig Letvindt. Kr. 3,50 pr. Æske. Utenb. Porto 50 Ø.
Parfumeri Wolff, Christiania.

Grammofoner og Plader, Violiner, Mandoliner, Gitarer, Citarer „Heimklang“, Trækspil. Strenger og Dele til Instrumenter m. m. Prisliste paa Forlangende.
P. L. Dieneth, Jougsgaden 7, Kristiania.

100 forsk. Frimærker. fra 100 forskjellige Lande. Pris kun 1 Krone + Porto
Prisliste Nr. 42 over Frimærker (ca. 100 Sider) Gratis mod Porto.
Harry Wennberg, Stockholm

Plater og Maskiner
 Katalog gratis og franko.
E. L. HASVOLD, Munthesgate 25, Kristiania.

Grandes Hundeudsbandage, enestaaende middel mot Gigt. Sendes franko mot indsendelse av kr. 1,50.
E. Grande, Storgaten 10 a, Kristiania.

Musikinstrumenter
 Norsk Katalog Nr. 189 gratis.
Edmund Paulus, Markneukirchen Nr. 189, Tyskland.

Städtisches Friedrichs-Polytechnikum
Cöthen Anhalt

andet ukrud. Den unge frue stirret forbauset paa ham.
 „Fra Deres have!“ utbrøt hun, „men, hr. professor, den er jo bekjendt for at være den peneste, mest velleiede i hele omegnen, denne buket kan De umulig ha plukket der?“
 „Jo, jeg har det, kjære frue. En have kan være aldrig saa pen, aldrig saa godt passet, saa vil der dog et eller andet sted være en liten krok, hvor en eller anden ukrudsplante kan skyte op og findes, naar man søker ivrig efter den. Jeg har søkt meget ivrig blandt min haves blomsterflor og virkelig fundet denne lille samling, som jeg nu byr Dem til gjengjæld for de smaa ukrudsplanter, De har kunnet finde i Deres lykkelige hjemlivs lille have, og som De har bundet en buket av til os.“
 Den unge frue tok baade imot buketten og moralen, men om hun senere glædet sig mer over sin haves blomsterflor og mindre ivrig søkte etter ukrudtet, melder historien ikke noget om.
Vaner.
 Man sier ofte, at karakteren, baade i godt og ondt, er medfødt, og at mange ubehagelige egenskaper, som let fremkalder

pirrelighet, grættighet osv, oppstaar ved sygdome eller sorger og bitre erfaringer, og der kan naturligvis være noget i det; men det er dog likesaa sikkert, at det staar i ethvert menneskes magt for endel at omforme sig selv og tale og handle anderledes end den første indskydelse fordrer det. Vor opførsel overfor vore medmennesker avhænger for en meget stor del av vaner. Naar vi ikke vogter paa os selv og vor tunge, fremkommer mange bare halvt mente ytringer, som piner og saarer de mennesker som er nødt til at taale dem.
 Med litt mer selviagttagelse, litt mer selvkritik kunde der fremkaldes en forandring heri. Man kan vænne sig til at være roligere, man kan vænne sig til at forme sin tale mindre skarp, til at mildne et eller andet uttrykk, man kan vænne sig til at se alt fra den bedste side — der findes jo gode vaner saavel som daarlige. Man kan vænne sig til at være mer menneske og til at tænke mer menneskelig. For det at være menneske, virkelig menneske, det er at erkjende ikke bare andres svakheter, men ogsaa sine egne, saa at man kommer til erkjendelse, saa at man ikke uten nytte gjør livet bitrere og mer glædestomt for sig selv

og andre. Fremforalt burde oppdragere lægge sig dette paa hjertet, barnene paavirkes bedre end ved alt andet ved eksemplets magt.
Kinesisk visdom.
 Et kinesisk tankesprog lyder saalades:
 „Et ord er tusen ganger lettere end luft; men er det først utenfor tændernes gjærde, saa har ikke alle hester i verden kræfter nok til at trække det tilbake igjen!“
Guldorn.
 Det er ikke nok, at din høire ikke vet, hvad din venstre gjør for godt, du maa ogsaa selv glemme det.
 Utaknemlighet smerter; gjør derfor det gode uten at regne paa tak, bare for det godes skyld, saa blir du bevaret for bitre skuffelser.
 Mistro er venskaps død.
 I venskap er det at gi det samme som at ta, og det at ta det samme som at gi.
Hjemmet.
 Let forarbeidet sko for smaa barn.
 Paa følgende enkle maate kan man lage sko til smaa barn:
 Man strikker en kvadratformet del, saa stor som den lille barnefot er lang. Firkanten blir lagt halvt sammen og sydd sammen ved begge ender. Aapningen omhegles med stangeller pindemasker og luftmasker; derover kommer en liten takke som avslutning. Gjennem stangmaskerens huller ledes en fin snor. Den der-

med færdige sko syes til en sterk filtsaale, som svarer til barnefotens størrelse og heller bør være litt bredere end knappere. Man kan lette sig paasyningen ved at la barnet traa ut den strikkede sko litt, for saalen syes paa.
For at ha centimetermaalet ved haanden.
 Ved skræddersøm, hvor der skal maales saa ofte, brukes det at hange centimetermaalet over skulderen for let at faa fat paa det; men det erter med ofte gang paa gang at rutched, saa at man allikevel maa lete efter det. Man kan hindre dette ved at sy det halve av en trykknapp fast 20 cm. fra hver ende av maalet og trykke knappen i, naar det ikke benyttes. Man vænner sig let til at ha det om armen paa denne maate og vil senere nødigg undvære den lille hjelp.
At rense møbler med skindbetræk.
 Av slemmet kridt og bensin lages en grøt, som straks overføres paa de smudsige skindbetræk, av hvilken slags de saa end er. Efter nogen timers forløp børstes den stivnede tørre belægning av med en ikke for hard børste, og skindet gnis ind med pisket eggehvide.
Bestillingsseddel
 for
 „Allers Fam.-Journal“
 sykurv.
 Nb. Mønsteret sendes kun mot indsendelse av denne seddel og 5 øre i frimerker.

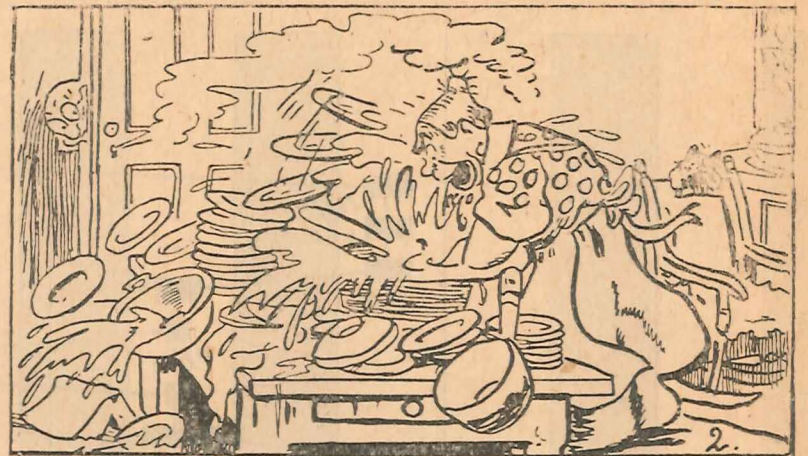

Energi-gas.

Et nyopfundet kunstprodukt, som forjager sløvhet og arbeidslede og bibringer menneskene, der kommer under dens indflydelse, litt av den urkraft, som i tidernes morgen skapte dem albnerum her paa jorden.

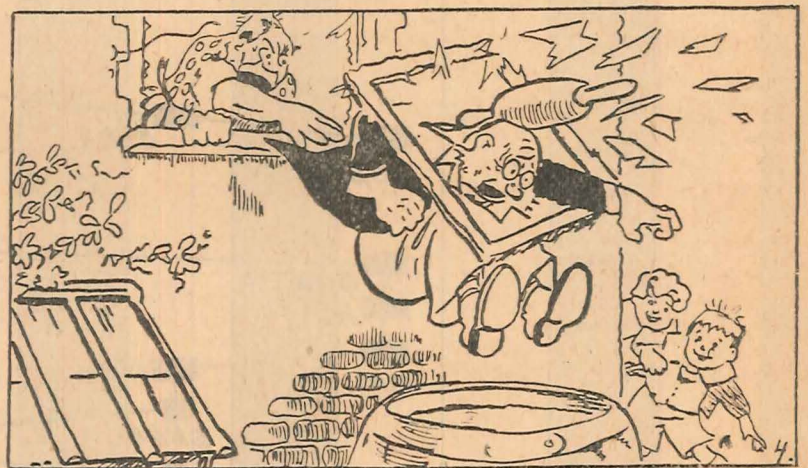
1. Paa kjøkenstolen med en bok som oftest sitter Ane, men hendes husband, doktor Krog, han ynder ei den vane. „Tilside, gutter!“ sier han, „nu vil en gang jeg prøve, om denne energigas kan en gavnlig virkning øve!“

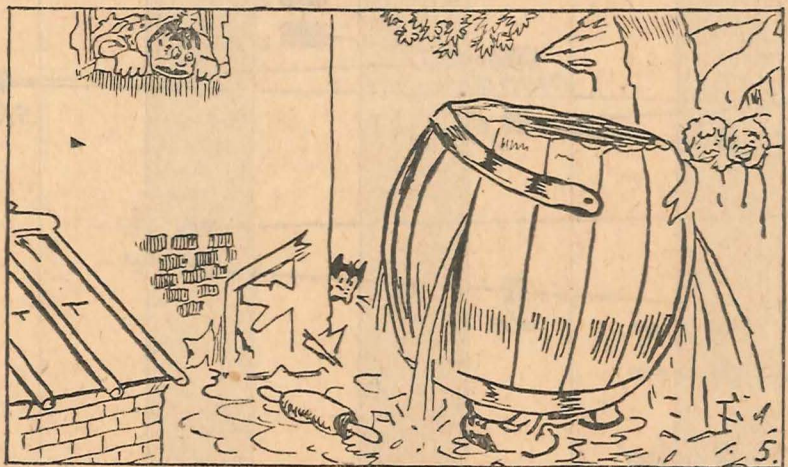
2. Fluks Ane kaster væk sin bok og til sit arbeid iler, fra døren titter doktor Krog, og veltillfreds han smiler: „Litt porcelæn der gaar itu, en revne fik nok fadet, men det beviser, at hun nu med energi er ladet.“

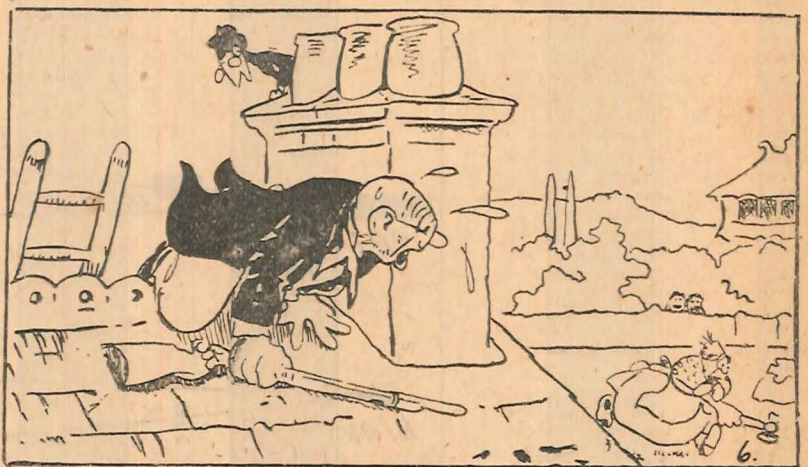
3. Dog energi av iver blind sig ofte farlig former, det merker doktor Krog, da ind i stuen Ane stormer. Hun skridter mot sin husband hen, og hendes øine spruter: „Sit ikke der med Deres Pen, nu skal vi pudse ruter!“

4. Den stakkars doktor nødig vil, men han maa op i karmen og pudse løs paa ruten til han bliver træt i armen. Nu vil han hvile sig en stund, men der er ingen naade, til skrack for baade kat og hund han ender i det vaade.

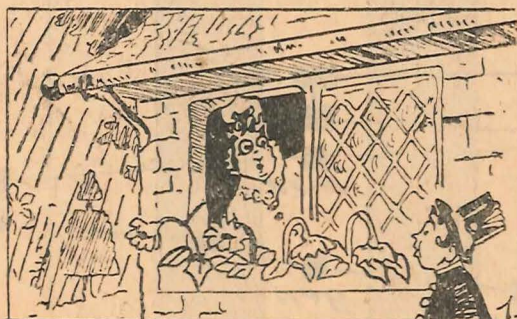

5. Og Ane roper til ham vred: „Du skal ei do i synden! Vent litt, saa skal jeg komme ned og kaften slaa av tonden!“ Men doktor Krog han venter ei, men kryper op paa taget, hvor han for Ane gjemmer sig i ly av dueslaget.

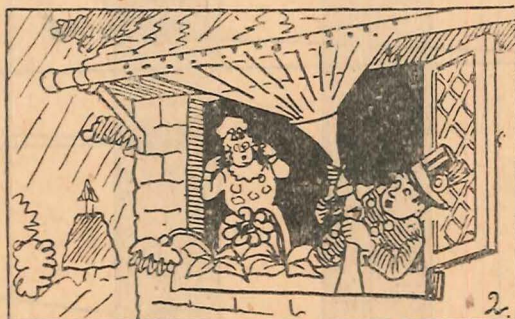

6. Der ligger han og ser, hvordan av energi hun gløder og jager skraek i hver en mand og kvinde, som hun moder. „Nei!“ sukker han, „da maa hun i sin bok langt heller stave, ti altfor megen energi kan let ulykker lave!“

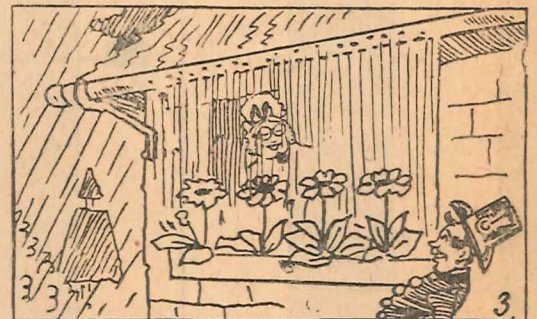
Blomsterne under takrenden.

„Nei, se hvor ynkelig de kjære blomster henger med hoderne,“ sa jomfru Maren til Nils kusk, „de maa mangle vand, og saa er det jo det mest velsignede regnveir.“

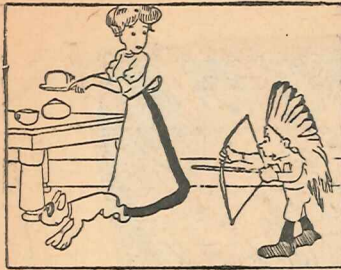

„Det er taket som tar av for regnet,“ sa Nils kusk, „men det skal vi snart faa ordnet,“ og han hentet den gamle muskedonner inde fra drengestuen og sendte en ladning hagl op gjennom takrenden.

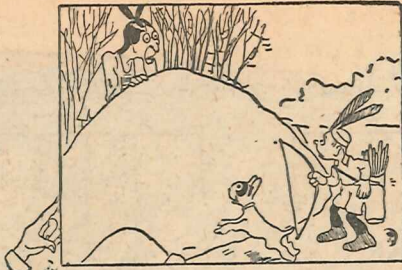
Og resultatet var vidunderlig. Det herligste duschbad ris'et over blomsterne; de reiste atter stolt hoderne, og jomfru Maren smilte henrykt til den oplindssomme Nils kusk.

Hvad lille Peter drømte natten efter sin fødselsdag.

1. Det havde været Peters fødselsdag, og han havde faat en indianerdragt.

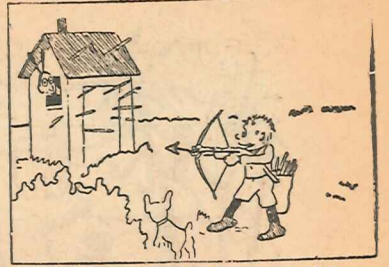
(Og her er en kort gengivelse av, hvad Peter drømte den nat. Han hadde fortalt sin mor, at han brændte av lyst til at komme over til Amerika og skyte indianere, og det hadde hans mor ment ogsaa nok kunde la sig gjøre, naar han bare forinden vilde være forsigtig med hendes porcelæn.)

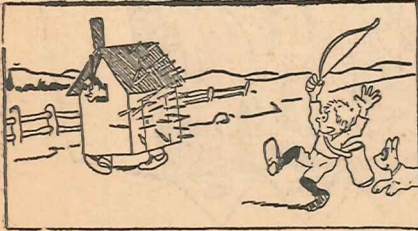
2. Han møter sin første rødhud.

3. Han tar ham straks paa kornet.

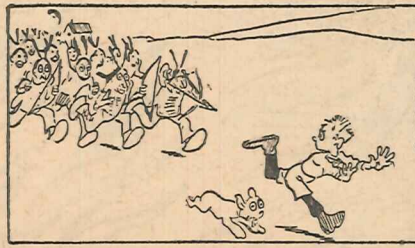
4. Men rødhuden flygter ind i en hytte.

5. A—ha, han griper til harens gevær!

6. Au, men hvad er nu dette? Han plukker jo alle pilene ut igjen, og Peter har ikke fler.

7. Og saa er det Peter, der tar til den langøredes skytevaaben; men nu er hele stammen efter ham.

8. Og nu begynder hans egne pile at suse forbi hans ører. Paa dette tidspunkt maa man altsaa haabe, at Peter vaaknet.

Den magnetiske Kvinde.

Hvorledes hun tvinger andre til at adlyde hendes vilje.

En enkel metode, som sætter enhver istand til at kontrollere andres tanker og handlinger, helbrede sygdommer og vaner uten mediciner, vinde andres venkskab og kærlighet og læse hemmelige tanker og ønsker, selv om vedkommende befander sig tusinder av mile borte.

„For at opløfte og gavne menneskeheden,“ siger pastor James Stanley Wentz.

En forunderlig bok, som beskriver denne besynderlige kraft samt en karakterbeskrivelse, sendes portofrit til enhver, der skriver straks.

National Institute of Sciences, London, har bevilget £ 5,000 (kr. 90,000) til et fond for gratis utdeling av Prof. Knowles nye bok: „Nøglen til utvikling av de indre kræfter“. Boken (som er skrevet paa dansk-norsk) aabenbarer mange forbausende ting angaaende de østerlandske asketers metoder og giver forklaring om et vidunderlig enkelt system for utvikling av personlig magnetisme, hypnotiske og telepatiske kræfter og helbredning av sygdommer og vaner uten mediciner. Emnet praktisk karakterlæsning er ogsaa utførlig behandlet, og forfatteren beskriver en enkel metode, hvorved man nøiagtig kan læse andres hemmelige tanker og ønsker, selv om de befander sig tusener av mile borte. Den næsten ustanselige strøm av breve med anmodninger om eksemplarer av boken og karakterbeskrivelser beviser tydelig den store interesse for psykologiske og okkulte videnskaper.

At Prof. Knowles' system har vakt vor tids lyseste hoveders interesse, fremgaar klart av de talrige anbefalinger, blandt hvilke de følgende fra repræsentative engelske aviser, preste- og lægestanden er slaaende eksempler.

The Christian Age. — „Prof. Knowles' system har helbredet sygdommer, rettet paa slette vaner, styrket hukommelsen og vist sig høist gagnligt for at kultivere personlighet og personlig indflydelse.“

The London Weekly Times. — „Prof. Elmer E. Knowles' system for personlig indflydelse og lægende kraft forsyner den entusiastiske nybegynder med netop saadan viden, som kan affapses efter hans eller hendes personlige omstændigheter og tilbøieligheter.“

The London Mail. — „Professor Knowles' system omfatter en god del lærdom i en form, som let kan forståes av enhver, der er istand til at læse almindelig prosa. Ingen bedre hjælp kunde ønskes for at opnaa held i livet.“

Modern Society. — „Ingen moderne forsker paa det psykologiske omraade har været gjenstand for saa megen ros som Prof. Elmer E. Knowles for sit vidunderlige system for personlig indflydelse og lægende kraft. Her staar man endelig overfor en mand, som paa samme tid er en stor skribent, en født lærer og en praktisk hjælper, thi forskrifterne aabenbarer en natur, som er sympatisk og venlig stemt overfor en ærgjerrig, dog misledet befolkning.“

Mrs. Josephine Davis, den populære Skuespillerinde, som tror, at Professor Knowles har opdaget principer, der, hvis de bliver almindelig anerkjendte, vil revolutionere menneskeslægtens åndelige og sjælelige status.

Pastor James Stanley Wentz siger: — „Enhver, som gennemlæser systemet omhyggeligt, maa bli overbevist om, at naar Prof. Knowles giver verden disse kundskaper, er han tilskyndet av det alvorligste ønske om at opløfte og gavne menneskeheden. Jeg vil paa det hjerteligste anbefale dette kursus til enhver, som ønsker at utvikle og kultivere deres indre kræfter.“

En av Londons fremragende læger, Dr. R. N. Pickering, M.R.C.S., L.R.C.P., L.S.A., siger i et brev til Prof. Knowles: „Jeg anser Deres system som den mest fuldstændige og nøiagtige literatur paa dette omraade. De har behandlet videnskapen med stor dygtighet.“

En berømt amerikansk læge, A. W. Fisher, M.D., Ph.D., M.E. Direktør for Douglas Institutet, skriver: „Deres system er meget nyttigt for mig i min gjerning.“

„Rig saavel som fattig har gavn av at læse dette nye system,“ siger Prof. Knowles, „og den, som ønsker at opnaa større lykke, behøver kun at anvende dets enkle regler.“ Der er ikke den mindste tvil om, at mange rike og fremstaaende mennesker kan takke den magt, som ligger i personlig indflydelse, for deres lykke, men de store masser av folk er forblevet i fuldstændig uvidenhed om disse fenomener.

The National Institute of Sciences har derfor paataget sig den ikke lette opgave at utdele denne oplysning — som hidtil kun har været kjendt af nogle faa — til alle og enhver, uten hensyn til klasse eller rang. Ved siden av at boken utleveres frit, vil hver person, som skriver straks, ogsaa motta en karakterbeskrivelse paa 400 til 500 ord, skrevet af Prof. Knowles.

Ønsker De et eksemplar av Knowles bok og en karakterbeskrivelse, saa send følgende vers i Deres egen haandskrift:

„Magt jeg ønsker i mit øie,
Kraft og styrke i mit blik,
Læs min karakter med føie,
Glad hvis Deres bok jeg fik.“

Send ogsaa Deres fulde navn og adresse (opgiv om Herr, Fru eller Frøken), skriv tydeligt og adresser Deres brev til:

National Institute of Sciences, Dept. 5012, F. No. 258, Westminster Bridge Road, London, S.E., England. De kan, om De ønsker, vedlægge 50 øre (i frimerker fra Deres eget land) til dækning av porto etc.

„Radia“ lyser i mørke! Kun 6 kroner 85 øre.

„Radia“ — værdi 15 kr. — sælges for kun 6 Kr. 85 Øre.

Vort lommeuhr „Radia“ er en nyhet, som krigen har gjort uundværlig. Viserne og talskiven er forsynede med en radiummasse, der lyser saa stærkt i mørke, at man tydelig kan se, hvad uhret viser. Disse uhre er under krigen bleven leveret til tropperne i hundrede tusenvis, fordi de har vist sig at være uundværlige, særlig i de fremskudte stillinger, hvor de mindste lys, ja bare en fyrstyk vilde utsette vedkommende for at blive set av fienden. Med „Radia“ i lommen kan enhver soldat derimot, selv paa forposterne, trygt følge uhrets gang uten at tænde lys. For os her i Norge har „Radia“ naturligvis ikke denne umaatelige store betydning, men er dog temmelig uundværlig og overmaade praktisk. Hvormange f. eks. er der ikke, som vaagner op om natten eller om morgenen og med fare for sig selv og sine omgivelser stryker en fyrstyk i nærheten av meget brandfarlige ting for at kunne se, hvormange klokken er. Har De derimot anskaffet Dem „Radia“, behøver De kun at kaste et blik paa den selvlýsende skive, og De undgaar saaledes brandfaren og sparer Dem selv for megen uleilighet. Foruten disse store fordele besitter „Radia“ et enestaaende godt ankerverk, rigtig holdbart og særdeles omhyggelig regulert. Vi kan derfor trygt anbefale „Radia“. Desværre er vort forraad ikke stort, og vi anbefaler derfor enhver i egen interesse at indsende nedenstaaende bestillingsseddel endnu i dag.

Bestillingsseddel
til „Varemagasinet“ A S, Kristiania I.

Undertegnede ønsker sig tilsendt pr. efterkrav ..... stk. av det averterede uhr „Radia“, der skal leveres mig til nedsat pris nemlig 6 kr. 85 øre stk. Jeg forbeholder mig ret at returnere uhret og erholde mine utlagte penge tilbake, dersom jeg ved mottagelsen er utilfreds med uhret.

Navn .....

Adresse .....

Husk paa den punkterte linje at angi, om De ønsker et eller flere uhre.

Fuld tilfredshed eller vi betaler Dem alle pengene tilbake.

Gütermanns
Sy - Silke
er den bedste

Nordisk Mønster-Tidende
koster kun 60 Øre Kvartalet. 10 Øre pr. Nummer

H.C.M.

Hele siden klæbes paa graat, sterkt indpakkingspapir (tegnepapir). De tre stykker, som hører til masken, klippes ud, øjne og næsebor i ansigtsstykket skjæres bort, og masken sættes da sammen som vist paa modellerne.